

RŮST ČLOVĚKA

ANEB PRŮVODCE ZÁKONITOSTMI A NÁSTRAHAMÍ LIDSKÉHO RŮSTU

Růst člověka je dlouhý a krutý. Nároky rok od roku stoupají, ale růst se přesto nezkracuje. Naopak trvá mnohem déle než dřív. Je totiž uměle spojen s tzv. vzděláním. Řada lidí se do praktického života dostává až po skoro čtvrtstoletí „vzdělávání“.

Přitom se nezdá, že by současná mladá generace byla šťastnější než ta před nimi. Spíš se zdá, že je tomu naopak. Procento sebevražd se také spíš zvyšuje. Procento, ne počet.

Vypadá to, že delším vzděláváním přijdete k vyšší kvalifikaci a k vyšším penězům, přijdete o víc let života, a také v práci strávíte za ty vyšší peníze víc času. Uteče vám život.

To je to, co schováváme před dnešními „mladými“? Že musí pořád pracovat, protože žít už nemají kde? Aby si nevšimli, že mimo školu či práci prostě nemají kam jít? To proto je nutíme trávit tolik času ve školách? Aby jim pracovní dožití, které přijde potom, nepřišlo ani divné?

Cítí s nimi vůbec někdo? Bere je vůbec někdo jako lidi?

Asi ne, že? Možná pár lidí. Vždyť ani oni sami se neberou jako lidi. Odkoukali a dělají náš despekt, sami na sebe. Odsuzují se našimi pohledy, ubíjí se našimi řečmi, tlačí na sebe našimi odsudky, a tomu všemu říkají, že jsou vychovaní. Nabízí se otázka, kdepak na to asi přišli, neboli po kom to dítě jenom je?

Co je růst

Růst je proces, který začíná početím, a končí dospěním. Člověk se narodí a roste. K růstu toho člověk moc nepotřebuje, stačí potrava.. a potřebné množství volného prostoru, který to tělo postupně zabírá. Proč upozorňovat na tak samozřejmou věc, že? No, však uvidíte..

Netrvá dlouho, a človíček začne ovládat mozkovnu a mluvidla natolik, že je schopen ptát se na to, co ho zajímá, a zaznamenávat odpovědi. Tím vlastně začínáte s další celou oblastí růstu, s růstem mentálním. Ani k tomu toho moc nepotřebujete. Opět stačí potrava.. a příslušné množství volného prostoru.

Ze všeho, co děláte, máte nějaký pocit. I v této oblasti je možné růst, a i pro tuto složku lidského života potřebujete potravu a prostor. Potrava a prostor určují, co z vás vyroste, a jak dlouho vám to bude trvat.

Pokud jde všechno jak má, pokud jsou všechny roviny v zákrytu, a v životě se projevují rovnoměrně, růst člověka trvá 6 – 7 let, pak přijde kratičké období sebeuvědomění a osamostatnění, po němž je člověk připraven pro život. Tohle však, jak už asi víte, je přesně to, co v naší společnosti nefunguje.

Ostatně, kam asi může vyrůst člověk, který se nejpozději v období sebeurčení sám na sebe dívá s despektem? Myslíte, že k dospělosti? To sotva.

Však se klidně zeptejte se jakéhokoliv dospělého, jestli se cítí být dospělým: ti nejupřímnější vám řeknou, že ani zdaleka ne, ti méně upřímní řeknou že samozřejmě ano, co to má být proboha za otázku, a ti neupřímní (co jsou si sami sebou nejméně jistí) na vás vystartují, jak se opovažujete zpochybnit jejich do- a vy-spělost.

Všechny tři odpovědi ukazují, že něco není v pořádku.

Člověku to nedá, a ptá se, proč asi..? A také, proč našim mladým nevádí, že nemají kde žít? V čem tedy žijí.. pokud žijí? Kam vlastně vyrostli?

A jak funguje

Známá má fenečku, která byla od matky vzata moc brzy, a ta fenečka si vleze ke každému přichozímu, položí mu tlamičku na břicho a saje.. z neviditelného, dávno mrtvého prsu.

Řeknu vám, je hrozný pohled na zvíře, které není samo sebou. Příliš připomíná pohled na člověka. Člověk také není sám sebou.. ne poté, co projde výchovou. To zvíře nikdy nedospěje, a člověk, tak jak se krmíme dnes, také ne, ani mentálně, ani emocionálně, ani fyzicky.

Kam vlastně rostou mladí lidé, když dospělost jim upíráme už od toho nejútlejšího věku, ačkoliv těla mají mnohem dokonalejší než my (my, tzv. dospělí), oči mají mnohem čistší, jednání úplně průhledné a hry tak nádherné, že nemůžeme jinak a musíme je obdivovat? Tedy, když už se k nim neumíme připojit..

Dospělost jim upíráme, a místo ní jim vnucujeme výchovu, že? Nutíme naše děti růst do vychovanosti, nenecháme je vyrůst do dospělosti. Vnucujeme jim stejné příběhy, které vychovaly i nás. A proč nechceme vidět, že celá ta naše slavná vychovanost je regulérní otroctví? Jen proto, že je celá pravda skryta za hezkými slovy? Hrajeme si na pány tvorstva, a neumíme se ubránit několika slovům?

Takhle, každý z nás má nějakou hranici, po kterou pustí vnější vlivy. A nejen jednotlivci. Celé národy se zvednou, když je překročena určitá mez. Jenže, co když to někdo velmi chytrý zařídí tak, abyste si toho nevšimli? Co když to někdo – poučen tisíci lety vývoje a zkoušení zařídí tak, že to zjistíte, až bude úplně, ale úplně pozdě?

A kam vede

Pokud je lidstvo vychováváno (vlastně krmeno) příběhy, jakože je, zbývá určit čas.. a čas se určuje cyklem. Cykly jsou strašně opomíjeným faktorem, planetu vedou muži, muži cykly v podstatě nemají (no, oni by je měli, ale nemají k nim přístup), podstatné je to, že začátek i konec cyklu je tentýž. Vždycky. Vždycky jde o to uzavřít kruh.

Už nějakou dobu se zdá, jako by se vracely staré věci, legendy atd., bohužel vše v podobě násilného krveprolití a strašné zvěle. Vrací se období dinosaurů, uzavírá se Atlantida, svého naplnění dochází i křesťanství a tak dále – těch epoch je tu nejméně dvanáct ;)

A pro co se asi rozhodnou mladí lidé, kteří vycítí rozuzlení a řeknou si, že takhle už ne, a budou hledat jinou cestu. Co se stane, až si tito lidé uleví výbuchem nahromaděných emocí, když jediné, co od nás znají, je násilí? A kam je to dostane? A kam to dostane nás? A planetu?

To jsou otázky, které mě přiměly zamyslet se trochu nad vlivem příběhů a nad tím, kde se berou, kam nás vedou a jak vlastně fungují. Totiž, ..

..věděli jste někdo, že to, co hledáte, je to, co hledá?

..věděli jste, že to, co jíte, je to, co jí?

LEŽ

Už odmalička nás rodiče učí, že musíme mluvit pravdu. Žádné dítě ovšem nechápe, co to má jako znamenat. Pravdivost je jim přirozeností. Děti vidí do rodičů, proto jim dokáží důvěřovat. Rodiče do dětí nevidí, proto jim důvěřovat nemohou, a proto do nich vtloukají – zcela nesmyslně – mluvení pravdy.

Je děsivou skutečností, že rodičům vůbec nedochází, že děti tohle nemohou chápat, a že první, čím se takové dítě začne zabývat, bude otázka „co jiného by ještě mohlo říkat?“, a že hned druhou otázkou je „proč to ty dva tolik dere?“. Rodiče vůbec nechápou, že dítě má nějakou inteligenci, která se rovná součtu obou inteligencí jejich a že umí myslet lépe než oni oba dohromady, protože prostě není ničím zatíženo.

A tak se dítě začne zabývat lží. Je zcela pochopitelné, že ji co nejdříve vyzkouší, a z toho pak už je válka. Příkazy, zákazy, tresty a strašení, inu výchova.

Co je lež

Lež je dočasná pravda, a slouží k získání zkušenosti.. zkušenosti, kudy ne, která vymezí, kudy ano.

Co je na tom to podstatné, lež je druh krmě, který vás zavede jinam, než se ve skutečnosti nalézáte. Proto jste schopni cítit a prožít strach, i když strach ve skutečnosti neexistuje, a proto můžete „žít“ bez lásky, i když láska je to jediné, co doopravdy existuje.

Je to trochu jako takové obrácené puzzle: máte tisíc kostiček, a z nich si můžete poskládat cokoliv vás napadne. Co si poskládáte, to prožijete. 500 kostiček do toho výsledného obrazu nepatří, jsou tu jen proto, aby vám daly srovnání, a vy se mohli rozhodnout, co jste a co ne. A to je to, na co postupně přijdete.

S každou novou myšlenkou.. pardon, kostičkou si hrajete a zkoušíte ji někam zapasovat tak dlouho, dokud vás ta kostička neomrzí, nebo dokud někam nezapadne. Když zapadne, to je pak něco jako orgasmus, když ne, zjistili jste, kudy ne, a v každém případě získáte zkušenost.

Pokud vám něco může přinést vaši vlastní zkušenost, je to prostředek růstu – vašeho osobního, a to se určitému druhu lidí hodně nelíbí. Někteří lidé si myslí, že byste měli zůstat sedět před televizí, a spokojit se se zkušenostmi, které vám jejím prostřednictvím předkládají, i když ty zkušenosti nejsou vaše..

Když se na chvíli vrátím k tomu dítěti, účelem výchovy je naučit dítě, že pravda není pravda, ale čistě jen to, čemu rodič pravda říká.. atd. Každé dítě, když na toto přijde, automaticky přestane věřit rodičům.. ne že by mu to pomohlo, stejně musí žít jejich lži..

..vidíte tu souvislost? Žádná zkušenost nemůže být vaše, pokud nejsou vaše lži, které k ní vedou. Ale, dokud se takhle necháte „bavit“, tyto lidé jsou nadmíru spokojeni, protože dozajista ovládají váš vývoj.. spíš degenaraci. Stejně tak jsou spokojeni rodiče, když se nechávají hezky přelhat (no, vychovat), aby vás těm jistým lidem mohli předhodit jako řádné nové otroky.. pardon, občany.

Odmalička dostáváme ke svému žití cizí lži, které nás neprovedou životem na této planetě, ale strašným, doživotním otroctvím, nebo, jak se dnes říká, pracovním zařazením. Hezké slovo, že?

A jak funguje

Z pohledu puzzle příkladu je to zaprvé zákaz používat určité kostičky, protože jsou špatné, zadruhé doporučení nebo přímo rozkaz používat (a dětem vnucovat) jiné, protože jsou dobré, a zatřetí permanentní stavění jistých kostiček před váš pohled tak, abyste pokud možno úplně zapomněli na všechny ostatní a nepletli se vašim manipulátorům do věcí, kterých byste si jinak všimli.

Takto je v tuto chvíli ovládáno celé lidstvo. Dril je způsob, jakým se učíte, je to způsob, jak přepsat svou pravdu cizím žvástem, např. výchovou nebo učivem. Musíte svou pravdu rozdrtit argumenty naší logické mužské vědy a přijmout bezcitnou a nelidskou konstrukci společnosti, v níž se nalézáte, abyste se do ní dokázali integrovat. Myslím teď konstrukci mentální, tu, podle níž vás upravují, abyste poněmáhla kývli na věci, na které byste, kdybyste je hned znali celé, nikdy nepřistoupili.

V zásadě jde o tvrzení, že potřebujete vládu, přísnou a nesoucitnou vládu, protože.. no, to „protože“ se mění. Dříve stačilo nakecat lidem, že se narodili z hříchu a proto jsou zlí a proto musí celý život „poslouchat“ autority, aby přestali být zlí natolik, že přijdou do nebe.. do chmurného, miliardami zavražděných lidí poznamenaného nebe, kde sedí náš milosrdný a čím dál laskavější bůh i se svým zavražděným synem a vládne nám rukou rukou

radostnou sice, ale přísnou a hlavně spravedlivou. BLE!

No, to bylo dříve, a i když u některých jedinců to funguje dodnes, v poslední době se potřebnost vlády halí do lží tak složitých, že je zapotřebí dvacetiletého vzdělávání neboli oblbování neboli zesložit'ování všeho možného tak, abyste ty základní lži už nikdy neprokoukli.. abyste si nedomysleli pravdu, která je velmi jednoduchá a kterou vidí každé malé dítě: jste otroci nejrůznějších systémů a rozměrů, a míříte směrem ke zotročení globálnímu a trvalému.

Lidé, kteří vám v průběhu věků zkomplikovali život nebyvalým způsobem, vám teď poskytují jednotlivá zjednodušeníčka výměnou za kousky vaší svobody. Patří tam skoro všechny moderní vymoženosti. A ta zjednodušeníčka vám poskytují za vaše peníze, to znamená nejen na váš vlastní pohon, ale také s vaším souhlasem.

Mimochodem, všimli jste si, že ta naše tolik vychvalovaná logika, na které jsme si pyšně založili celou společnost, které s bezpříkladnou drzostí říkáme civilizace, nás dovedla k tomu, že jsme lidé, a proto potřebujeme nelidskou vládu..?

Zvrhlá hra

Lež je přitom původně hra – to poznáte na malých dětech, když si hrají. Pustíte jim nějakou kovbojku a ony si pak týden hrají na kovboje. Je to lež – ani jedno to dítě není kovboj.. ale tato lež jim umožní si to vyzkoušet, tedy prožít a získat zkušenost.

Někdy se dítě zasekne ve lži a nechce nebo neumí ji přestat hrát – ztratilo cestu k pravdě. Ztratilo se ve lži. Teď mu někdo musí pomoci se najít, protože pokud mu někdo nepomůže, mohlo by se dítě ve lžích zamotat.

Je to jako byste se při hře na kovboje opravdu dostali na divoký západ mezi opravdové kovboje. Jak se dostat zpátky, bez cizí pomoci, když nevíte, jak jste se dostali sem?

Za takových okolností pomoc potřebujete, že? Zvlášť když vás události nesou dál a dál od vašeho původního příběhu. Teď si představte, že pomoc přijde. Odmítli byste ji?

Proč se na to ptám?

Protože v tomto stavu je teď lidstvo. Jsme zamotaní ve lžích, nevíme z našeho původního příběhu vůbec nic, přesto si dál hrajeme na pány tvorstva (i když nevíme ani kdo ho stvořil), a přesto důsledně odmítáme jakoukoliv pomoc. Nechceme si přiznat, že jsme se ztratili. Museli bychom pokořit svou ješitnost, a také asi změkčit zatvrzelost srdce.

Když se v nějaké lži zatvrdí dítě, riskuje výchovnou lekci a tvrdý náraz na pravdu.. přinejmenším na to, čemu rodič pravda říká. Lidstvo teď riskuje totéž – i když rodič nám není znám. Možná je to způsob, jak ho sem přivolat. Možná jsme jen zoufalí, protože si ve zdánlivě lhostejné přírodě připadáme bezprizorně a opuštěně. Možná že rodič ani nikdy neexistoval, jak tvrdí pan Darwin. Možná že si jen hrajeme na to, že nějakého máme..

..v každém případě ten způsob, jak ho sem přivolat, ta hra, ve které jsme se ztratili a lži, do nichž jsme se zamotali, nic z toho nám není přínosem, naopak, žije se v tom čím dál hůř, a čím dál víc náš život připomíná poušť – citovou, emocionální, myšlenkovou i tělesnou.

LEŽ DOSPĚLOSTI

Romantika je dětská hra, když ji hrají dospělí. Dětskou hrou tady nemyslím nic infantilního, žádný mateřský paskvil ani rádobu dětskou, spíš výsměšnou a silovou pózu, do které tak často sklouzávají otcové, když se snaží být dětští a nedat přitom najevo emoce. Kdepak, nic takového.

Dětskou hrou tady nemyslím ani žádné závody, kdo je výkonnější blbeček. Kdepak, kdo z koho není dětská hra, kdo z koho je způsob, jakým postavíte děti proti sobě, abyste je mohli ovládat. Děti, a i dospělí se staví proti sobě a soupeří o něčí přízeň.. a ten, o jehož přízeň je soupeřeno, si mne ruce a spokojeně tahá za nitky, protože právě on to je, kdo ty soupeřící dokonale ovládá.

Dětskou hrou tady prostě nemyslím nic takového, dětskou hrou myslím ten stav, kdy se děti domluví, rozdělí si role a hrají si, že jsou tím, nebo oním, s důvěřivostí, hravostí a opravdovostí, které říkáme „dětská“, protože jsme o ni kdysi dávno přišli. Říkáme jí dětská, protože pro dospělé lidi se prý nehodí.

Co je dospělost

Za každým z nás někdo přišel, řekl nám: „Už jsi moc velký/velká, aby sis takhle hrál/hrála“, a něco v nás tím zabil. Proto ji nemáme. Žádnou dětskou hru si dospělí nemohou doopravdy užít, protože už jsou na to „moc velcí“. Jsme moc velcí na opravdovost, na důvěřivost, radost, a lásku.

Takže se čas od času do něčeho ponoříte, protože to je přirozené, ale pak se násilně vynoříte, protože si vzpomenete, že to se přece nedělá. Hubujete se, že jste „jak malé děčko“, koukáte kolem sebe, jestli vás při tom náhodou někdo nepřistihl, a tváříte se, že k ničemu nedošlo. Stydíte se. Stydíte se za svůj projev lidství, proto nasadíte masku tvrdosti a zatlačíte své nitro zpátky do zapomnění.

A teď přichází posuzování – soudíte se, tak jako vás soudívali rodiče, a podle toho, jestli jste se přistihli při něčem ošklivém nebo naopak při něčem hezkém, říkáte si povzbudivě „vždyť už nejsem dítě, už se nemusím bát stínů“, nebo si cynicky oznámíte: „Jak romantické! Koukej se probudit, jsi dospělý člověk!“, nebo si také (a zvláště ženy) povzdechnete „Jak romantické.. škoda že to nemůže být pravda“ (nebo „že to nemůže trvat věčně“ atd.).

Jenže, všechny ty reakce jsou o tom, že vůbec neovládáte svůj život.. na rozdíl od toho dítěte. Dospělost, jak je nám předkládána, znamená vzdát se svého života.. opravdovosti, důvěřivosti, a lásky. Nemůžete být opravdoví, nebo snad opravdově milovat, jste na to moc velcí.. buďte raději cyničtí, jinak nezapadnete, a lidem se nelíbí, když někdo nezapadá. Rozstřílejí vám nitro na cimpcampr, jedovatými nárazkami a hnusnými poznámkami. A buďte cyničtí zavčasu, než se do vás pustí váš dospělý „milující“ partner.

Smiřte se s tím, že opravdovost, důvěřivost a láska prostě už nejsou pro vás. Pak vás dojmeme kdejaký hollywoodský blivajs a vy budete plakat, protože vám to připomene, o co jste přišli, a nebo si zakázete i ten pláč. Budete říkat „Jak romantické“, a to bude znamenat, že jste se opět rozhodli být „správným“ dospělým.. opět se dobrovolně vzdáte svého života.

A jak funguje

Romantika je vaše rozhodnutí, že jste moc velcí na lásku, když řeknete romantika, znamená to, že jste zaujali falešný dospělácký postoj k vlastnímu nitru. Zradili jste ho, stydíte se za něj a tváříte se, že s ním nemáte nic společného.

Jen velmi málo lidí si stojí za svou láskou, radostí a opravdovostí. Ti ovšem nikdy pro své zážitky nepoužijí slovo romantika, protože to všechno, co žijí je pro ně pravda, je to jejich život, od kterého se nikdy neoddelili a se kterým jsou neustále jedno.

Faktem je, že naprostá většina tzv. dospělých nejsou vůbec dospělí lidští jedinci. Žijí sice dvě a více desítek let, a většina z nich přizpůsobila své chování společenským normám, což je v naší společnosti zvykem za dospělost považovat, avšak o dospělost se naprosto nejedná.. ani omylem.

Většina lidí se po celý život neobejde bez mateřského mléka cizích živočišných druhů. Abychom tuto nekonečně ostudnou zrůdnost zamaskovali, tváříme se, že jsme páni tvorstva a to že nám dává plné právo brutálně týrat samice jiných druhů, krást a vraždit jejich mláďata a zneužívat jejich mateřský reflex k získání „základních“ potravin pro šest miliard „lidí“, kteří by se bez nich sice snadno obešli, ale kterým se nechce měnit své stravovací návyky.

Stravovací návyky v ne fyzických dimenzích jsou ještě mnohem horší. Když jsme malí, dospělí nás krmí příběhy, které nám nedávají smysl – žádné dítě nechápe, proč by se měl někdo prát o to, kdo bude mít za manželku princeznu nebo dokonce kdo se první vdá, protože všechny nejmenší děti žijí v rovnosti.. v té opravdové.

Podvědomí

Jenže všechno, co nepochopíme, jde rovnou do podvědomí, které „nějak“ rozumí vždycky, nějak si to přebere a výsledek pak roste s námi. A dost velkou roli v tom přebrání hrají emoce a nevyslovené věci, sny a touhy vypravěče. Pokud vaše mysl nemá klíče k pochopení, podvědomí to zduplikuje celé s tím, že ty klíče časem přijdou. Jenže, když přijdou klíče, jsou to buď takové ty „Přece už nebudeš věřit na pohádky“, a nebo se tím nezabýváte vůbec, což znamená, že **podvědomí veškeré zachycené scénáře neustále promítá do vašeho života, pro vás zcela nekontrolovatelně.**

A není to tak, jako když vám rodiče něco vnutí k jídlu, a vaše tělo to – když se mu to nelíbí – vyzvrací. Je to tak, jako kdyby všechno, co vyzvrácíte vám zůstávalo před ústy a neustále se to vracelo zpět.. a když nedbáte,

roste to s vámi a – jak jinak – hnije. Takhle funguje podvědomí a věci, které do něj zatlačíte (= zapomenete).

Jediným řešením by bylo nepřijmout, co vám řekli (nebo pustili v televizi nebo co jste odpozovali), a na to drtivá většina dětí nemá ty správné mechanismy, ani tak vysoké vědomí. Vyjímkou jsou Indiga, Sluníčka a další.. totiž, Plejádané nejsou jedinou entitou, která poskytuje své vědomí prostřednictvím vysoce inteligentních dětí, akorát ty další děti nebudou mít modrou barvu, a nemusí mít nutně stejný cíl.

Podvědomí tak funguje proto, aby se vám neustále připomínaly a vracely situace, které se potřebujete naučit vyřešit, takže ta samotná funkce je v pořádku. Bohužel, i tohle lze zneužít, takže i tohle zneužito bylo.. každé dítě je do svých pěti – šesti let zatíženo takovým pocitem viny, ze kterého se většinou nevzpamatuje po celý zbytek života. Každé dítě do svých nějakých šesti let uzná, že je špatné, a že se musí snažit a dělat rodičům „radost“, aby to odčinilo.

Přelhání

Není vám na tom něco nápadné? Jak to, že dítě cítí vinu, když ještě ani neví, co to vina je? Jak je možné, že si dítě připadá špatné, když ještě neví a ani nemůže vědět, co to špatnost je? Chápete, že tu něco smrdí? Že totiž dítě bylo podrobeno náboženskému vymytí myšlení a citění, a teď má doma místo rodičů bohy a učí se být dobrým „věřícím“?

Že má totiž implantovaný úplně cizí, a nelidský žebříček hodnot, po kterém se stoupá jen když je člověk opravdu dobrým a hodně výkonným otrokem? Že někdo znásilnil jeho podmíněné reflexy a teď má implantované nejen cizí myšlenky a cizí emoce, ale i cizí chutě???! Že už i to dítě samo „chce“ slyšet další pokračování nekonečných lží a matoucích nesmyslů pohádek, pověstí, bájí a mýtů?

LEŽ ROVNOSTI

Zamysleli jste se někdy nad tím, jak moc je naše rovnost vylhaná?

Když se podíváte kolem sebe, máte dojem, že jsou si všichni rovni? Že demokracie funguje, jak má? Že všude na světě je dostatek, že byl vykořeněn hlad, manipulace, války, že společnost šťastně vzkvétá bez nutnosti vlády, soudů, policie, že tu soužijeme ne snad na bázi moci, ale na bázi soucitu a v dokonalém souladu s přírodou a Zemí, s naší Matkou?

Zdá se vám, že lidé nemají strach ze Slunce, našeho Otce, z potravin, z lidské blízkosti a z toho, jak to všechno dopadne? Že lidé věří společnosti, že jim zajistí rovnou příležitost k uplatnění a k seberealizaci, a že společnost věří lidem, že té rovné příležitosti nezneužijí a nebudou poškozovat celek?

Myslíte si, že tu skutečně žijeme v lásce, v té všeobjímající, milující a dobrotivé harmonii se vším Stvořením, co nám ji naslibovaly naše systémy víry?

Co je rovnost

Víte, rovnost je prostě něco, co většina lidí nikdy nepotkala. Samotné slovo sice potkáváme docela často, ale to je tak všechno. Mám tu několik termínů, které to dokazují.

Spravedlnost, to je něco, co nám má nahradit chybějící rovnost. V zájmu vyšších církevních výdělků se ovšem velká část spravedlnosti přesunula do posmrtné roviny, přičemž všechny další systémy v tom vesele pokračovaly, takže ani spravedlnosti se člověk jen tak nedočká, což, někdy je to tak lepší.. vlastně vždycky.

Spravedlnost totiž znamená, že nad vámi někdo bdí a kontroluje vás. Už sám termín spravedlnosti proto absolutně vylučuje rovnost, protože prostě předpokládá vládu!

Termín milosrdenství má znamenat chovat se lidsky. Ovšem to je snad lidem vlastní?! Nebo ne? Vlastně asi ne.. jednak, když se podívám kolem sebe, jednak to, že se ten termín prezentuje jako něco vyjimečného, ale hlavně, už to, že takový termín vůbec existuje předpokládá nelidskost jako zavedený pořádek. Chápete? Lidskost prostě není daná jednoznačně, a projevuje se to právě tím, že existuje termín milosrdenství.

A když nahlédnete do bible, zjistíte, že milosrdenství bylo vždycky potřeba, když náš milovaný patriarchální bůh-vrah zdrtil něčí mocnou (a debilní) rukou nějaké nepřátele, a bylo potřeba postarat se o raněné a tak. Prostě nesmysl: nic takového jako milosrdenství neexistuje a nikdy neexistovalo. Jsou to zase jen klapky na oči věřících.. stejně jako na oči nevěřících.

Termín soudnost je vrchol společenské drzosti. Když někdo řekne soudnost, odvolává se na zavedené

společenské „pořádky“ a hodnoty, jako by snad za něco stály. To znamená, že zavedené pořádky nejsou přirozené, protože jinak by se jich nemusel nikdo dovolávat, a vůbec by nemuselo existovat tak stupidní slovo. Soud, souzení, posuzování, soudnost, odsudky, předsudky..nesuďtež, abyste nebyli souzeni – počkejte si radši na poslední soud.

Pán tvorstva. Tak tímhle termínem prosím humanisté označovali člověka. Totiž, ono už se to používalo i dřív, ale nikdy ne s tak vražedným účinkem. V době, kdy padly církevní doktríny a církev přicházela o moc se objevilo mnoho různých interpretací ohledně lidstva a jeho bohů, Země i vesmíru, a řada z nich se blížila pravdě natolik, že bylo nutné je zastavit, aby se udrželo lidstvo v rozmezí otrokářské společnosti.

A jak funguje

Proto se sešlo několik mocných lidí, zkušených manipulátorů, kteří vybrali, čemu se od nynějška bude věřit, a kdo to bude kontrolovat. Pak se rozhlásilo vítězství člověka nad přírodou a novým bohem byl ustanoven technický pokrok. Kontrola probíhala a vlastně doteď probíhá prostřednictvím patentových úřadů.

Aby nás, obyčejné lidi nepletly jiné interpretace lidského určení, bylo všechno, co do té doby bylo, prohlášeno za zastaralé, za přežitek, za tzv. středověk. Člověk novodobý byl označen za nadřazeného člověku středověkému, primitivnímu. A najednou se nikdo, kdo nechtěl být označen za primitiva, nehrabal ve středověkých materiálech.. k naší nesmírné škodě.

Člověku je přitom nápadné, jak pečlivě byla ztráta církevní moci opečovávána, aby ji snad církev neztratila úplně, jak pečlivě byly předtím vyvražďeny všechny nositelky lidové moudrosti a vůbec jaká péče byla věnována podprahovým informacím, které v lidech porostou s technickým vývojem.. aby se církev měla, kdyby to bylo potřeba, k čemu vrátit. Dnes to je mimochodem jedna z alternativ zvažované budoucnosti lidstva (ve smyslu NWO).

Nadřazenost člověka je nejhorší lež ze všech. Všechno zlo pochází z této lži, z toho, jak se všichni perou o to, kdo je nejnadřazenější. Neexistuje v tomto vesmíru žádná nadřazenost, nikde. Jen v lidských hlavách. Doplatila na to však celá planeta – Země umírá, doplatila na to fauna i flóra, nakonec, i my lidé, ale pokračovat v tom pokračujeme neustále.

A jestli se někdy dostaneme do vesmíru, zavraždíme i vesmír, na to vemte jed.

Rasismus

Člověk se narodí a podle toho, co má mezi nohama je buď diskriminován, nebo diskriminován. To znamená, že někdo vidí svůj život v tom, že je muž nebo žena, a také někdo vidí svůj život v tom, že naopak není muž nebo žena. Většina z nás tyto možnosti nějakým způsobem kombinuje.

Pohlavní rasismus znamená, že z vašeho života zbyla jen půlka – druhou půlku nemůžete použít, protože byste se postavili mimo společnost, která je na rasismu založena. Je to první, nejzásadnější dělení, nejkrutější omezení vašeho života.

Tím se právě stane to, že vám chybí celá půlka vaší bytosti, a právě proto ze všech sil hledáte tu druhou. Bohužel, když ji začínáte hledat, resp. když ji oficiálně smíte začít hledat, už ji nehledáte v sobě, ale v někom jiném. Je to kořen lidského zla, i když, co se týká našeho rasismu, je to jen začátek.

Hned pak je barva pleti, která je čím dál důležitější. Doléhá na nás učení humanistů o nadřazenosti člověka, a u člověka o nadřazenosti bílé rasy, a právě toto učení se obrátilo proti bílé rase.. samou podstatou lži humanismu. Abychom my bílí nebyli nařčeni z rasismu, budeme teď poslouchat diktát ras osočovaných dříve.. tzv. pro-anti-rasismus. A dobře nám tak.

Pak teprve je rasismus finanční. A není to jen o tom, kdo si kolik nahrabal, kdepak. Ten pravý finanční rasismus je v tom, od koho si můžete půjčit, aniž byste si zadali, přes koho to můžete vrátit, kde smíte nakupovat atd. atd. atd. Je to kombinace všech oblastí, ve kterých něco určují peníze. Například veškeré společenské normy, plus..

..plus vliv ženské hierarchie, jelikož řeč je o penězích a společenském postavení, což je eminentní zájem žen. Dobře zvolený zálet vás posune z osmého postu na sedmý (a to prosím v celé vesnici!), což leckterá žena by kvůli tomu udělala mnohem víc. Atd., atd., atd. Kolik mužů se vypracovalo na úplně šílené pozice ve společnosti jen proto, že je k tomu dohnala nedoceněná žena.

Tohle jsou věci, které určují, jestli se s tím dotýčným vůbec smíte bavit!

Teprve potom, když se tedy smíte s dotýčným bavit, teprve potom se sleduje příslušnost k obytné čtvrti, prestiž

jeslí a mateřské školy, do kterých vás rodiče odložili, když už si vás udělali a zjistili, že na vás rozhodně nemají čas ani nervy a většinou ani náladu, prestiž škol, které vám dokázali zaplatit, a takové a další podružnosti, které určují, JAK se s dotyčným smíte bavit.

Takový je základ naší rovnosti. Rovni jsme si ve skutečnosti asi jen tím, že z toho všeho, co život nabízí, smíme opravdu použít jen několik, slovy několik úkonů.. bohužel každý z nás má ty úkony trochu jiné.. a tomu odpovídá i naše vzájemné porozumění.

LEŽ PARTNERSTVÍ

Lež partnerství je v mylném dojmu, že potřebujeme někoho druhého. Nepotřebujeme. Jediné, co potřebujeme, je sami sebe, což je problém, protože hned v nejtěšším dětství nás rodiče podrobí pohlavnímu rasismu, čímž o celou jednu polovinu svého Já přijdeme. Je z nás chlapeček nebo holčička, a pokud se tomu nepostavíme aspoň později, nikdy nepoznáme, co je to být celým člověkem.

Spousta či snad většina z nás občas potká někoho, kdo ho skvěle doplňuje.. a snaží se tím dotyčným nahradit tu chybějící polovinu. V tom nás bohužel podporují rodiče, jejichž život je prázdný a chtějí vnoučata, povzbuzují nás lidé, kteří už si své poloviny někým doplnili a teď si vůči nám připadají za a) na koni, a za b) velmi hloupě, a ke svazkům 1+1=1 nás silou mocí dostrkává i společnost, pro kterou jsme tak mnohem lépe ovladatelní.

Co je partnerství

Celistvý člověk má sám o sobě potenciál jednoho našeho běžného páru, ovšem pouze v případě, že je ten pár v souladu a oba táhnou za jeden provaz tedy když se ty půlky opravdu sčítají – což, jak víme, je situace velmi vzácná, je to tak vlastně jen při zamilování). Takže potenciál celistvého člověka převyšuje potenciál většiny rodin. Zato když se sejdou dva celiství lidé, jejich potenciály se nesčítají, ale násobí. Tento jev se cizím slovem jmenuje synergie.

Partnerství je tu od toho, abychom si navzájem poskytovali příležitosti k získání zkušeností. Jsme tu v relativní sféře, a nelze něco prožít jinak než vůči někomu nebo něčemu. Partnera tedy ve skutečnosti potřebujeme, ale ne proto, že nám chybí jedna půlka bytosti a potřebujeme nutně druhou, ale proto, abychom měli možnost vyzkoušet, kým kdo jsme.

Originál partnerství je potom takový, kdy milostný vztah založí dva celiství lidé, v průběhu vztahu se navzájem nesmírně obohatí, když využijí synergický potenciál.. a pak si poděkují, rozloučí se a jdou dál. Takoví lidé neustále rostou. A co děláme my, lidské půlky? Od třicítky pomalu umíráme, a svá omezení vnucujeme dětem.. patrně aby je vyřešily za nás..?

Muži potřebují ženy, ale neberou je vůbec vážně. Ženy potřebují muže, ale neberou je přitom vážně. Obě pohlaví mají tedy stejné problémy, a naprosto není potřeba je ještě zhoršovat dalšími boji, nicméně to je právě to, co se děje. Každý bez výjimky potřebuje přijetí celé své osoby – každý potřebuje být brán vážně, a jelikož jsme všichni měli rodiče, kteří nám to upírali, upíráme to i svým partnerům (a samozřejmě i svým dětem).

A jak funguje

Proč se partneři neberou vážně? To je dáno několika faktory ve třech různých vrstvách:

1. Jsme zvyklí brát vážně jenom osoby nadřazené – nikoli rovné. V partnerství jsme si však rovni, takže už samotný základ partnerství je o tom „nebrat druhého vážně“, a to i když je ta rovnost jen ve slovech.
2. Rovnost v partnerství není možná, zrušil ji patriarchát nadřazováním mužů a ztracením žen (Adam a Eva). V této vrstvě se přímo ukládá ženám povinnost brát vážně svého muže, zatímco mužům se přímo ukládá nerespektovat ženu – ženskou iniciativu klasifikuje jako ďábelskou a přímo ji zakazuje. Žena má být podřízená přímo muži a zcela poslušná jeho slov.
3. Třetí vrstva je vrstvou reakční. Tady se ženy brání – pochopitelně – příšerné obviňující lži mýtu Adama a Evy a křivdě, kterou tento mýtus sebou nese.. jenže, jakoukoliv vlastní akcí se žena okamžitě octne v konfliktu se systémem. Proto se ženy naučily jednat prostřednictvím mužů.. odsud je všechno to podsouvání myšlenek, nápadů i nesmyslů.. žena dosáhne svého, aniž by hnula prstem, a co víc, aniž by byla za cokoliv zodpovědná. To je ovšem zneužívání, a v tom okamžiku mizí i ty nejposlednější naděje na rovnost ve vztahu a tím i partnerství samotné.

Ono jde zase hlavně o to, že partneři se ve skutečnosti mohou domluvit na zrušení mýtů a na vytvoření skutečného partnerství. Nesmí však z žádného mýtu vyjít žádná akce. Jakmile se tak stane, musí partneři všechno napravit a domluvu obnovit. To se dělá velmi lehce, dokud jde o jednu akci a dokud ji partner nepotvrdil reakcí. Potvrzením se to zamotává, náprava se ztěžuje a naděje na vyčištění rapidně klesá.

Toto všechno strašlivě komplikuje další zavedená lež: že totiž není dost dobrého pro všechny.. a např. v partnerství tedy nemůžou být šťastní oba. Vždycky jen jeden, a vždycky na něčí úkor – většinou na úkor toho druhého, a samozřejmě dětí.

Takže partner, který se cítí nepřijímán peskuje toho druhého ve smyslu „Když ne já, tak ty také ne“, a většinou ho ani na okamžik nenapadne, že by mohli být přijímáni a šťastní oba. Tím jsme se dostali ke skutečné metle lidstva, kterou je soupeření. Soupeření na úrovni vztahu je důvodem, proč je lidstvo skutečně nešťastné. A k tomu se ještě dostaneme.

Zamilování

Energie přetékající do všech stran, velké „ANO“ životu, na všem najdeme něco krásného nebo pozitivního, a v podstatě máme problém udělat něco špatně. To se samozřejmě projeví i na těle. Tak především ženy většinou doslova rozkvetou. Totiž, oni by rozkvetli i muži, ale většina se toho – s ohledem na výchovu – neodváží, a pořád se tváří tvrdě a nebezpečně. Takže pro příklad, který chci uvést, si vezměme rozkvetlou ženu.

Pokud jste někdy potkali opravdu rozkvetlou ženu, můžete si udělat obrázek toho, jak by vypadali lidé, kdyby tu nebylo pohlavního rasismu. Opravdu rozkvetlá žena nejvíce připomíná nejmenší děti, ty, ve kterých rodiče ještě nezavraždili jednu celou polovinu jejich bytosti.

Tady bych rád poznamenal, že malé dítě je tak rozkošné proto, že je celistvé, ne proto, že je malé a nemohoucí. Koně a delfíni také nejsou malí a nemohoucí. Jejich přátelskost a krása, stejně jako přátelskost a krása dětí je dána celistvostí, ničím jiným. Pak, když z nich půlku zabijeme, doslova umrtvíme, divíme se, že nejsou tak krásní. V tomto okamžiku rodiče kupodivu nevrátí dítěti půlku člověka, aby nabylo původní krásu. Naopak, v tomto okamžiku začínají toužit po dalším dítěti, přičemž z toho stávajícího si udělají otroka.

Bohužel, většina rozkvetlých žen se skoro celou dobu rozkvětu trápí otázkou, jak dlouho to vydrží, proto ženu opravdu rozkvetlou moc nepotkáte. Většinou takové ženy vidíte, jak se – i na veřejnosti – poměrně nevybíravými způsoby ujišťují o tom, že to ještě neskončilo. A dělají to pak tak dlouho, dokud to opravdu neskončí.. samozřejmě, kdo by to vydržel, že?

Občas se (čím dál častěji) stává, že se podobně chová muž. Když muž dělá scénu ženě, na veřejnosti, je něco hrozně špatně.. zvlášť když to dělá takovým tím vyloženě ženským způsobem. V každém případě bych snad všem ženám přál s někým takovým chodit, protože věřím, že by pak samy už nic takového nikdy neudělaly. I když, možná jsem jen naivní..

V každém případě, láska tryskající na všechny strany a úžasná bezprostřednost jednání je pravdivá jen když k tomu nikoho dalšího nepotřebujete, když jste celiství. Pokud k tomu někoho potřebujete, budiž vám milostivo samo nebe, aby to, až to skončí, moc nebolelo.

Pokud totiž nejste celiství, neboli pokud je váš vztah založen na rovnici $1 + 1 = 1$, tedy jeden muž (mužství neboli člověk okleštěný o ženskou polovinu své bytosti) + jedna žena (ženství neboli člověk okleštěný o mužskou polovinu své bytosti) = jeden pár (celý člověk). Při zamilování vaše energie srostou a tvoří právě jednoho člověka ve dvou tělech.

Ono dokud ta dvě těla žijí jeden život, není nic poznat. To se ale v naší společnosti dělat nedá, musíte do práce, do školy, máte povinnosti i zájmy, zakrátko se projeví fakt, že dva lidé žijí dva různé životy, což je v pořádku, a mají k tomu jen jednu energii, což o tu energii se začnou přetahovat. Tím se do vztahu dostane soupeření, a můžete to zabalit.

KRMĚ

Je mezi vámi jen málo lidí, kteří si dovolili dospět. Několik na planetě. Faktickou nedospělost lidí odhalují kromě „dospěláckých“ lží i stravovací návyky, a vlastně i strava sama. Vražedný, degenerativní zásah do růstu je poznat dokonce i z naší fyzické stravy. A nejde jen o to, že jíte i když nemáte hlad, že jídlo používáte spíš ke znásilnění těla a tak. Zdaleka ne.

To, že nejste dospělí poznáte už z toho, že se naprostá většina z vás neobejde bez mateřského mléka.. bez mateřského mléka cizích, úplně odlišných živočišných druhů. Mateřské mléko je totiž pro kojence, a pokud ho v nějaké formě konzumujete, je to stejné, jako byste svému tělu přikázali držet se v kojenecké úrovni.

To znamená, že už díky konzumaci mléka a mléčných výrobků za celý život nedospějete ani do té úrovně, které byste normálně dosáhli už před vstupem do mateřské školky.. která by tím pádem nebyla vůbec potřeba. Proto si s vámi rodiče a učitelé, stejně jako potom nadřizení a stát mohou dělat, cokoliv chtějí.

Co je krmě

Krmě sama o sobě je něco, co člověk přijímá do sebe za nějakým účelem. Je to takzvaná sympatická magie, to jest voodoo. Něco vás osloví (zaujme, přitáhne) natolik, že to ochutnáte, popř. rovnou pozřete, čímž dáte tělu vzor, podle kterého se má zregenerovat, a na určitou dobu, než se tělo zregeneruje, se tím stanete.

A poněvadž je krmě voodoo sama o sobě, k jejímu zneužití stačí přidat nějaký význam. Každá myšlenka toho, kdo vám podává jídlo nebo třeba učivo, může ovlivnit, jak a kam porostete, může vás dotyčným také zavázat a nebo také zcela zotročit. Může vás pochopitelně i pozvednout, ovšem pokud vám to rodiče dovolí. Většina rodičů ke „svým dětem nepustí nikoho, kdo by je mohl osvobodit a skutečně pozvednout.

Člověk má více rovin vnímání, a v každé té rovině existuje prostřednictvím něčeho, čemu říkáme těla. Prostřednictvím těl získává duše zážitky, ty, které se nám podaří proměnit v zkušenost. Tělo je tedy něco svrchovaně důležitého, bez těla to nejde. Máme tělo fyzické, emocionální a mentální. Ono jich je tedy víc, ale nás zajímají teď jen ty základní. Duše není tělo, duše je podstata.

Tělo je způsob, jakým se může duše účastnit života v té které dimenzi (no, rovině). Aby to tělo vyrostlo, je nutné ho nějakou dobu krmit. To se týká všech těch rovin, a všech se týká i to, že můžete dostat to, co skutečně potřebujete a vyrůst v člověka, a můžete dostat i to, co nepotřebujete a vyrůst v něco jiného.

Růst do dospělosti je základním úkolem krmě, v dalším životě už hraje krmě úlohu jinou, a zdaleka ne tak důležitou.. aspoň původně. Fyzicky lze dosáhnout dospělosti i v této společnosti a většině lidí se to do nějaké míry podaří. Mentálně a emocionálně.. no, většina lidí už o tom někdy slyšela..

A jak funguje

Mentální a emoční stravou člověka jsou už po tisíce let ponejvíce cizí, zmanipulované či dokonce zcela smyšlené a účelově sestavené příběhy. Je to druh stravy, po které zakrníte a už dále nerostete..

..celé věky se na Zemi vtělují duše do zmračených těl, aby na tuto skutečnost upozornily, a po celé věky je nebere nikdo vážně. Naopak, ošklivíme si je, protože nám fyzicky připomínají, jací jsme mentálně a emocionálně. Proto se k nim chováme tak strašně nelidsky.. budujeme společnost úplně bez jakéhokoliv ohledu na ně. Snad jen nákupní centra budujeme tak, aby do nich mohli, protože mezi námi nemohou sice „žít“ a „bavit se“, ale to neznámá, že smí přestat utrácet své důchodky a podporovat tak systém..

..a nebo rostete Jinam!

Móda je o prostoru, do kterého se dá přeměrovat váš růst. Móda je i o vysávání. Každý příběh má svou značku, a každá značka má svůj příběh.. a každý příběh má svého autora, svůj účel, a své uctíváče, a každý příběh má své tělo, svá ústa, nebo aspoň přísavky, a každý příběh má svou potravu. Nebo také nemá. I příběhy umírají, pohlcovány silnějšími.

Móda je o tom, jaký příběh si vás označuje, a kam tedy poroste vaše nitro, zdeformované a vysáté podanou stravou. Příběhy, ze kterých tak krásně rosteme jsou zhruba dvojího druhu:

- **mýty** – příběhy, které nám vymezují životní prostor, a
- **pohádky** – které nás učí, jak se s omezeními plynoucími z mýtů nejlépe vyrovnat.

Už z tohoto nejzákladnějšího dělení by vám mohlo být jasné, že mnoho mýtů vrostlo do pohádek při každé větší změně režimu, a mnoho pohádek bylo naroubováno na nové mýty, které každý takový režim vydává. Takovou drastickou změnou byl i socialismus, přinesl úplně jiné mýty, které byly pro všechny hned závazné a narušování hned trestáno smrtí, a mýty „komunismu“ postavily řadu pohádek do zcela nového světla, a další řadu mimo scénu.. chápete už, jak to funguje?

Pokud ano, je vám již asi i jasné, že málokterý příběh říká nebo aspoň vzdáleně ukazuje na pravdu, a že do výsledného zmatku naprosto není potřeba přidávat žádné další hovadiny. Ovšem to by lidé nemohli být lidmi. Každý idiot se snaží přinést něco nového, něco neokoukaného, aby tak zapíchl pomyslnou vlaječku výš než ostatní, blíž k vrcholu hory lidského šílenství.

Proč tak poeticky, že? Nu ano, lidé si vytvořili ještě třetí druh krmiva, a tím jsou citáty. Citáty jsou kombinací všech vyjmenovaných problémů, a jako takové – když si je pustíte k tělu – znásobují ničivé účinky všeho, co s nimi máte spojeno.

Ani toto však lidem nestačí, protože lidé chtějí být důležití, hodně důležití, a proto, když opakují cizí příběhy, přidávají k nim svoje doložky. Tyto doložky se nazývají pověry, a dostaneme se k nim ve druhém dílu, v hloubkovém rozboru ženské manipulace.

Kde je pravda

Když říkám, že příběhy neodkazují na pravdu, mám tím na mysli pravdu vaši, pravdu vašeho života. Vám není nic do toho, že před dvěma tisíci let tady žil syn člověka, který chodil a uzdravoval lidi a měl veliký potenciál osvobodit lidi od otroctví. Nic vám do toho není, protože ten člověk byl někde v půlce příběhu přepaden a zabit.. právě proto, aby nepřinesl lidem svobodu, tzv. spásu.

Vrazi využili jeho popularity a založili v jeho jménu byznys: „On šel napřed, do ráje. Dělejte, co vám řekneme, a on vás, až umřete, spasí, a vezme vás k sobě.“ No a vy, pokud se k příběhu v tomto tvaru hlásíte, souhlasíte s praktikami církve – vlastně se pod jejich skutky podepisujete.. a doplatíte na to.. logicky.

Ba ne, ve vašem životě jde jen a výlučně o vaši osobní pravdu. Pokud vám jde o nějaký příběh nebo nějakou cizí pravdu, nejde už o váš život. Už víte, co se s vámi děje ve vašich školách?

Každý příběh má navíc Značky – přísavky, kterými se k vám krmivo přisaje, protože jídlo v současné podobě je ještě navíc i svého druhu závazek vůči jeho původnímu vlastníku (autoru, distributorům atd.), a ty přísavky zajišťují jistý druh kontaktu na zavázané bytosti. To, že o tom nevíte, na věci nic nemění.

Ten kontakt může způsobit např. to, že když vlastník nějakého příběhu dostane hlad, vy zničehonic dostanete chuť si ten příběh zase pustit. Pustíte-li si ho, nakrmíte svou pozorností tu bytost, pokud ne a jste přitom dostatečně zaháčkovaní, může se vám to třeba i nějakou dobu připomínat, a dokonce i ve snech atd., a je docela možné, že tímto způsobem přijdete o mnohem více pozornosti než kdyby jste si ten příběh dali rovnou.

Je to velmi podobné jako když dostanete chuť na nějaké jídlo. Spousta výrobců přidává do jídel návykové látky, které splní roli přísavek, a když si vás zaháčkují, je pravděpodobné, že se stanete jeho stálými zákazníky.. je to jako by ne on vám, ale vy jemu byli zavázáni.

Jedním z důsledků je, že prožíváte, co on vám prodává.. potíží je v tom, že u jídla si to většina z vás dokáže uvědomit, zatímco u příběhů to nedochází skoro nikomu. Krmíte kdovíjaké bytosti, necháte se od nich značkovat, i když to znamená váš závazek, a ještě si to sami platíte, takže krmíte jiné bytosti svým pracovním vytížením, zařazením a všemi energiemi (např. emocemi) s tou prací spojenými.

KRMĚ – JÍDLO

No, co říct o naší stravě, že? Základní potraviny asi znáte, nebo si to aspoň myslíte (pokud nemáte zahrádku nebo peníze na bio produkty), z kuchařek, návodů a diet víte, jak nemáte jíst i jaký přístup k potravinám zásadně nemáte zaujímat.. a že potraviny rostou v obchodech víte také, tak co byste ještě chtěli..?

Kde na těch 3-5 hromad jídla, které nutně potřebujete každý den, abyste snad neumřeli hladem, kde na ně brát peníze? Tak to vám řeknu, až mi vysvětlíte, proč jsou tady přeplněné regály jídlem, které nikdo nejí a nakonec se vyhodí, a proč po polovině Zeměkoule nemají stejní lidé jako vy ani ty regály. Pak vám to rád řeknu.. i když si tak nějak myslím, že už to nebude potřeba.

Co však povídat o jídle.. no, musím říct, že jsem dlouho váhal, jestli následující ostudnosti odtajnit a odhalit

tak nejzrůdnější ovládací dramata, která lidstvo postihla.. ale nakonec to tu tak nějak je. Dobrou chuť.

Co je jídlo

Jídlo neboli fyzická strava je všechno, co dáváme tělu. Na Zemi je to tak, že všechno živí všechno. V přírodě je to jasně vidět. Každá forma života časem zaniká, vrací materiál Zemi a dává tak jejím prostřednictvím vzniknout dalším formám. Stravou se automaticky stává vše, co již naplnilo účel svého života. Je to tak v pořádku.

Zvířata ani rostliny nenamítají nic proti tomu, že je jíme. Kdyby s tím měly problém, nemohly by se tu vůbec vyskytnout, protože takhle to na Zemi v tuto chvíli je. Uvažte, že žádná forma, která se nechce stát potravou pro ostatní formy, zákonitě nemůže přijímat potravu ani sama. Rostliny ani zvířata nejsou žádnou výjimkou, naopak, jdou nám příkladem, jen kdybychom si jej od nich chtěli vzít.

Člověk se vůbec neúčastní života na Zemi, jelikož jeho růst vede mimo přírodu, a to ve všech úrovních, fyzické, mentální i emocionální. To může znamenat dvě věci: buď se člověk neúčastní života vůbec, a nebo se účastní života v kosmu. Pokud se účastníme života v kosmu a ne na domovské planetě, která je přitom toho kosmu součástí, je to přinejmenším divné a na pováženou.

I jídlo má svou mentální a emoční složku, do kterých se zapisuje vše, co se děje od přípravy semínek a půdy, přes sklizeň a všechna zpracování až po zabalení v obchodu. Zápis do něčeho je formou woodoo. Když si to jídlo koupíte, ztotožňujete se se vším, co to jídlo potkalo – doslova se pod to podepisujete.

To vše pak také jíte.. každé jídlo si dáváte i se všemi energiemi, které se do jídla zapsaly při přípravě. Znamená to pohltit cizí život se vším všudy, včetně zase jeho potavy, zrození i smrti. Ubíjení půdy chemickými jedy, hnojení umělými krmivy dělá z rostlin umělou hmotu. Tou krmíme zvířata i sebe.

Chování zvířat v úděsných podmínkách, bez jakéhokoliv životního prostoru, hrůzná smrt na jatkách, to vše je běžného jídla součástí. Jíst však znamená identifikovat se do značných důsledků s tím, co nám za stravu posloužilo, a prožít tu kterou identitu. To je i původní úlohou „stravy“. Znamená to porozumět jiné živé formě na fyzické úrovni, v prožitku těla. A když něco jíte častěji než jednou týdně, rozšiřujete svou identitu trvaleji. Stáváte se svým jídlem, byť dočasně.. ovšem, můžete si na nějaké jídlo vybudovat návyk a zdeformovat svou identitu trvale.

A jak funguje

Tělo má svůj předobraz, ideální tvar i funkčnost celku i jednotlivých orgánů. Tento předobraz je volně dostupný soubor na vesmírném harddisku, a v každé naší buňce je na tento soubor odkaz. To znamená, že každá buňka se může při své regeneraci řídit tímto předobrazem.

Vtip je v tom, že když se najíme, naše buňky si vezmou za vzor buňky ze stravy, a ne ideu ze svého předobrazu. Je to tak proto, že jídlo (v původním záměru) není jídlo, ale jeden ze způsobů, jak poznat jinou formu života, je to forma splynutí. Příkladně květinu můžeme prožít zrakem, hmatem, čichem, sluchem a chutí, tedy s ní můžeme splynout nejen vnímáním její fyzické krásy a vůně, eventuálně když zaslechneme její šepot, ale i tím, že ji sníme.

Tímto způsobem sdílíme s květinou svou podstatu, doslova smísíme naše těla na atomové, molekulární a buněčné úrovni. Duše květiny tak získává nový zážitek a evoluční potenciál pro příští inkarnaci. Tímto způsobem to funguje i se zvířaty, což znamená, že vegetariánství a veganství nedává až takový smysl, jak by se někomu mohlo zdát.

Člověk ohledně stravy a fyzického růstu většinou začíná mateřským mlékem, ovšem ne do doby, do které jej potřebuje, ale jen do doby, dokud ho matka prostě neodstaví. Dítě užívací mléko jiné než to lidské mateřské však neroste v člověka, ale v něco jiného. Nemůže mít lidskou identitu, protože ji nemá kde vzít..

..a to je jen začátek. Než člověk dospěje, spořádá tuny jídla, které mu také nemusí být žádným přínosem. Když často jíte vepřové, identifikujete se s kastrátem a dáváte šileně zabrat vaší vlastní potenci. S proklamací bílého masa se zase neskutečná část populace začala chovat jako poděšená, příliš rychle vyrostlá kuřata. Když jíte maso denně, hnije ve vás i celé týdny.. prostě, opravdu jste to, co jíte!

Soustředíte se na cholesteroly, alergený a další nesmysly, a všechno podstatné vám uniká.

A to jsem se ještě nezmínil o kosmetice. To je totiž také druh stravy. Vražedný. Každý kosmetický výrobek je tu proto, aby nahradil – to znamená vyřadil z provozu – nějakou tělesnou funkci, jako je třeba přirozená mastnota, hydratace a především dýchání toho kterého kousku kůže.

Spousta lidí se jde opalovat, a přitom se bojí slunce natolik, že se kvůli ochraně před jeho zářením namažou

nějakým chemickým svinstvem, kterým si v kombinaci s tím strachem nutně přivodí rakovinu kůže. A je to tak proto, že Slunce nám dává život, kterému se takoví lidé uzavřeli.

Zákaz růstu

Na základě látkové výměny každého jednotlivce se Zemí v každém z nás probíhají chemické reakce, které udržují naše tělo při životě, při životě v jejím společenství. Jenže chemické procesy nejsou všechno. Každá buňka má vlastní vědomí, resp. naopak: každá buňka je vyjádřením nějakého vědomí.

Jíst znamená mísit vědomí naše s vědomím, které nese to jídlo, což může být buňka od buňky rozdíl. Zkuste si představit, jak odporové vědomí vám mohou přivodit buňky z laboratoří, kde se jistí zakomplexovaní idioti snaží dokázat, že jsou páni nad tvorstvem. A zkuste si představit, jakým asi rostete směrem.

Země je soustavně ubíjena laboratorními jedy jak přímo, tak i těmi, které projdou lidským zažíváním. A člověk je ubíjen zprávami o škodlivosti sinic, slunečních paprsků, měsíčních fází a kdovíčeho ještě, což v lidech budí dojem, že příroda nejenže není bezpečná, že je přímo škodlivá, a takoví ubíjení lidé se pak své vazby na Zemi ochotně vzdávají sami.

Jde o to, že za normálních okolností přijímáme živiny od Země, a zase je Zemi vracíme. To je způsob, jakým se v lidském těle lze účastnit jejího Života. Pokud jsme však Matku umrtvili a živiny k nám proudí z laboratoří, máme problém, protože kruh je rozpojený. Země nemá zpětnou vazbu od člověka, ani člověk od Země.. člověk úplně ztratil vazbu se Zemí.. mezi člověkem a Zemí je vrstva lidského odpadu, která neustále sílí.

A výsledky? Země je napůl udušená, a my jsme se ztratili. Nikdo kromě pachatelů si jen tak neuvědomí, že to, čemu říká se jídlo je ve skutečnosti způsob, jak stát manipuluje jedince – pečlivě vybrané živiny ve vás probouzejí bezmoc, touhu zapnout televizi a nedělat nic, rozhodně ne nic vlastního. Laboratorní živiny vás vedou k tomu, že si tu televizi koupíte nejen do každého pokoje a na záchod, ale i do auta a na chatu.

A televize vás vede do jiné reality, do reality násilí, jež ve vás vybudí extrémně vysokou hladinu adrenalinu, který dostáváte jako náhražku života, a který nemůžete projevit. Adrenalin proto zůstává ve vás, a jeho působením se z vašich těl uvolňuje strach.

Tím strachem se živí bytosti, které vám toto všechno způsobily.

KRMĚ – PŘÍBĚHY

Lidstvo je ovládáno prostřednictvím dvou hlavních typů příběhů, prostřednictvím mýtů a pohádek.

Mýty jsou příběhy, kterými vám říkají, kdo jste. Vymýšlí je vředy marketingový poradce systému, a to velmi pečlivě, protože mýty za všech okolností musí jeho svěřence dovést vládci k nohám. Na mýtech, jakmile se ustálí nejvhodnější (nejúčinnější) znění, se pak nesmí změnit už ani čárka.

Pohádky jsou příběhy, kterými jsou děti přizpůsobovány pro otroctví, které je čeká. Nehledí se proto příliš na detaily, naopak vyprávějí – většinou rodič – do pohádek motá vlastní ponaučení a vůbec všechno, co chce dětem podsunout nebo vštípit dřív, než se tomu budou schopny divit. Pohádkami se také srovnáváme s našimi mýty.. i dospělí sami se jimi ubezpečují o tom, že nejsou sami, kdo to nechápe a komu se to nelíbí.

Obojí pak má společného jen to, že někdo má jasnou představu, jaké vás chce mít, a podle té představy vás krmí.. a zatím nikdo vám nedal možnost se bránit, a zatím nikdo vás neupozornil na to, že pokud se živíte nějakým příběhem, zároveň se ten příběh živí vámi, energií pozornosti, kterou mu věnujete.

A vypravěč, který vám to dodal, si užívá energie, která teče přes něj a nenápadně se na tom přikrmuje neboli uždibuje kousky, a řada takových vypravěčů má dokonce pocit že žije jen ve chvílích, kdy si s někým takhle „povídá“. Nu, co dodat? Vaše slova vám moc buď dávají, nebo vás jí zbavují. Nic mezi tím neexistuje.

Co jsou příběhy

Když řeknete slovo a dáte mu trochu síly, dáte mu zároveň i určitou životaschopnost. Oživíte jej. Jsou lidé, kteří slovem dokáží i něco učinit, vlastně vytvořit. Slovy zhmotnit. Jen tak na okraj, oni jsou i lidé, kteří umí něco vytvořit i jen myšlenkou, že? Ale ti nás teď nezajímají.

Nás teď zajímá fakt, že myšlenka je forma života (neboli zformovaná životní energie), a když ji někdo vysloví (neboli zahustí ji zvukem), je z ní náhle silná forma života, a aspiruje na realizaci, na otisknutí v hmotě. Všechny myšlenky, které někdo vysloví, jsou na půl cestě k realizaci.

Nejmocnějším slovem je vždycky příběh (píseň), ale nejen proto, že kloubí myšlenku s emočním nábojem a dodává jí vyslovením potřebnou energii. Příběh se navíc tváří jako něco, co už se odehrálo, což znamená, že do vaší představy se příběh implantuje už jako vzpomínka.. ne jako idea, ale jako realita.

Proti příběhům je v tuto chvíli většina lidí absolutně bezbranná. Nakonec, všimněte si, že příběhů se v poslední době vyrobily miliony, a že mnoho z nich už si získalo své věřící!!! A také byste si možná měli všimnout, že všechny ty příběhy mluví o nenávisti, násilí, a krveprolití.

Když je příběh myšlenkou ve slovech: umíte si představit, co všechno může přezívat v příbězích, a čekat na svou příležitost? Jaké entity? Jaké síly nebo i vesmírné mocnosti se za tím či oním příběhem mohou skrývat? Není, ABSOLUTNĚ není jedno, jakým příběhům věnujete pozornost! Jednak kam upřete pozornost, tam proudí energie – vaše životní energie. Tou posilujete příslušnou entitu, a doslova vyvoláváte její realizaci. Slovy zhmotnění. A jednak se se svým životem k této realizaci hlásíte.. jste jedním z jejích rodičů!!!

A jak funguji

Mluvil jsem kdysi s jednou zpěvačkou (operní), a ptal jsem se jí právě na to, jestli jí nevadí, o čem zpívá, když se většina toho naprosto neslučuje s jejími názory. Ona na to odpověděla: „Víte, v ten moment to nejsem já. Já prostě jenom propůjčím své tělo a schopnosti nějakému dílu..“.

A teď pro srovnání: Emma Watson se – aspoň na nějakou dobu – stala doopravdy Hermionou. Nevím ani, jestli se z toho dostala.. v každém případě, kdyby ne, nebyla by první ani poslední, koho pohltit nějaký příběh.

A do řetice, podívejte se na nejslavnější příběhy patriarchátu – příběhy Ježíše, Mohameda a Buddha, a uvidíte, že jsou nafouknuté jako bubliny, aby nebylo vidět Pravdu a dalo se na tom vydělávat. Teď uvažte, čím byly tyto příběhy nafukovány.. že ty bubliny jsou ve skutečnosti krví desítek milionů mrtvých lidí.. zavražděných ve jméno boha. Uvidíte, že ani jeden ten příběh neslouží skutečnému Otci, ale něčemu úplně jinému.. něčemu, co se přičinilo, aby se k vám ten který příběh nedostal ve své původní podobě.

..takže není jedno, jakými příběhy se živíte.. a které příběhy živíte. Už podle toho, kde se narodíte, patříte k nějakému příběhu, a stejně jako ten příběh máte po celé planetě smrtelné nepřátele. Prostě, lidé, kteří se živí pšenicí se nekamarádí s lidmi kteří jedí jablka.. štvou proti nim souvěřce.. vedou proti nim války.. je to divné, ale je to tak. Zatím.

Válka příběhů

Zatím jen moc málo lidí zjistilo, že nemusí patřit žádnému příběhu a účastnit se jejich válek.. ale však sami znáte, jaké problémy vám dělá, když váš nejmilejší kamarád začne poslouchat/nosit/číst něco jiného než vy. Máte problém se s ním dál bavit – protože už nesplňuje tu představu, kterou o něm máte. Tu nesplňuje proto, že ho neovládá stejný příběh.. chápete? Okamžitě jste ostražití, a celou řadou testů (a navíc značně nedůvěřivě) zjišťujete, co všechno se změnilo. Málomocný vztah takové zjišťování přežije, ovšem vy nemluvíte o své předpojatosti. Mluvíte o jeho/její zradě – to ON přešel k jinému příběhu.

Není vám nápadné, že jste v tu chvíli přesně stejní, jako vaše matka? Že se s ním ne bavíte jen proto, že nedělá úplně přesně co chcete? Že mu dáváte „sežrat“, že je jiný než vaše očekávání, a že ho svým chladným, vypočítavým zklamáním nutíte, aby se té vaší představě zase přizpůsobil, stejně jako to dělala vaše matka na vás?

Nechápete, jaká je to pro něj křivda? On přece nemůže za to, že vy už neumíte překousnout jakoukoliv odlišnost.. protože prostě slepě kopírujete matku a její „nechoď mi na oči, jestli budeš tohle dělat!!!“. Vraždíte v ostatních cokoliv individuálního, a není vám to vůbec divné.

Vaším heslem je „být in“, a nechápete, že být in je poutáno celou řadou podmínek, které jsou všechny na vás nastražené. Splňte je, budete in, a ztratíte život. Vy to samozřejmě cítíte, ale chybu nikdy nepřiznáte – neduh pro změnu po otci. Ne, vy, co už jste „in“, posměchem donutíte ostatní, aby se k vám přidali. Hned jak jsou v tom taky, hned jsou stejně zahanbení jako vy, a musí shánět další..

Být „in“ dnes znamená být „in otroctví“, úplně stejně jako kdykoliv jindy. Celý ten slavný frikulín je jen o tom, že dnešní mladá generace má jiné mantinely. V něčem jsou jakoby volnější, a ve většině jsou mnohem tužší. Jsou postaveny na hospodářském otroctví, které není na první pohled zjevné, a jsou tak postaveny proto, že se lidstvo celé globálně vzdalo života v přírodě a nahradilo si jej životem v umělé hmotě, kde se však za každou položku musí platit.

Zotročení

..napadlo vás někdy, že to není samo sebou? Napadlo vás někdy, že je to nastrčené? Myslím celé..?! Došlo vám snad, že to celé z vás nebo z vašich rodičů jenom tahá prachy neboli wampuje vám energii, kterou byste jinak mohli použít na něco úplně jiného?

Je vám jedno, že tzv. muzika, která je vám prodána jako „vaše“, je největšími odborníky na manipulaci člověka ušitá vaší generaci přesně na míru, aby vás zabavila, zneškodnila a UDRŽELA V PODRUČÍ?!!

Nechápete, že je to všechno jen podvod a obrovský, neuvěřitelný byznys?

To, že jste jakoby „free“, to vám dovolili proto, že už neumíte přemýšlet (a tedy žít) jinak než v intencích absolutní poddanosti v rámci vysávacího finančního systému. Celá volnost je v tom, že za peníze si můžete pořídit cokoli, umělý život, umělé zdraví, betonové bydlení i umělohmotnou stravu.

Vlastně vám nic nechybí, takže vám nevádí ani to, že jste „in“ otroctví, a jediné „cool“ je pravdivé, protože jste se nechali pobláznit a dobrovolně jste se vzdali celého svého života. A kolem vás umírá příroda, jejíž jste součástí, i když vám říkali něco jiného.. a vy umíráte s ní.

KRMĚ – WAMPYRISMUS

Řekněme, že k vám modeling dopraví něco, co vás nějakým způsobem zaujme. Možná ne doopravdy, ale to není tak podstatné. Velmi nebezpečná je v tomto směru konvence „zajímat se aspoň ze zdvořilosti“. Jelikož se neumíte ovládat, váš zájem nasaje trochu energie z onoho předmětu do vašeho nitra.

To vám unikne, protože jste si nechali nakecat, že na co si nemůžete sáhnout, neexistuje, a předměty tudíž žádnou energii nemají. Kdybyste jen trochu přemýšleli, bude vám jasné, že každý předmět i každý příběh tu byl napřed v neviditelné, energetické podobě, ve formě myšlenky, vytvarované energie. Všechno muselo napřed někoho **napadnout**.

(Mimochodem, nepřijde vám zvláštní, že stav, kdy hlavu navštíví myšlenka (idea), bereme jako nápad, tedy jako napadení neboli útok?)

A jelikož většina předmětů tou energií, co ji nemají, odkazuje na nějaký příběh, dostane se do vašeho nitra i ten příběh. Atak následuje hned.. za jak dlouho podlehnete, to už závisí na stupni vaší sebevlády.. většina lidí podléhá v podstatě okamžitě. Každý příběh se neustále chová jako semínko, každý příběh se neustále pokouší zapustit kořeny.

Co je wampyrismus

Kořen však je kořen.. vysává půdu okolo, a vyživuje listy a plody, které jsou od kořenů bezpečně, na délku kmene vzdálené. Hostíte-li nějaký příběh, živíte něco, nad čím nemáte žádnou kontrolu, žijete něco, nad čím nemáte žádnou kontrolu, celou svou bytostí vyživujete nějaký kořen, a to vše na úkor vašeho nitra a vašeho života.

Nejhorší je, že se řada lidí s nějakým příběhem vyloženě ztotožnila, a ti lidé hledí na své nitro a libují si, jak je to tam teď krásné a přehledné a vůbec neví, že to není jejich nitro. Jejich vědomí bylo vsáto dovnitř nějakého příběhu, a ke svému nitru už nemají žádný přístup.

Po čase jim dojde, že něco není v pořádku, protože vidí sice hezké, uspořádané prostředí, ale nejsou schopni ho ovládat. K sobě nechtějí (tam čeká nepořádek a zanedbané záležitosti) a někdy ani nemohou, nastává proto hledání oběti: najdou člověka, použijí na něj stejný příběh (napíchnou ho neboli označují), a jak příběh postupně vycucává další nitro, využívají toho, že ta cesta vede přes ně, a tím, co přes ně protéká si kompenzují vlastní ztrátu.

Jinými slovy, každý jednou za čas potřebuje trošku čerstvé krve.. ehm.. vlastně proč krve, že? Demaskujme si tedy v tom bodě podstatu upírství:

Co je upírství

1. dlouhé zuby jsou nesmysl, pověra. Lidé měli potřebu si vysvětlit vztah energie a krve. O krvi se mluvilo proto, že krev je nositelka energie.. a pít krev je přenesené označení toho, když vám někdo sásá energii.
2. všechno, co jste si až doteď přečetli nebo shlédli o upírech, byla reklama.. marketing, který vám měl

wampyrismus protlačit do hlav.. a mnoho z vás té reklamě naletělo. **Pověry** jsou to, co vám brání vidět, jak se vy sami nejpozději pod vlivem této reklamy stáváte upírem.. pověry o tom, že upíři existují jen v noci, nesnáší česnek atd., to jsou nesmysly, kterými kdysi církev odvedla pozornost od toho, že právě ona sama vysává z lidí všechno co mají.. ano, i ve dne.

Pokud tyto pověry a nesmysly dáváte dál, nebo pokud vás baví příběhy o upírech nebo je třeba jen sledujete, je jasné, že i vy máte potřebu zakrývat své upírství – právě tak, jako ta církev. V takovém případě si

3. můžete být jistí, že jako upíři zůstanete nakonec úplně sami.. vysátí na prach. Celá ta slavná upíří nesmrtnost je jen v tom, že se budete muset znovu narodit, a znovu příšerně trpět při dětství a dospívání, a to tolikrát, dokud neobstojíte, a dokud vampyristu neudoláte.. a pak také v tom, že se vám každé čekání na potravu zdá být celou věčností. No, možná tomu nebudete věřit, ale jsou „lidé“, kterým to za to stojí..

Blábol o nadlidské upíří síle je čistě o tom, že lidé neměli know-how, jak se nenechat vysát.. což je zase spíš ukazatelem pojmu magie, než pojmu nadlidské síly. Sama magie znamená výlučně znalost a použití zákonů, které ostatní neznají, protože kdyby je znali, není to magie a nepůjde to použít k povyšování se a k nadvládě. Takže nadlidská síla upíra vlastně znamená jen to, že nevíte, jak se mu bránit.

No a podstata toho nejběžnějšího upírství je v tom, že lidé na sebe hrají hry, jejichž cílem je strhnout na sebe pozornost, neoprávněně, aniž by za tu pozornost něco nabídli. Jde o to, že kam upřete pozornost, tam jde vaše energie, takže cílem je připravit toho druhého o energii.. vysát jej.

Rozdíl mezi wampyrismem a upírstvím je v přítomnosti značky, která vytváří spojení k wampýrovi. Upírství znamená napíchnout a vysát, wampýrství znamená označkovat a vysávat. Ještě se k tomu vrátím.

Maskování

Vysávání bylo po dlouhou dobu řazeno jako druh černé magie. Pak se objevili rádoby magici, kteří si z wampyristu a z jakéhosi příběhu Nosferratu udělali modlu, začali ji vyznávat a založili v tomto ohledu módu, kterou nečekaně množství idiotů opravdu vyznávalo.

Někteří z nich po čase usoudili, že by nezaškodila nějaká ta inovace neboli přesun důležitosti na jiné lidi, jako třeba na inovátory, a začali prosazovat změnu barvy. A hle, wampyrismus je náhle magií stříbrnou.. tedy dokud neodhalíte, a jaký hnus jde doopravdy. Jenže takhle je to asi se vším.

Osobně předpokládám, že řazení upírů do magie zavedla církev, aby tak odvedla pozornost od faktu, že jediný stabilní wampýr je právě ona sama – po patnáct set let ždímalá z lidí všechno, co měli.. energii, peníze, krev, i životy. V takovém případě je jasné, že pozdější magický rasismus (barevnou magii) zavedla také církev.. stejně jako všechny ty nesmysly o upírech, kteří po setmění sají lidem krev. To je prostě jenom důvod, proč se bát v noci ven a proč věřit církvi, že vás ochrání.. vždyť jako ochranné prostředky převážně sloužila zase jen svatá znamení (jen nevím, jak se tam dostal chudák česnek???)

Je to jen reklama na církevní služby: „Nekupujte vysátí od upíra, kupte si radši od nás“! Chápete? Ten upír nemusí fyzicky existovat, stačí že v jeho existenci věříte a cítíte se patřičně ohroženi, tak ohroženi, že věčně klopíte církvi tehdejší „výpalné“, neboli vydržujete si nebeskou ochranku, neboli aby vás nevysál upír, kterým vás postrašili, platíte paušál církvi (a dnes kdekomu), a vysáváte se tak sami.

Skutečnost

Ovšem to, co vám mezitím uniklo, to už taková legrace není. Wampyrismus totiž ve skutečnosti existuje i mimo církev, vysavačem je vlastně úplně každý člověk (z toho někteří jsou téměř profesionály). Upíry jsou například každá matka (a většina otců) vůči svému dítěti, a všichni lidé vůči všem lidem, rostlinám, i zvířatům. Wampyrismus je dnes mód, v němž funguje naše společnost.

Patří do něj i peněžní půjčky, protože banka vám sice něco půjčí, tady pustí energii do oběhu, ale více vám vezme, neboli vysaje. Patří sem i platová politika, jelikož většina z vás v práci odevzdá mnohem víc energie, než jí dostanete ve formě peněz, výhod a jistot, a patří sem i všechny obchody s jistotami typu zdraví, příležitosti, bezpečnosti atd. Ale tak co byste chtěli, svět vedou obchodníci.

A ti vedou svět tak, že vám poskytnou dílčí jistoty, když ve vás napřed vybudí pocit nejistoty. Patří sem veškeré církve založené na strachu z nepřítelného boha, se kterým není bezpečné komunikovat přímo, proto jsou k dispozici placení prostředníci, obchodníci s deštěm.

Patří do toho i mohutná propaganda o ne-bezpečnosti přírody a nedůvěryhodnosti vašich vlastních těl a neschopnosti předejít úrazu, která dává vzniknout neskutečnému byznysu s léčivý a ochrannými mastmi, a samozřejmě opět i placeným prostředníkům, v tomto případě doktorům.

Mezi wampýry patří každý obchodník, který si přiráží víc než potřebuje, a celému tomu vévodí značkové obchody včetně bank a států.

MÓDA

Móda je velice zvláštní slovo. Označuje jeden takový druh víry. Znáte to, v módě jsou právě prsaté blondýnky bez boků, proto se všechny ženy barví na blond, pod zdvojenou wonderbru si strkají ještě jednu zdvojenou wonderbru a tváří se, že nemají žádné boky. Ty, kterým se to aspoň trochu daří, věří že jsou v pořádku a že mohou směle do společnosti, zatímco ty, kterým se to nedaří, věří že mají smůlu. A – jak jinak – podle své víry se také chovají.

Kde však zůstalo jejich já?

A kdo je tak strašným způsobem ovládá?

A kam jde energie, která dřív byla jejich životem?

To jsou klíčové otázky pro tuto sekci, ovšem ještě dřív, než je začnu zodpovídat, chci tady nadhodit takovou jednu ideu.. možná se vám ji podaří proměnit v klíč..

Všimněte si, jak moc zvláštním slovem móda je. Všimněte si, že kořenem slova je „mod“, což znamená způsob pojetí, sestavení, zapojení nebo fungování. Všimněte si i dalších slov vyrostlých z tohoto kořene: model, modeling, modelování, modla, modlení, modul a modifikace.. jistě jich najdete ještě mnohem víc..

Co je móda?

Móda je základním způsobem kontroly obyvatelstva: dává několika lidem naprostou kontrolu nad chováním celé populace. Několik lidí prostřednictvím tzv. módy určuje, co budete jíst, co pít, jak se budete chovat, jak budete mluvit, jak se obléknete, co budete číst, poslouchat a sledovat. Móda je základní nástroj manipulace, a je zcela v rukou profesionálů, tedy, buďte v klidu, ovládají vás odborníci!

Uvědomte si, že vy jste neskutečná síla. Jak oslabit tuto sílu, aby nepoškodila náš předražený patriarchální systém, aby se vaše cítění neujalo mezi dalšími generacemi a aby váš elán náhodou nevyburcoval v lidech tak pečlivě ubíjené lidství.. a nedejbože nějakou činnost? Chápejte, tohle jsou pro vlády všech zemí velmi závažné otázky a spolehněte se, že už dva tisíce let se tyto otázky neustále řeší.. sami můžete vidět, že dost úspěšně.

Spolehněte se, že veškeré vlády světa si už hodně dávno všimly, že jim projde cokoli, co se lidem prodá jako móda. Móda je doopravdy druh víry. Móda ospravedlní jakoukoliv nelidskost. Hony na křesťany a jejich křížování, to byla móda starého Říma. Hitler vštípl svým lidem víru, že židé patří do plynu, a dal tak vzniknout módě honů na židy, skinheads si vypěstovali módu napadat Romy, atd atd.

Vždycky se jedná o dočasný životní styl, který vždycky vyhovuje malé části obyvatelstva na úkor většiny, a jehož cílem je vždycky zvyknout lidi na nějakou novou nelidskost. Někdy to však nejde najednou, jak ukázala Hitlerova genocida – móda honů na židy. Proti této módě se postavila polovina světa – i když možná jen proto, že vlády této poloviny světa řídila židovská elita.

V každém případě, lidé si zvykli, a Stalinova genocida už prošla téměř bez povšimnutí. Další genocidu, mezinárodní hony skinheads na Romy už nikdo ani nekomentuje. Už jsme si zvykli, a pokud se mocní tohoto světa usnesou zlikvidovat půlku populace a založí v tomto smyslu módu zabíjet lidi, kteří nemají piercing v pupíku, ani se nepodivíme.

Móda v praxi

Zdá se, že módu pro celý svět vytváří několik „lidí“, kteří se nepochybně rádi a dobře baví.. kanadskými žerty. Představte si, že někdo vymyslí hovadinu, naprostou hovadinu, ve které vypadá snesitelně třeba jen deset procent lidí. Profesionální promotion a masivní reklama to prodá masám, a najednou vidíte chodit lidi oblečené do té vaší hovadiny, a i když většina vypadá jako naprostí idioti, věří tomu, že jsou v pořádku, jen proto, že na sobě mají nejnovější výbrk módy, za který dali leckdy i podstatnou část své výplaty (nebo rodičů) a vám tím pádem přišly na konto miliardy.

To je příklad třeba bokovek, že? Kolik dívek v tom vypadá opravdu dobře? Pět procent? Kolik snesitelně? Dalších 5 – 10 procent? A co ten zbytek, co jaksí nemá to ploché břicho a nulové pozadí, protože má normální, lidské tělo? A co teprve chlapi? Vypadá jich v tom dobře aspoň jedno procento? A přijatelně druhé procento?

Oč lépe jsou na tom naturisté: nahé lidské tělo dává smysl vždycky, že? Stejně jako jakékoliv tělo v univerzálním oblečení. Jenže na univerzálním oblečení by nikdo nic nevydělal. I normální lidé (ovce) by brzy

zjistili, že potřebují jeden oblek do společnosti, jeden ven a jeden na doma, maximálně ještě jeden pracovní. Na univerzálním oblečení už rozhoduje kvalita, ne potrhlý střih.

Každý módní typ oblečení je dělán na určitý typ těla. To znamená, že zbytek civilizace v čemkoliv módním vypadá úplně oťresně. To však příšerně mnoha lidem (no lidem, ovčím) nebrání si to na sebe vzít a „věřit“, že „ted“ jsem v pořádku.

Věta „To se teď nosí“ je brána jako přijatelné vysvětlení pro jakoukoliv hovadinu. Právě tak je ovšem věta „To se tak dělá“ vysvětlením pro jakoukoliv zvrhlost. Slyšíte to vždycky, když vás chce někdo zmanipulovat, nemá argumenty a musí vás vydírat tím, co dělá většina.

Módní tělo v módním oblečení je jakýsi dočasný vzor elegance, který se hodně ovčí opravdu snaží napodobit. Bohužel, ne-módní tělo v módním oblečení nedává smysl. Když si vezmete, že vždycky je minimálně 70% lidí mimo možnost do módy zapadnout, a víte, že budou nespokojení, jako bystří obchodníci uděláte co? Uděláte alternativu.

Rozděl a panuj

A radši více alternativ. Jednu si od vás koupí ti, kdo se chtějí odlišit doopravdy, druhou ti, kdo nesnesou, že v módním oblečení nevypadají tak jako předloha (model, modelka), třetí ti, kteří jsou s hlavním proudem natolik nespokojeni, že se odváží nezapadnout úplně. Příkladně dospívající mládež. Takový oklamáný puberták (bez jakéhokoliv despektu k tomuto slovu), navlečený do módního odění, to je pohled pro bohy.

Krom toho je móda osvědčený způsob, jak znepřátelit generace a získat tak nad nimi kontrolu. A takový oklamáný rodič, který sedl na lep tisíciletému marketingu a vadí se s dítětem, to je absolutní neštěstí.. ale to bystrému obchodníku nevádí, ten je spokojený. Aby také nebyl: rodič i dítě si od něj za rodičovy prachy nakupují zbraně, kterými se doma navzájem ubíjejí, obchodník ani nestačí objednávat střelivo a jeho pokladnička (pokradnička?) utěšeně kyne.

Módní hudba je další zbraní „rozděl a panuj“. Ten poslouchá to a ona zase ono, proto se spolu nebudou bavit, i když by si jinak velice rozuměli. Jsou tedy ne-přáteli, a z toho ale vždycky někdo těží. Kdopak to asi je?

Kromě toho jsou v módní hudbě tzv. zpěváci, a to jsou lidé přímo placení za to, aby ze všech sil dělali právě to, co vy nikdy nebudete moct. Mají za úkol připoutat na sebe za vaše peníze tolik vaší pozornosti, abyste si nevšimli, co se s vámi, ve vašem životě na podvědomé úrovni děje.

Stejně zneužívání jsou herci. Pche! A kolik z nich si myslí, že jsou slavní kvůli svým hereckým kvalitám, a třeba vůbec netuší a ani se nikdy nedozví, že byli sice pečlivě vybráni, ale z úplně jiných důvodů?

Je to velmi podobné novodobému spisovatelskému vampyrismu, jen tady vás vysává prostřednictvím svých loutek samotný systém, přičemž loutky samy jsou zaplacené vašimi vlastními penězi. A sem patří i druh herců, opravdových loutek, kterým obvykle říkáme politici.

MÓDA – MODELING

Móda byla původně závazným mateřským kodexem, podle kterého se mají řídit všechny ženy, které přísluší k té které matce (potažmo k matce rodu). Móda vznikla už když se mateřská společnost zvrhla v matriarchát, vládu matek. Vláda matek v té době nebyla nic složitého, matky si zabíraly své potomky pro sebe, trumfovaly se navzájem jejich množstvím a kvalitou, a pro všechny dívky z rodu bylo jejich chování závazné, včetně chování k mužům, tehdy k podřízené „rase“.

Matka rodu byla modelem, který bylo nutno co nejvíce napodobit, pokud dívka nechtěla být přizpůsobena násilím nebo zavržena. Jak říkám, nic složitého, a dochovalo se nám to dodnes, úplně ve stejné podobě, plus nám ještě několik podob přibýlo.

Co je modeling

Modeling je stavění určitých lidí do vyvýšených pozic, ostatním co nejvíc na oči, aby se ostatní podle nich řídili. Vychází to z duplikace (opičení), což je nejpřirozenější způsob, jakým se my lidé učíme, jako opice se opičíme.. každý dokáže udělat to, co už jednou někoho udělat viděl, včetně všeho, co měl dotyčný model ve svém nitru.

Prvními duplikovanými lidmi bývají rodiče, a protože málokterý rodič snese, když se po něm dítě opičí, učí

nás na to, co vidíme, reagovat jiným způsobem. Ten jiný způsob by se dal popsat jako vkus, akorát tady to slovo bude mít trochu širší význam.. no trochu, hodně.

Vkus každého, kdo něco takového má, je neustále manipulován. Módou. Je to velmi podobné patriarchální hierarchii, kdy nejvyšší kněz vyhlásí boží náladu a všichni se mohou přetrhnout, aby se podle ní zařídili. Například se vyhlásí ohrožení rádia Svobodné Evropy, a rázem je kolem jakéhosi hnusného baráku krom dopravní kolize ještě i četa ozbrojenců.

Móda sice nepoužívá ozbrojence, ale jen tak ji nerespektovat si také každý rozmyslí. Prosazování uctívačství je tu trochu komplikovanější, jako zbraně se používá septanda, pomluvy, udání atd. To jsou samozřejmě věci, které se používají i v mužské, oficiální hierarchii, ale jsou považovány za ženské, protože ženy jako „slabé, ba něžné“ pohlaví jiné možnosti jakože nemají.

Mít vkus je něco jako říct vládě: dělejte si se mnou, co vás napadne, tady máte ke mně exklusivní dálkový ovladač. Víru ve vkus do lidí vtoukají matky. Proč si myslíte, že vás matky asi učí, že vkus je pro vás dobrý? Vkus je přijímač signálů módy. Móda je ženská hierarchie, a víra ve vkus je způsob, jakým se matky uchytily v systému otců a dokazují sobě a ostatním, že tu mají nějaké slovo. Dokazují svou existenci a svou individualitu, a dokazují ji oblečením a chováním podle daného modelu.

Zjednodušeně řečeno, model určuje oblečení a oblečení určuje chování.. to je celá naše individualita, a samozřejmě se to netýká jen oblečení, a právě tak se dnes už dlouho netýká jen matek. jen je to na matekách a dcerách nejlépe vidět, takže to, co chci říct, ukážu na ženách.

A jak funguje

Dívky i ženy jsou vedené řídit se podle té nejdůležitější ženy (především matky), kterou zrovna mají na očích, a jsou zvyklé, že jim nejsou tolerovány vyjímky. Když postavíte nějakou ženu na pódium, ostatní nemají nejmenší šanci se podle ní neřídit.

Naopak. V každé ženě se naopak objeví ještě touha tu na tom pódiu přerůst a nahradit.. stejně jako všechny chtějí nahradit matku, aspoň pro svůj život. To je zase důsledek příšerného bolesti, které dívky podstupují, když je jim vnucován matčin příklad. Dívky jsou zvyklé trpět kvůli tomu, aby „byly v pořádku“, i když trpět samozřejmě nechťejí.

Bohužel, z jejich pohledu se jim zdá, že jediná možnost přestat trpět je stát se také modelem (nebo matkou), proto o tom každá dívka sní a dělá pro to, co může, a ani jedna netuší, jak brutálně se v tom pletou. Všechny takové modelky, vlastně autority trpí úplně stejně, protože všechny ženy jsou řízeny nějakou jinou autoritou.. a ty oficiální ženské autority jsou navíc řízeny ještě patriarchátem.

Nicméně tohle ženy nevidí (nesmí, protože kdyby to viděly, žádná by neposlouchala matku), proto se modelingu modelek, zpěvaček a hereček, tomuto příšernému, nelidskému byznysu ochotně zaprodávají, a to i ty, které ví, že jsou neúměrně vyvyšovány, které ví, kolik dívek se každodenně trápí a týrá, jak se bezvýsledně pokouší vypadat jako ony.

Nechápu ovšem modelky, které protestují proti výrobě kožených předmětů, které se dělají z kůží zvířat tak jako tak poražených v potravinářském průmyslu, a nevdají jim, jak strašlivě dupou po sebevědomí ostatních dívek, když se nad ně nechají vyvyšovat.. ke všemu právě v otázce tak citlivé jako je právě vzhled. Nechápu ani jejich dobročinné aktivity, když každým výstupem na molo páchají zločin proti lidskosti.

Je možné, že si neuvědomují, jak strašlivě ubližují ostatním? Je možné, že nevidí ani to, jak na to doplácují samy? Možná mají dojem, že se stanou tou ženskou autoritou? A řekněte ale, není snad už nejvyšší čas, aby se ženskou autoritou stal někdo, kdo ženy nezneužije? Někdo, jehož činnost nepůjde přímo proti ženám?

Reklamní proces

Reklama je v módě ta nejvražednější součást. Je to hledání, vymýšlení modelů, jak protlačit výrobky lidem do hlav, potažmo do domácností a do života, za pomoci dokonale naaranžovaných scén, které ve vás vzbudí pocit dokonalosti. To je útok na patologickou touhu po dokonalosti, kterou vám v průběhu výchovy společnost implantovala. Výsledkem je vaše touha ten který výrobek si koupit, protože máte dojem, že by dokonalost výrobku mohla dodat punc dokonalosti i vám, a že by tedy stoupla vaše společenská prestiž.

Pochopitelně, nic není dále od pravdy. Pokud si ten výrobek koupíte, stanete se jedním z nešťastníků, kteří – oklamání reklamou – zvýšili obrát a společenskou prestiž jakési firmě..

Chápete ten podvod? Společnost vás v průběhu povinného výukového programu naučí reagovat na iluzi

dokonalosti, a pak vás ovládá – doslova ždíme z vás peníze, což peníze jsou ekvivalentem energie. Společnost vás vysává – výrobce vám prodá výrobek v ceně dvou tří korun, a prodá vám ho za dvě tři padesátikoruny. Z toho se zaplatí dopravci, sklady, výrobci, dodavatelé materiálu a jejich sklady a dopravci, a ze všech těch plateb společnost vysává daň. To je zisk, pro nějž společnost nemusí hnout prstem a v pohodě z něj přitom vyžije, nicméně vy na to třeba hodinu pracujete a přežitím si nejste vůbec jistí.

Reklama slouží společnosti jako garance, že své peníze opravdu za něco utratíte. Společnost za to dokonce vyplatí pár lidem sumy, o kterých se normálním lidem v podstatě ani nezdá, ale vy své peníze utratit musíte! Společnosti je jedno, kolik máte doma zbytečností, jen když za ně zaplatíte.

Proč to, že?

Společnost zkrachuje, když normální lidé nebudou kupovat zbytečnosti. Proto patriarchové nakonec povolili pracovat i ženám, protože bylo jasné, že když žena samostatně vydělává, bude i mnohem samostatněji utrácet. Marketing, který byl ušit na ženy, je regulérní zručnost. Ženám se prodá ženský časopis plný reklamy, zjevné i skryté. Projděte si snad jakýkoliv ženský časopis, a uvidíte, že každý článek, anketa, fejton nebo poznámka, to všechno je reklama, nebo aspoň něco, co podpoří reklamu o dvě stránky dál.

Celý časopis píše největší odborníci na manipulaci, ale podepisují se pod to ženy, a to co nejznámější, protože ženy jsou po staletí vychovávány nemyslet samostatně a řídit se výlučně příkladem a radou ženské autority. To je hnus, co? Chápete, že tento marketing postavil a zaplatil všechna velká obchodní centra..? Že to všechno zaplatily ženy, účelově zmámené / zamilované do zbytečností? Ach, ženy, ženy..

MÓDA – UMĚNÍ

Spojením wampyrismu a základních poznatků voodoo vzniklo peklo, které je charakteristické pro dnešní formu patriarchátu, totiž pro vysávání prostřednictvím „umění“, což umění je krmě bohů.

Je jasné, že nejde o umění jako takové, ale o vcelku rafinovaný podvrh. Jde v podstatě o veškeré umění dělané na zakázku.. a začíná to už tam, kdy se na něco učíte hrát, nebo se učíte vyjadřovat výtvarně, tancem či berete základy herectví, je to jedno.

Jde o to, že jste „cvičení“ k nějakému účelu, což je v překladu základní formule voodoo: vaše cvičení a vlastně všechny další oběti jsou tu proto, aby vám v budoucnu něco přinesly, aby ve vás něco změnily a zajistily vaši způsobilost – pokud vydržíte – pro velký, nelítostný byznys, kdy se počítá, že můžete být vzorem, nebo spíš idolem? Ne, vzor, neboli model, a to až v rozsahu celé planety.

Pokud jste navíc muž, může být to teritorium rozšířeno i na vesmírnou sondu.. pro vaše sperma.. to se člověk skoro stydí, že tím mužem je..

Co je umění

Umění je původně způsob, jak vyjádřit sebe, svůj život, své myšlenky, emoce, city, svůj pohled na svět okolo, a jen proto se kolem umění dělá takových cavyků, aby náhodou lidé nepřišli na to, že tvořit umění neboli hrát, malovat či tančit ze sebe svůj obraz reality je vlastní všem lidem bez jakéhokoliv rozdílu.

Takhle se potenciální umělci honí do speciálních zařízení, kde se jim nejdříve několik let vysvětluje, jak vznešené a strašně náročné to které umění je, a teprve když je položen základ toho strašlivého uměleckého ega, nejtvrďšího ze všech, teprve pak vás sem tam pustí ke skutečnému tvoření, protože pak už budete zcela závislí na svých učitelích.

A ti vás hned s prvními vašimi výsledky ovšem zaženou do nejukrutnějšího mateřského vynálezu, do hry „kdo z koho“. Představte si umělce, kteří spolu soupeří o to, kdo je lepší umělec. Jak si myslíte, že vás takové umění povznese? Nedává ta otázka jaksi smysl, že?

Umění je dnes něco podobného jako sport: málokdo to už vůbec umí dělat jen pro radost, pro svou vlastní vnitřní radost, ze které se teprve může potěšit okolí; většina to dělá pro cizí obdiv, pro peníze, pro popularitu, pro to „být in“, pro získání věřících neboli uctíváčů, neboli souhrnně pro získání cizí energie!

Značkovací voodoo je tady v tom, že sebe a svůj život zasvětíte (doslova poznamenáte neboli označujete) k určitému účelu, kterým je wampyrismus, což je název pro více či méně vědomé vysávání ostatních. Jste k tomu připravováni už od začátků, nenápadně sice, ale přeci jenom tak, aby třeba při přechodu ze ZUŠ na střední školu už odbornou bylo na co navázat.

Kombinace je nečekaně smrtící. Snad každý by chtěl být slavný a bohatý a mít onu zdánlivou volbu, kterou jako normální otrok nemáte a „on/ona“ jako celebrita ano. Už jen to, že se bohatství a sláva prezentuje jako něco dobrého, zatímco chudoba by vám – pokud jste normálně vychovaní a máte vstřípen onen nezbytný punc závisti – měla velmi zapáchat.

Opak je pravdou. Celebriity jsou pod šíleným tlakem, který není téměř cítit, když poslušně děláte lidem opici, ale který velice pociťujete, když nahlas řeknete či uděláte něco, co vám manažer předem neschválil nebo dokonce zakázal. Celebrita = loutka, a pro hvězdy dětské a teenagerské to platí trojnásob.

A jak funguje

Váš oblíbený zpěvák, herec, malíř či tanečník, to je vždycky jenom nastrčená loutka, která vás má zabavit a vyždímat z vás co nejvíc energie, abyste se co nejvíc a co nejdříve unavili.. a hlavně abyste snad nedotáhli do konce nějaký svůj vlastní, státem neschválený nápad.. jako je třeba vrátit lidem lásku nebo aspoň naději, osvobodit Zemi, nebo třeba založit pravidelnou sbírku s výsadbou stromů a tak.

Všechno, co se dočtete, doslechnete atd. má za úkol vás odvést od vašich vlastních myšlenek, emocí, prožitků, a tedy zkušeností, a pokud možno vás zbavit síly nějaké své zkušenosti vytvářet. Pak žádné vlastní nemáte a jste odkázáni na realitu, kterou vám cpe televize. Asi víte, kde v tu chvíli jste.. že?

Televize je momentálně hlavním nositelem umění, které lidi nenaplňuje, ale vysává. To co vás na tom možná mate, je tvorba adrenalinu – adrenalin je to, co ve vás běžné vysílání způsobí, a adrenalin je tedy to, co si pletete se životem a s naplněním. Díla jsou jednoduchou kletbou zakletá sbírat energii, která se ve vás při jejich sledování uvolní, tak jak ji váš vlastní, šikovně vybuzený adrenalin vyplavuje na povrch.

Ale nejen televize, i internet, akce na náměstích, v halách, v kinech i na stadionech, všude se provozují nejrůznější druhy „umění“, stejně jako nejrůznější druhy sportů, a ve všem je zaimplementována hra kdo z koho neboli válka příběhů, která neustále staví lidi proti sobě.

Tím se nejen umožňuje jejich globální ovládnutí třetí stranou, protože kdekoli se dva hádají, třetí se směje, ale hlavně se tím vybuzuje jejich strach a adrenalin, a uvolňuje se z nich jejich energie a odesílá se k autorovi toho kterého konfliktu.. k tomu skutečnému autorovi.

To jen z vašeho pohledu se může zdát, že energie proudí k figurkám (sportovcům, kněžím, hercům, zpěvákům), ale skoro nikdo už nevidíte bytosti, které se tím krmí doopravdy, prostřednictvím ohlupených (vychovaných) a vycvičených figurek.

Výsavné umění

A ptáte-li se, kam se energie odesílá, je to různé – ne vždy jde nutně o zcela podchycené dílo, a ne ke všem wampýrským médiím byla zadána zakázka. Takže, co se týká zakázkových prací, profitují z toho vesměs manažeri a nakládající společnosti, tedy vlastně systém. Naprosto není výjimkou, že dílo vysaje i autora, viz třeba Mozart a jeho Requiem.

Na druhé straně existuje spousta děl, ke kterým nikdo zakázku nevydal, a která jsou inspirována právě tím, kolik energie dotyčný autor viděl, že plynulo autoru jinému.. třeba Sapkowskemu a jeho Vrahu-všeho-odlišného. Tady již pracuje fenomén zvaný závist, často spojený s fenoménem zvaným parazitismus.

Je až k nevíře, kolik takových „spisovatelů“ dnes úspěšně parazituje na všech dobře prodávaných příbězích a přidává epizody nebo jiné, více romantické nebo naopak více pravdivé konce.. a snaží se urvat aspoň trochu z té energie, kterou by jinak zhltl systém, nakladatel nebo nedejbože autor s překladateli a s grafikem. (A kolikrát autor parazituje i na svém vlastním díle, přiděluje reedice a tak.)

Na Sapkowskego Zaklínači se příživuje nejen neskutečné množství „autorů“, ale dýchá z toho dokonce i ne jeden „literární“ server.. aspoň jednu dobu tomu tak bylo. A podle toho bezpečně poznáte dílo, které bylo vytvořeno čistě na vysávání druhých: má spoustu, opravdu spoustu příživníků.

A to jsme se pořád ještě nedostali k tomu, že ne všechny bytosti, které operují s lidskými figurkami na planetě Zemi mají lidské tělo, ne všechny jsou vidět pouhým okem, a ne všechny se živí tím, čemu bychom řekli jídlo.

Pokud my zasejeme pšenici, abychom mohli upéct chleba, jsou tu bytosti, které zasejí válku, horor, náboženství nebo olympiádu, aby si mohly pochutnat na lidském adrenalinu, strachu, hrubých emocích vraždění a zvůle, stejně jako na dusivých emocích napětí, fandění a zcela nelidské „radosti“ z vítězství.

Vždyť i lidé jsou schopní někoho postrašit a krmit se jeho strachem, dělají to svým dětem skoro všichni rodiče, šéfové svým zaměstnancům, tak čemu se divit?

Akce se vždycky a u všeho rovná reakci.

MÓDA – UCTÍVAČSTVÍ

Všimli jste si někdy, jak moc připomínají jisté americké seriály olympské bohy a všechny ty historky, které se o nich dochovaly? Tomu se zachtělo té a dělal v tom směru vše, co mohl, to se nelíbilo oné, která ho chtěla pro sebe, nebo teda vlastně pro svou dceru, do toho ta první svedla ředitele, který ji však opustil a na bílém koni se vydal pro nějakou pozemšťanku, což se velmi nelíbilo jeho matce, která pozemšťanku proměnila v prach (zavraždila?), vzala na sebe její podobu a syna si ojela sama..?!

Naší vrchnosti se zjevně velmi zapáčil rozkladný vliv, který měla herecká společnost Bohové Olympia na obyvatelstvo antického Řecka (v němž se do značné míry utvářely mantinely pro oficiální světonázory, trvající dodnes), a vytvořili poměrně zdařilou kopii v podobě moderního showbussinesu. Naprosto každý člověk některou z těch hvězd uzná (ať už jako vzor nebo jako antivzor), čímž se nedobrovolně postaví na nějakou stranu, proti jiným stranám. A tím už jste skutečně in.. bojujete ve válce příběhů.

Na Zemi je šest miliard lidí, a každý z nich je ovládán nějakým příběhem prostřednictvím nějakého modelu. Modelem může být člověk, předmět, nebo situace, která vám prodá – přiblíží – podsune do nitra nějaký příběh a pomůže mu ve vás zakořenit, a vytvořit ústa, bránu do Jinam, kterou pak bude vysát vaše nitro. Jinými slovy vás označuje. Tím se konečně dostáváme k fenoménu, který je toho všeho základem, ke zlu uctívačství.

Co je uctívačství

Uctívání je náhražka úcty. Většinou jde o to, že vás někdo zastrašuje, nebo dělá podrazy nebo tak něco, čímž ztratí vaši úctu, a pak buď máte navrch a nic se neděje, nebo má navrch on a svou převahou vás přiměje, abyste ho začali uctívat.. kořit se mu. To znamená, že cílově jde opět o vysávání energie.

Uctívačství je snaha nadefinovat, od koho ke komu bude tato „úcta“ proudit. Automaticky!

Momentálně je předdefinováno, že energie uctívání bude automaticky, povinně proudit od mladších ke starším, od mužů k ženám, ode všech k celebritám neboli k modelům, které vlády chtějí, abychom napodobovali, ode všech k důchodcům (nejspíš aby vlády nemusely poslouchat jejich věčné stížnosti) atd.

Už matriarchát fungoval na základě vyvyšování matek, které se pro schopnost darovat „život“ nechaly uctívat. Mateřské uctívačství došlo až k lidským obětem.. přesněji řečeno k mužským obětem: kastrace zaživa, rituální vraždy při souložích, to bylo poslední období matriarchátu, než se muži v pudu sebezáchovy vzbouřili a nějakým záhadným způsobem se ujali vlády.

Potíže však neskončily, i když, po cca tři tisíce let mělo lidské plémě nebývalý klid, a zažilo, dá-li se to tak říct, poslední žensko-mužskou harmonii. Pak na scénu vtrhli homosexuální kněží jisté sekty vyznávající mužského boha-otce, a pomocí ohně a mnoha mečů zavedli uctívání otcovství. I uctívání otcovství došlo k lidským obětem: byly zavedeny války. Války v matriarchátu nebyly potřeba, protože ženy nikdy nechtějí své protivnice zničit úplně, protože by neměly nad kým se povyšovat.

A už od matriarchátu se neustále vedou těžké, vyčerpávající boje o to, kdo koho bude uctívat.. kdo bude ten „navrchu“. Uctívačství nám přineslo hru „kdo z koho“. V ideálním případě vám teď dochází, že veškeré zlo na planetě Zemi je v člověku, v jeho vyvyšování se a v nechávání se uctívat.

A jak to funguje

Řekněme, že před oči je vám postaven model, lidská loutka, kterou vy nade vše uznáváte, protože vyznáváte příběhy, o kterých ta loutka zpívá/tančí/hraje, a kterou se ve svém životě, i když si toho možná nevšimnete, budete snažit co nejvíce napodobit.. včetně těch jejích příběhů, a prostřednictvím paparazziů částečně i včetně jejího soukromí.

Tah je to vcelku ďábelský, protože lidé jsou vytvořeni tak, že nejpřirozenějším způsobem života je pro ně napodobit, co vidí. Proto mají i ty nejnesmyslnější seriály tak strašlivě zhoubný dopad.

Takže vy kupříkladu dostanete „svého“ zpěváka, který bude vaším idolem. Bude se chovat určitým způsobem, a bude určitým způsobem zosobňovat vaši touhu po pokroku. Tady je první zrada. Bude zosobňovat touhu, ne pokrok. Kdyby někdo náhodou zosobnil pokrok, velmi špatně by to s ním dopadlo.. ale většina na to díky svým obrovských „výdělkům“ ani nepomyslí.

A on bude mít úspěch – protože jeho touha, jeho zneužitá a (vašimi penězi) dobře živěná touha vás samozřejmě osloví, a vy ho budete napodobovat, protože si budete myslet, „Tyyyyjooo, ten to teda dává! To je VONO! TO JE TA CESTA!“ a unikne vám, že si chcete vydělat hodně peněz, abyste si mohli koupit také takové hezké věci, jako má on a že se tak nenápadně začleníte do pracovního procesu neboli do otroctví, a unikne vám, že se vaše síla, elán a touha po pokroku postupně vypařila a že se vlastně zmůžete jen na nepřátelské nošení iPodu u ucha a nadávání spolu se svým idolem na systém.. a unikne vám celé období sebeurčení a ztratíte život a už jej nikdy nezískáte zpět. Takhle je to postavené, a takhle přesně to hrajete. Je z vás další mrtvá generace.. poslušná a tupá pracovní síla.

Když říkám, že se vaše síla, elán a touha po pokroku vypaří, myslím tím, že je těmito prostředky odsána jako krmivo pro bytosti, které se emocemi a mentálním odpadem živí. A to už je základním principem současného stádia patriarchátu, zvaným vysávání neboli wampyrismus.

Smrtící důsledky

Jak to začíná: prostě se vytvoří hierarchie mužský-bůh, pak nejvyšší patriarcha coby jeho zástupce na Zemi, pak zástupci nejvyššího patriarchy, jejich zástupci, příkladně kardinálové, arcibiskupové, kněží a tak dále. To jsou lidé, z nichž každý uctívá (automaticky odevzdává energii) svého nadřízeného, a tito lidé distribuují boží vůli té příšerné hromadě otroků, z nichž každý musí uctívat všechny, co potká, aby vůbec přežil.. dostal práci.. trochu chleba a tak. Jemu jsou modelem všichni..

Literární uctívačství je oproti tomuto nekonečnému lidskému utrpení pouhým dětským neduhem.. nebo tedy, bylo by, kdyby se na nejpopulárnější „autory“ nenalepily některé bytosti, kterým lidský adrenalin a strach moc a moc chutná.. kterým nade vše lahodí všechno co cítíte, když čtete něco o vraždění, bojíte se o osud hlavního zabijáka atd.

Čtete si o Zaklínačovi, a možná ani za celou dobu vám nedojde, že je to vrah, který zabíjí všechno co se odlišuje. V půlce zjistíte, že je to proto, že on sám se také odlišuje, i když on za to, chudinka, nemůže. Jeho vraždění vám pak připadá v pořádku, částečně i proto, že se vám z příběhu zdá, že tím chrání lidi.. a vás zabije princip, na který touto četbou kývnete, tedy souhlas s tím, aby bylo vyvražděno všechno, co ohrožuje lidstvo.

Nevíte jak vás ten princip zabije? No zaprvé souhlasíte s vyvražděním lidstva, protože lidstvo ohrožuje zase jen lidstvo samo, a zadruhé, pokud čehokoliv dosáhnete vraždou, zaplatíte za to životem.. což, pro začátek, vaše energie, o kterou přechtením přijdete, to byla vaše životní síla.

Ale ona spousta lidí raději ztratí sebe, než by přišli o svůj idol. Vždyť už když začínáte s uctíváním, autoritu svého života nevidíte v sobě, ale někde úplně pryč. Nějak vám asi nedošlo, že potřebuje idol vás, ne vy idol. Kdo by byl třeba Jackson bez miliardy uctívačů? Nikdo, že? Přitom nikdo z jeho uctívačů Jacksona doopravdy nepotřebuje, kdyby neexistoval, uctívali by prostě někoho jiného.

Nepotřebujete idoly, k ničemu, potřebujete jen sebe. Váš problém je v tom, že vám někdo řekl: „Já tě potřebuji víc než ty“, a vy jste si řekli: „Jak romantické“, zahodili jste se a odevzdali se cizímu podloudníkovi, lupiči duší. Ani jste si nevšimli, že už nežijete.

ZNAČKY

Podívejme se na průměrnou dívku. Krom náušnic od matičky nosí řetízek od babičky, a prstýnek od tetičky, sponku od sestry, náramek od „přítele“, a jelikož si chce aspoň něco kontrolovat sama, pořídí si piercing do pupíku, do hlavy, případně do intimních partií, to vše doplní „vhodným“ tetováním. Tím získá dojem, že se konečně odlišuje od milionů dalších dívek, které ovšem udělaly totéž, následujíc podobný nebo dokonce týž model.

Jaký vliv, jaký příběh nebo přímo vlastník toho příběhu ovládl její mysl a přiměl ji označkovat a vlastně zaprodat své tělo? A co teprve, když naše dívka poslušně vyplnila kolonky v internetovém profilu, přidala si tam svoje fotky a označila se předpřipravenými výrazy a zaprodala tak i svého ducha a duši komukoliv, kdo se tím kdy bude probírat? Touto otázkou je nutno vždycky začít..

..on totiž člověk, který je sám sebou, nemá potřebu se značkovat, aby si svůj aspoň připadal. Ale možná o to ani nejde? Možná je to spíš snaha přiblížit se nějakému vzoru než sobě samému? Přeorganizovat svůj život podle života někoho jiného? Nebo podle toho, co mi někdo ukazuje, že žije? A ukazuje mi ale všechno?

A či život to bude, když budu žít podle něj?

Co jsou značky

Každý příběh má svou značku, a každá značka má svůj příběh. Někdy může mít příběh více značek, a někdy může jedna značka odkazovat na více příběhů. Značkou může být předmět, slovo, jiný příběh, obrázek.. cokoliv. Nemusí mít nutně hmotnou podobu.

Všichni určitě znáte nějakou pohádku, kde si nějaký zlý barevnokněžník kus sebe začaruje do nějakého předmětu, čímž se stane do určité míry vlastně nesmrtelný – nelze ho zabít, dokud nezničíte ten předmět, který ten čaroděj ovšem dobře ukryje.

Netuším, jakým způsobem Rowling zjistila tajemství tvorby viteálů, čemuž říká magie nejtemnější. Podstatné je, že ukázala, že horcrux lze vytvořit i ze živého tvora, kterého lze právě prostřednictvím toho viteálu ovládat. Každá značka je takovým horcruxem, když ve vás zakoření příběh a vysává vaši energii a odesílá ji tomu kterému vlastníku toho příběhu, umožňuje mu tím nezemřít.

Co příběh, to parazit, na němž se v souladu se zákonem akce a reakce přživuje celá řada parazitů dalších. Značka je právě ten rozdíl mezi prostým upírstvím (= napíchnout a vysát), a wampyrismem (= označkovat neboli přivlastnit si a průběžně vysávat neboli parazitovat).

Příkladem, když si koupíte drahé oblečení (ne kvůli značce), znamená to pouhé upírství, protože peníze jsou formou energie a ta koupě z vás vysaje nějakou energii navíc. Když si koupíte oblečení značkové, jistá drahost se tam předpokládá automaticky, protože je potřeba nakrmit značku, a jejím prostřednictvím jejího vlastníka, a to je způsob, jak se k němu přihlásit.

Značka je vždycky o přináležení k někomu nebo k něčemu, přičemž to přináležení je vždycky o slabších, co čerpají fiktivní sílu ze silnějšího a neuvědomují si, že to oni posilují toho silnějšího a svou sílu tak naopak ztrácejí. A vždycky jde o službu značce, neboli o otroctví.

A jak fungují

Každá ta značka odkazuje na nějaký příběh a váže vás k těm, kdo vám ji dodali, tedy předně k autorovi (majiteli), k jím vytvořené komunitě, a ke členu komunity, který vás značkoval. Těmi směry odesílá ta která značka vaše nitro, takže nebývá na první pohled patrné, kam rostete doopravdy.

Skoro nikomu to nepřijde divné, protože z výchovy jste zvyklí růst směrem do rodičů, učitelů atd., prostě do všech, kdo vám nějaké příběhy vypráví. To, o čem mluvím je nejlépe vidět na malých dětech, když jim pustíte pohádku: k televizi se fyzicky přiblíží na půl metru, ale svou energií do ní úplně vrostou, a najednou nejsou zde, ale Jinde, a svou pozorností živí Něco.

Je pro mě docela zvláštní sledovat, jak si dívky dodávají „krásu“ tetováním nebo třeba piercingem, a hlásí se tak ke společnosti a k praktikám, se kterými by jinak zcela jistě nechtěly mít nic společného, ba potkavše nějakého zástupce té které říše z očí v oči, celé týdny by ležely s hlavou v záchodové míse a zvracely a zvracely a zvracely.

Takže naše dívka získá dojem, že konečně něco kontroluje sama, ale to by jí zaprvé nesměl na „vlastní“ značky nikdo přispět ani halířem (ani např. potvrzením, že udělala dobře), ale hlavně, dívčin dojem, že si něco kontroluje sama je strašným, zruďným omylem.

Jde o to, že dívka absorbovala chování svých vychovatelů a uznala ho za to správné chování k sobě, znamená to, že se už sama sobě ztratila natolik, že se sama k sobě začala chovat stejně správně jako ti ostatní, a z této své nové identity začala vládnout nějaké části svého života.

Ten hrozný omyl je v tom, že dívka nezískala zpátky část svého života, i když si to třeba myslí. Ve skutečnosti jen rozmnožila počet svých otrokářů o své upravené (= vychované) já. To já je teď další otrokář který ji ovládá zvenčí. A ze všech otrokářů je toto já ten nejtvrďší ze všech – všechno vidí, všechno registruje, a neodpustí nikdy nic. Dívka si možná myslí, že jak celé dětství a dospívání čekala, až bude jakože velká a bude moct to či ono dělat, že to je teda to ono, a vůbec neví, že ta identita už není její.

Náušnice od matičky znamenají závazek, povinnou vděčnost a co nejdůslednější poslušnost. Matička si označí dcerušku něčím svým, což je woodoo, a prostřednictvím toho ji pak ovládá.. říká: „To je moje dceruška“, ale kouká přitom na ty náušnice. To se děje v nejtěplejším věku, a jsou to první kroky k tomu, že dcera je matkou přijata jen když nosí něco od matky.. nejdřív na sobě, pak i ve svém nitru.

Chlapci jim pak takové „přijetí“ závidí, což dnes už je docela dobře poznat z toho, jak se můžou přetrhnout, aby byli také nějak označováni. A protože to „přijetí“ už nemůže přijít od matičky, protože by takovým přijetím matička popřela celou výchovu, musí přijít odjinud.

A je pravda, že náš nelidský systém toho nabízí dost a dost, a k jistým značkám se hlásí úplně celá populace. Nakousnu tu jeden takový hezký příklad.

Google

Zhrozil jsem se, když jsem si kdysi počel o Gmailu, že je to schránka tak velká, že si v ní můžete nechávat všechny své maily a mít je neustále po ruce, s tím, že vám s orientací pomůže nejlepší vyhledávač na světě. – Cože? Já mám mít svoje maily někde na cizím harddisku? Všechny? Co to má znamenat? Jak je to zabezpečeno? A jak zjistím, kdo všechno k tomu může získat přístup? Atd.

Jako by to nestačilo, nedávno se objevila kancelářská sada Google Docs: vytvářejte a sdílejte dokumenty online. No to mě úplně porazilo. Už takhle mi Google několikrát nabídl ke stažení vyhledané soubory z úplně cizích harddisků, teď zřejmě chtějí kontrolovat už i jejich samotné vytváření. Je jasné, že tohle nemůže přijmout žádný myslící člověk, který si váží zbytků lidského soukromí, až na to, že..

..že Google je móda sám o sobě, už od doby, kdy to byl „jen“ vyhledávač. A všechny jeho další služby se módou staly také. Lze tedy předpokládat, že se masově uchytí i vytváření dokumentů online, ale potom pámbu, vlastně Google s námi a ze Země rychle pryč. To už totiž nebudou potřeba ani ty čipy.

Ohromné vyhledávací monstrum podobné bájnemu draku z Apokalypsy bude kontrolovat každé vaše slovo v reálném čase, zaznamenávat a uchovávat veškeré změny, vše vedeno pod vašimi osobními údaji, a se záznamem data a IP adresy. Už teď, jste-li přihlášení ke svému Google účtu, zaznamenávají se vám všechny stránky, které jste navštívili a všechna vyhledávání. Všechno máte navěky k dispozici.

A s vámi Google, který vašich důležitých dat mívá navíc ještě záložní kopii.. přeci jen, co kdybyste mu je nedopařením smazali?

ZNAČKY – TATT-WOOD-OO

Tetování je trvalé poškození lidského těla takovým způsobem, aby to tělo něco vyzařovalo permanentně a zajistila se tak určitá příslušnost k určité oblasti života, bez toho, že bychom na to museli myslet, a konat v tom směru nějakou tvůrčí činností.

Funkce je velmi zajímavá. Abychom jí porozuměli, musíme vědět několik základních věcí:

1. Geometrie je forma inteligence. Každý tvar, každý projev v tomto vesmíru má určitou předlohu, ideální tvar, vlastně náčrt. Jednotlivé geometrické tvary jsou základními projevy života, jsou to životní formy.. a velmi, velmi silné.
2. Každý tvar má určité vyzařování. Hmota je zachycené světlo, čistá energie uvězněná do nějakého tvaru. A nejen hmota. Každá myšlenka je takovýmto tvarem, jen její hustota není taková, i když nějakou váhu

mít mohou.. a i další vlastnosti.. dost často potkáváme myšlenky, které tlačí, tíží nebo naopak nadnášejí, a co se živosti týká, kolikrát nás bombardují, derou se nám do úst atd.

3. Každý člověk neustále reaguje na všechny tvary, které jakýmkoliv způsobem potká.. na myšlenky, slova, stromy, neóny, billboardy atd., s výjimkou těch, které nenesí sám v sobě. Vesmírný zákon magnetismu znamená nejen to, že stejné přitahuje stejné, ale dokonce je to tak, že nic, co v sobě nemáte, nemůžete vůbec vidět (slyšet, cítit, myslet, atd.).
4. Pokud chcete něco do svého života, musíte si na to vzpomenout a vytvořit to. Hodné toho děláme automaticky, čistě silou svých očekávání, ale to ostatní musíme prostě vytvořit.. zadat příčinu a obdržet následek, neboli akci způsobit reakci na myšlenkové, slovní i fyzické úrovni tvoření.

Co je tetování

Tetování je způsob, jak přimět tělo, aby neustále generovalo určité akce nezávisle na tom, čím se zabýváme, je to doživotní vyznačování nějakého tvaru, které nám upraví magnetismus a zařadí nás k někomu nebo k něčemu. Vždycky je to znamení nějaké příslušnosti, a příslušnost znamená otroctví.

Tetování je stejně jako piercing a jiné zásahy do těla (třeba obřízka) formou značkování. Jsou to způsoby, jak zhyzdit tělo, abychom dali najevo, že někam patříme, abychom odlišili náš kmen od zbytku lidstva. Prostě primitivní, rituální praktiky. Rituální proto, že se jednalo ponejvíce o obřadní přijetí za plnoprávného člena kmene, i když, s některými praktikami jako třeba s formováním hlavy do tvaru tykve nebo vytahováním krku pomocí obojků se muselo začínat hned po narození.

Vždyť už jen to, že si člověk něco provede s tělem, aby se někam zařadil, už to je forma voodoo, velmi primitivní, nicméně dokonale funkční oběť. Někdo by možná řekl „zasvěcování těla“.. a já dodávám „cizímu božstvu, o kterém nic nevíte“. Navíc se za to ještě něco platí – což je něco jako násobení obětiny, a samozřejmě o to tužší příslušnost k tomu kterému daimonu.

Piercing i tattoo jsou způsoby, jak zaslíbit tělo nějaké vesmírné síle nebo dokonce mocnosti (ano, Země je součástí vesmíru). Stejným způsobem, jako jakýkoliv příběh odešle Jinam vaše nitro, odesílá piercing vitalitu a časem i životaschopnost vašeho těla. Připomínám, že tělo je způsob, kterým se duše může účastnit života na Zemi.. bez těla to nejde, a velmi se doporučuje si ho vážít a hýčkat.. rozhodně ne zhyzdit, znefunkčňovat, nebo dokonce ničit.

Pamatujte, že každá taková značka váš život ovlivní tak zvláštním způsobem, že si toho vůbec nevšimnete. Krutě omezí vaše myšlení, a i cítit budete najednou jinak – a tomu všemu se jen pár vteřin podíváte (možná), a pak na to zapomenete.. zato budete připraveni, až se objeví entita, k jejímuž příběhu se takhle hloupě hlásíte, a povolá vás do služby.

Otroctví

Podívejte se, dnes už jsou docela známy případy, kdy se dívky – i české – někam provdaly.. někam dál.. hlavně na jih. Docela všeobecně se ví, jak příšerně většina z nich dopadla – doživotně slouží manželovi, a při tom se neustále klepou o život sebe i dětí.. manželových dětí. Práva nemají žádná v těchto krajích, na sebe, ani na děti.

Docela všeobecně se ví i o dívkách, které falešná agentura odvezla tančit do Itálie, a které se probudily až v Turecku, na trhu s bílým masem. Jejich osud je ještě mnohem mnohem horší, protože jim musí být vyraženy zuby, aby „pána“ náhodou nepokousaly, vytrhány nehty, eventuálně zpřelámány údy, aby ho nepodrápaly, nepřiškrtily nebo nepokopaly, a nemá-li dívka ani po tom všem ještě dost, tedy když je vzpurná i nadále, může být ještě i obřezána.. nebo také zavražděna a zahozena. To poslední jí ostatně hrozí neustále.

Ve srovnání s piercingem a tetováním však toto všechno není vůbec nic. Ani při nejhorších útrapách fyzických nemusíte nijak utrpět mentálně, a někdy dokonce ani emocionálně, jak dokazují některé příběhy přeživších z nacistických koncentračních táborů. A právě tenhle luxus mentální a emocionální svobody vám nedopřeje tattoo ani piercing. Jenže, v myšlenkách vzniká život.

Někteří z vás se pak možná podiví, že najednou jsou v otroctví, v němž nemají ani tolik svobody, kolik mívali nacističtí vězni nebo zmrzačené dívky v harémech, většina si toho však ani nevšimne. A stejnou nebo podobnou roli jako piercing a tetování samozřejmě hrají veškeré značkové předměty – mít pouze značkové zboží je způsob, jak patřit pouze těm nejsilnějším příběhům, k příběhům, které žijí (tyjí) z nejvíce otroků. Připadáte si snad ve větším davu bezpečněji..? Pak si vzpomeňte na davy v plynových sprchách..

..možná si vzpomenete, že ti lidé také nosili jistou značku, ale, víte, oni neměli jinou možnost. Ani

Šalomounovu hvězdu si nenašivali dobrovolně, tessera si otroci ve starém Římě také nevypalovali proto, že by chtěli, jen dnešní lidé se značkují s největší radostí, a ještě si to sami platí.. ti tzv. páni tvorstva evidentně nejsou mentálně ani na úrovni dobytky, protože zvířata se vypálení značky brání.

Symbolika

Každý tvar má nějaký původ, a jelikož vědomí je všude a myšlenky tím pádem také, zahrnuje každá myšlenka nějakou spřízněnost s určitým typem inteligence, platnou v rozsahu celého vesmíru, a to od původce přes všechny příslušníky té které komunity až po konkrétní zařazení, které vyplývá z toho, jakým způsobem se k té které myšlence přihlásíte.. jako partner, nebo pán, nebo jestli si ji napřed prohlédnete..

Mezi tím nechat se myšlenkou inspirovat a nechat se jí označkovat je přece strašný, propastný rozdíl! Každý tvar něco symbolizuje, neexistuje tvar, který by neměl náplň – energii, která má příslušný náboj. Co asi může znamenat, když si někdo vytetuje nějaký tvar na své tělo? Značku přeci nikdy nenosí pán, značku má na sobě vždycky otrok. A základní otázka je, co se stane, když se pán přihlásí?

Je pravda, že spouště takových otroků to během života prošlo, nicméně předpokládat, že to projde i po smrti je dost zcestné. Dnešním označkováním to projít nemusí ani fyzicky, protože dnes je doba, kdy se „bohové“ vracejí, ve všech možných i nemožných podobách.

A nárokují si lidstvo, házejí sem vějičky, příběhy a kdecy, a lidé se nadšeně značkují, jako by opravdu v hlavě neměli nic než být co nejlepším otrokem kohokoliv, jehož symbol se jim kdy zalíbil. Každý projev v tomto vesmíru má svého autora a vlastníka, a i když někteří své produkty volně sdílí, někteří si nárokují všechny strážníky jako svůj majetek. A dokážete s nimi zápasit o svou svobodu? Vždyť je ani neznáte..?!

Totíž, veškerá myslitelná symbolika na celé Zemi byla zneužita k ovládnutí lidstva, a kdokoliv se k čemukoliv přihlásí, hlásí se i ke způsobům toho zneužití, protože je nutně toho lidstva součástí. Tak praví zákon příčinnosti: každá akce má svou přesnou reakci.

A jak se chcete ubránit, když jste vaše vlastní tělo donutili k bezpodmínečnému, předem odsouhlasenému přijetí vlastně čehokoliv?

ZNAČKY – PIER-SIGN

Co je tak zajímavé na piercingu, že ho každý musí mít? A co je to za marketing? A co je to za význam?

Piercing i tetování jsou dva z trvalých způsobů, jak poničit tělo fyzické, aby více odpovídalo vašim tělům mentálním a emocionálním – spouště lidí se takovým zhyzděním uleví, protože se tak vyrovná napětí mezi jejich jednotlivými těly. Je to stejné jako když si člověk propláchně hlavu alkoholem, nebo se něčeho přejí nebo použije cigaretu na získání nadhledu nad nějakou situací.

Piercing modifikuje tělesné reakce a někdy i některé funkce, a především, stejně jako tetování modifikuje vytváření pocitů. Pocity (emoce) jsou zprávy těla o tom, co se s vámi teď aktuálně děje. Pominu teď fakt, že většina vašich emocí je z výchovy přelhaná, protože na to byste dokázali jejich pečlivým zkoumáním přijít a najít pravdu. Piercing i tattoo vám však i ty přelhané emoce ještě zkreší, takže většina z vás celou svou pravdu už nikdy nenajde. Je to jako posuzovat svůj vzhled podle obrazu ve zprohýbaném zrcadle..

Co je piercing

Piercing je předmět povětšinou kovový, a v dnešní době, kdy celý prostor nad Zemí neustále křižují stovky milionů nejrůznějších vln, zdá se vám opravdu dobrý nápad strkat si do těla anténu, kus kovu, který na to všechno určitým způsobem reaguje a distribuuje vám to po těle? To snad ani tetování není tak nebezpečné..

..vraďte si piercing do pupíku a rozlučte se se svou třetí čakrou: neexistuje rychlejší ani účinnější způsob, jak trvale rozbít svou integritu. Vraďte si ho do jazyka, a vezte, že jednak jste ochromili svůj hmat, základní lidský smysl, a rezignovali jste na chuť. Dejte si ho do nosu a do ucha a opět poškodíte hmat a filtrujete čich a sluch. Propíchněte si obočí a odfiltrujte si zrakové vjemy, připevněte si anténku na pohlavní orgány a omezte své sexuální prožitky na to, co vám vládá, která vám piercing prodala, prožít dovolí.

Připevněte si piercing kamkoliv na tělo, protože každý kousíček kůže má vztah k nějakému orgánu, který můžete sešrotovat nebo vyřadit z provozu. Kdyby tělo protestovalo, klidně ho znásilněte ještě jiným piercingem nebo třeba tetováním, a kdybyste se pak vůči svému tělu náhodou necítili dobře, připomeňte mu, že 1. život je boj,

2. na něco umřít musíte a 3. tělo má jít do hrobu zhuntované..

..víte, kdybyste už dříve nevěřili těmto třem argumentům, nikdy byste si nenechali na tělo tak hrubě sáhnout.

Tím se dostávám k tomu, že tak či onak, piercing je nástroj zkušenosti a růstu a rozhodně nemám v úmyslu vám ho vymlouvat. Tlak naší společnosti na lidi je tak strašný, že mu nelze bez přípravy dost dobře vzdorovat.

Na druhou stranu, když potkám někoho s piercingem, automaticky se k němu chovám jako k zadanému – a pro mě k mrtvému – kusu dobytka. Už to pro mě není člověk, ale inventární položka některé vesmírné mocnosti, něco, co se rozhodlo být otrokem ne v pozemském, ale ve vesmírném měřítku, a nechalo se za tím účelem označovat.

Piercing jako nástroj

Piercing v pupíku odřízne tu šílenou psychickou pupeční šňůru a odfiltruje tak skoro celý (vnější) vliv matky. Piercing v uchu odrušuje rodičovské připomínky, v obočí vliv otce nebo některé zrakové vjemy, v nose čichové, a s piercingem kdekoli v trojúhelníku smrti přijdete o své vlastní srdce a přestane vám vadit, že nežijete svůj život.

Tedy, i piercing může být, za jistých okolností a velmi uvážlivě použit, pomůckou, skutečným nástrojem osobního, duchovního růstu.. to se však netýká toho, když se někdo piercingem ozdobí proto, že to nosí všichni, že ho to dostane do určité společnosti, k určitým lidem, prostě z důvodu módy, a pak se to také netýká určitých umístění.

Například piercing v jazyce znamená vstupní kontrolu všeho, co k vám přichází, aby se nenarušilo vaše vlastnictví tou kterou entitou.. vlastně je to něco, čím se doupraví jídlo, které jíte, pití, slova, myšlenky.. Všechno, co přijímáte, dostane určitou omáčku (energetickou) a bude vám chutnat stejně. Jako byste si dávali k jídlu cokoli s kečupem, akorát na mnoha úrovních naráz.

Piercing v pohlaví má obdobné účinky, ale na to, co z vás vychází. Pokud něco neprojevujete, jako by to ani nebylo, a po určité době to ve vás prostě odumře a abyste to mohli použít, budete to muset vzkřísit. To něco může být jak přirozená sexualita (životní síla a i její přirozené projevy), tak i to, co sníte a co z vás nebude moct ven atd. atd.

Piercing pohlaví je ta nejdůležitější součást plánované sterilizace lidstva, které – pokud ten plán vyjde – bude moct souložit pouze uměle, za pomoci viagry atd., a které i přesto možná bude odkázáno na umělé oplodnění.. a další umělé technologie. Ta sterilizace je však jen jednou složkou plánované mutace, v níž hrají svou roli snad všechny druhy piercingu.

Podobně je piercing bradavek – a zvláště těch ženských – nástrojem sterilizace. Filtrujete si jím vliv matky a toho jejího nafukování a dmutí mateřských nároků (no, prsou), ale zároveň u sebe proklínáte lidské mateřství jako takové a chystáte si (ženy) upravené mateřské mléko.. a možná i problémy s kojením, a deformované pochopení celé životelské role.

To se nakonec týká i mužů, takže časem už nebude nikdo, kdo by dokázal odhalit, jaká byla životelská role původně, jak byla zmanipulována matriarchátem a jak zpěvračená patriarchátem. Toto piercing pomůže zmutovat neboli zapomenout navždy.

Tím vším chci říct, že každý piercing a vlastně i tetování je určitým nástrojem, ať chcete, nebo nechcete, a jen málokdy je to nástroj váš (resp., já žádný takový příklad ani neznám, ale musím to tak formulovat proto, že teoreticky možné to je), a ani u vědomého použití to nikdy není nástroj jen váš..

Důsledky

Obecně platí, že pokud máte nějaký vzor, neřídíte svůj život podle svého uvážení, ale podle svého vzoru. Přemýšleli jste někdy nad tím, kdo řídí ten váš vzor? A jak? Umíte si představit, že lidé v showbussinessu, podobně jako v politice jsou pod vlivem vnějšího, ale také vnitřního ovlivňování?

Vnější ovlivňování vidíte dobře – nikdo nemůže přehlédnout změny v chování a projevech politiků, kteří byli zvoleni do důležitých funkcí, stejně jako v chování lidí (např. členů úspěšných kapel), kteří se dostali na výsluní. Přesto si ho většina z vás vůbec nevšimá a tváří se, že nic takového jako vnější ovlivňování neexistuje. Neumím si představit, co vám za těchto okolností řekne zpráva o ovlivňování vnitřním.. ale aspoň vám to řeknu.

Pokud nosíte něco kvůli značce, žijete cizí příběh, necháváte si přepsat své nitro něčím, co žádným způsobem nedokážete kontrolovat, a co většina lidí nikdy nedokázala ani odhalit. Lidé hrdě.. spíš pyšně nosili značku, připadali si jako „něco“, a celým svým bytím tak vyživovali nějaký cizí projekt, cizí bytosti.

Každá značka vždycky vede z nitra do nitra.

A na co že nás zvyká móda piercingu? No přece na čipování. Za pár let (nebo týdnů?) tu bude nový, extramódní druh piercingu, který nebude vůbec levný a bude mít „nový, lepší“ vzhled a několik nedokumentovaných funkcí. Bude doprovázen slogany ve smyslu „neodkládám ho ani na chvíli“, a uvidíte: nejenže se všichni budou moct přetřhnout, aby byli očipováni, všichni si celou tu šarádu ještě rádi zaplatí..

..a nebo to bude distribuováno tím systémem, jakým se dostal do módy Google? Že to bude velmi kvalitní, zadarmo, zcela bez reklamy, jen na doporučení, během pár let úplně všude, se spoustou funkcí, které nebudou nijak dokumentovány?

ZNAČKY – GOO-GLOBALIZACE

Google, to je skutečné sbírání a soustředění dat, na ohromném diskovém poli, s neskutečně dokonalým vyhledávačem. Výsledky ohledně čehokoliv na světě máme během pár vteřin, eventuálně i se zaměřením a s pohledem z družice..

Využití? Jasně, osobní i profi servis + statistiky. Já osobně statistiky nesnáším, a to i ty anonymní, protože jejich výsledky jsou většinou použity zase proti lidem. Vytvoření statistiky je jeden ze způsobů, jak zjistit, kudy na vás, jak vás lépe dostat.

A co to sledování osob v reálném čase? Pomůcka pro policii? Nebo jenom hračka, okouzlení technikou?

A co zneužití? Když víme, že všechno, co zneužít šlo, také zneužito bylo..? Když víme, že absolutně všechny vynálezy byly zatím použity především proti lidem..? Dokáže Google zabránit zneužití nasbíraných dat? Když se někdo z těch mocných rozhodne dostat se k vašim datům, dostojí Google svému prohlášení o ochraně osobních údajů?

A odjinud: co když se vlastník internetu rozhodne síť www zrušit? Dodá vám Google vaše dokumenty, vytvořené a uskladněné online?

Co je Google

Abych řekl pravdu, já tomu nevěřím. „Myšlenka je to hezká, ale lidi jsou lidi,“ jak praví jakýsi český klasik. Je možné, že během jednoho – dvou tisíc let vznikne nějaká věc, která nebude zneužita.. první taková od nástupu patriarchátu. Tak já nevěřím, naprosto nevěřím, že tou první nezneužitou věcí bude Google. A divte se mi..

Už teď proskakují fámy o tom, že právě Google je **tím** nástrojem **těch** nejmocnějších, kteří ví, co svět čeká, a pomalinku si zařizují podzemní obydlí, a vytipovávají si nejlepší mozky lidstva. Je pravda, že tahle konspirace logiku má – Google už je tak dokonalý, že poskytuje možnosti sledovat kohokoliv na světě takřka v reálném čase.. kohokoliv si zamanete. Tahle dokonalost ke konspiraci přímo vybízí..

..a k tomu výrazně napomáhá fakt, že když si instalujete třeba Picassa, jako první krok vám Google nabídne skenování buď celého počítače, nebo „jen“ Dokumenty. Nemám v počítači nic tajného, přesto jsem zaváhal. A hodně. Člověka maně napadá, co mu Google prohledá příště, jestli jen ledničku, nebo i pračku.

No, zkrátka, kdybych si chtěl otipovat lidi z celého světa, těžko bych hledal lepší nástroj, než je Google, to se našim konspirátorům musí nechat. I z mého pohledu je Google zatím nejdokonalejší Velký Bratr na světě, je to realizace všeho, co si patriarchové představovali pod pojmem bůh – všechno vidí, všechno slyší, všechno si pamatuje.. všechno navěky.. až do posledního soudu.

Nám zbývá právě jen věřit, že toho nikdo nezneužije, tedy doufat ve slíbené boží milosrdenství. A to nebude nic jednoduchého. Google by se těžko stal nejlepším vyhledávačem na světě, kdyby dodržoval všechna pravidla fair-play, to je snad každému jasné. Ostatně už jsem zahlédl nějaké články s názvem typu „Google porušuje.. (dohodu o..)“ Právě tak už je dnes jasné, že Google někomu slouží jako nástroj cenzury.. že některé stránky nebo třeba celé typy stránek vám prostě nevypíše.

A jak funguje

A ono to, že Google něco nevypíše, to ještě neznamená, že si to nezaindexoval. Google indexuje všechno, co najde, a on najde všechno. Zákaz vstupu na stránky si přebírá jako zákaz nabízet výsledky veřejnosti, jinak mi je prolézá úplně pořád (jak mi tu ukazoval webmaster). Každý den si tu Google stáhne soubor „robots.txt“ s instrukcemi pro roboty, a skoro každý den ještě něco proleze, i když všechno s výjimkou hlavní stránky má

zakázáno.

Kdo mu to asi nařídil? A proč? Vždyť existují stránky, na které mají problém ho přivolat.. soudě podle toho, jak mnoho lidí platí příšerné peníze za SEO. Komupak Google asi nabízí ty výsledky, když nedbá zakazu, stahuje všechno, nač přijde a vlastně jen veřejnosti to nenabízí?

Když jste si chtěli přečíst nějaký placený článek, stačilo zadat do Googlu frázi z upoutávky, a ten článek jste našli. Ptal jsem se na to, jak je vůbec možné, aby se do Googlu takový článek dostal, a bylo mi řečeno, že jediná možnost, pokud si Google neplatí přístupy sám, je že si ten přístup zaplatil někdo, kdo měl nainstalovaný Google toolbar.

Google toolbar bývá uváděn jako jedna z možností, jak přivolat robota na nějakou stránku – když si tu stránku přidá do oblíbených někdo, kdo ho má nainstalovaný. Tohle jednoduše znamená, že pokud máte nainstalován Google toolbar, vaše Oblíbené jsou používány pro účely Google. Jenže, pokud se vaším prostřednictvím někdo dostane k zaheslovanému obsahu někde v síti, nemá zřejmě k dispozici jen vaše Oblíbené položky.

Dostupnost placených materiálů přes vyhledávací políčko vyvolala samozřejmě skandál, a Google musel do vypisování výsledků přidat nějaký filtr. Ovšem, že by přestal takové věci zachytávat, tomu jednoduše nevěřím. Ono, ani s tímhle počínáním Google není napadnutelný, Google neporušuje své prohlášení o ochraně osobních údajů, protože neposkytuje třetím stranám vaše údaje, poskytuje jen to, co s jejich pomocí získal. Můžeme si samozřejmě myslet něco o etice, a to je tak asi všechno.

To se týká i americké cenzury, která funguje všude, kde se používá Google. Nikdo vás nenutil instalovat si Google toolbar, Picassa, Chrome, nikdo vás nenutil používat Gmail nebo GoogleDocs.. Nikdo.. jen móda.

RaddleDocs

Co však chci na příkladu Googlu vysvětlit, to je způsob, jímž se značkování (a vlastně celá móda) odehrává. Google se totiž nejvíce ze všeho, co znám, podobá Raddleově deníku (kdo jste nečetli Pottera, budete si muset holt trochu domýšlet).

Napřed se vám začalo objevovat vyhledávací políčko Google. Pak se vám, po nějaké době, donesly zvěsti o tom, jak úžasně to políčko umí vyhledávat.. atd atd atd, a poznenáhlu jste k tomu políčku pojali důvěru. Pak jste se na Google začali obracet úplně se vším.. a nejen vy. Google využívají i tak velké firmy jako je Seznam – pro domácí scénu má sice Seznam vlastní fulltext, vyhledávání pro zbytek světa mu však obstarává Google.. takže gúglíte i tam, kde byste to nečekali a kde to nevidíte.

Gúglíte.. zajisté jste si všimli, že se vám Žůžl dostal do slovníku, a že už obdržel i českou podobu. Čím dál víc jsou k potkání výrazy gúglit, googlovat, aáá třeba místo vyhledat rovnou vyžůžlit. To znamená, že Google se dostal do vašeho nitra, zapustil tam kořeny, a už se odtamtud projevuje – vaším prostřednictvím.

Tím začíná ta velká legrace, protože ve vás byla vytvořena brána do jiné reality, a tou branou vrůstáte Jinam. Google ani v tomto ohledu nezklamal, a nabídl vám GoogleDocs (já si nemůžu pomoci, jako příklad je to prostě geniální). Služba Dokumenty Google, spolu s GMailem znamená mít vaše nitro na jejich harddisku, znamená to, že nerostete do sebe, ale do Googlu.. a jelikož to nevíte, nejste schopní to ovládat :-)

GoogleDocs není příběh, ale příklad(!!!), o nic jiného nejde (aspoň doufám), ale zlo, na které chci upozornit, se děje s každým příběhem – každý příběh si vás označuje, otevře ve vás bránu Jinam, a odešle tam vaše nitro. To dělají značky.. a veškeré značkové předměty.. dělá to celá móda.

A pokud nechcete dopadnout jako Ginny, která si do Raddleovic deníku vylila srdce, stala se strašlivě zranitelnou, byla jím nakonec vysáta, aby oživila vzpomínku..

..pokud nechcete zemřít jen proto, aby mohl ožít nějaký příběh.. nebo shluk příběhů..

..ono není vůbec výjimkou být takhle potravou více příběhům – tedy více entitám, které na Zem promítly své příběhy.. stačí uznat více hvězd. Výjimkami jsou vlastně jen lidé, kteří nežijí cizí příběhy, nejsou „něčím“ věřícími, a žijí si svoje. A někteří z nich ani nepotřebují mít věřící, vystačí si úplně sami.

Tam někde začíná svoboda.

CITÁTY

Citáty jsou jednou z nejnebezpečnějších záležitostí na světě, protože když použijete cizí slova pro svůj život, jako byste jej zahodili a nahradili cizím. Pak se snažíte ovládat svůj život, chodíte na jógu, na kurs pozitivního myšlení, atd., a ono nic nefunguje.. ve vás už totiž fungují cizí pravidla, a to v těchto třech stupních:

- vyjadřujete svůj pocit či zážitek cizími slovy, a zaměňujete jej tak za cizí.
- i ta nejčistší slova mohou odkazovat (a v devadesáti procentech také odkazují) na příběh, který už tak nevinný není, takže se svým způsobem hlásíte k cizímu životu, k cizímu příběhu, který většinou vůbec neznáte a nevíte, kam vás bere, zato jej nemůžete ovládat
- při opakovaném použití (jako třeba když si citát někam vylepíte a občas vám na něj padne zrak) doslova zahazujete svůj život, odřezáváte sebe a roubujete cizí příběh.. ten, ke kterému jste se na předchozím stupni přihlásili.

Dlužno dodat, že ve většině citátů jsou použita slova spíše vznešená než pravdivá, takže nevyjadřují pořádně ani ten cizí zážitek a většinou proto obsahují šílené, naprosto neřešitelné rozpory pro podvědomí.

Jenže, podvědomí si nedá pokoj, dokud jakoukoliv nelogičnost „nějak“ nevyřeší.. a my jsme stejní jako naši rodiče. Dáme mu jakýkoliv argument, jen aby bylo zticha.. a někdy také žádný. Jako by to nestačilo, tak v momentech, kdy se nám samotným něco nezdá se utěšujeme tím, že dotyčný to myslel jinak, že určitě chtěl říct něco jiného.. než řekl!

Tušíte už aspoň, jak strašně vám to ubližuje..?!

Co jsou citáty

Citáty jsou cizí výroky, vyseknuté kousky cizích příběhů, kterými lidé někdy vyjadřují své emoce, myšlenky nebo úmysly. Člověk chce vyjádřit stav svého nitra, a netroufne si říct něco sám, proto se schová za cizí slova.

Jako přístup to sice není nic moc, ale budiž.. někdy jsou k takovému jednání objektivní důvody. Takové důvody schovávat se za cizí slova měly po mnoho staletí hlavně ženy. Byly vychovávány v tom, aby dělaly, co se jim řekne, a pokud možno nic navíc, rozhodně nic co by vymyslely samy. Přizpůsobování bývalo (a někde samozřejmě ještě je) dost drastické – dívčino myšlení je vysmíváno a napadáno tak důsledně, že se ho co nejdříve sama vzdá a začne se úplně spoléhat na matčin a bábín příklad. Dobře vychovaná dívka nepromluví nikdy nic vlastního. Vždycky jen oznámí, co kdo řekl.

Důsledky jsou zřejmé, a dost příšerné. Vezměte si, že prožitky sice vznikají v myšlenkách, ale jejich realizace se zařizuje slovy. Takže pokud mluvíte výhradně cizí slova, neprožijete nikdy nic vlastního. A to je jen začátek. Oni kupříkladu rodiče mají totiž velmi jasnou představu, co po nich zopakovat smíte, a co ne. Tímto způsobem se určuje hranice toho, co prožijete. Ovšem ani zdaleka to nedělají jen rodiče, je to už od matriarchátu obecný systém ovládání člověka – kněžky Bohyně, stejně jako potom všechny patriarchální organizace vždycky zapovídaly určitá slova, obraty, emoce i chování, a určovaly tak hranici toho, co smí jejich ovečky prožít.

Restrikce jsou vždycky dvojnásobné vůči porobenému pohlaví, v patriarchátu tedy vůči ženám. Patriarchát však nemohl zakázat ženám mluvit, musely by se jim zakázat i emoce, a v tom případě by se neměl našim otcům kdo starat o děti – tedy o znak otcovství (hlavní pilíř patriarchátu). Proto patriarchové museli lidstvo násilím přivyknout k tomu, že ženino slovo nemá žádnou váhu. Proto ještě i dnes ženy sahají po citátech, když chtějí něco vyjádřit.

Pravdivost

Na tom by nebylo nic špatného, kdyby ty citáty říkaly pravdu nebo k ní aspoň vedly, a kdyby vybraný citát říkal přesně to, co jím taková žena chce říct. To je však velmi vzácná situace.. samozřejmě k naší škodě.. k hodně velké škodě. Běžná praxe je taková, že se dívka ve svém životě nějak cítí a vybere si slova, která to +/- vyjádří. Přibližnost vyjádření je alarmující, kolikrát se dívka spokojí s jakousi třebas i velmi vzdálenou asociací, jen když má nějaká slova, která jí případnou dostatečně vznešená.

Podvědomí

Zdá se, že snad nikdo nepočítá s tím, že má nějaké podvědomí, a že každé to slovo má svůj vlastní význam, který v tom podvědomí něco způsobí. Jako by to nestačilo, se stejně velkorysým přístupem nám dívky některé

citáty doslova vyznávají. „Když ono je to hezké, když ono to zní tak romanticky..“ A taková dívka vyrostle, má děti, a ty děti vychovává. Napadlo vás někdy, čemu vlastně vaše matka věří? Co vyznává? Co v sobě nosí? Jakou snůšku nesmyslů nebo dokonce i zjevných lží, které jenom dobře vypadají napsané?

Prostě, zajímali jste se někdy, kdo, či slova ovládají vaši matku a tedy i váš život? Kde vaše mateř nabrala všechny ty pověry, naučení a příkázání, kterými vám hnus života v patriarchátu ještě několikanásobně ztrpčuje?

CITÁTY NEŠKODNÉ

jaký to název – citáty neškodné.. ale je to tak, no. Probíráme cizí vyjádření podle jejich škodlivosti, ukryté mezi slovy, v přesných významech slov a a v přesných významech slovních obrátů a kombinací.

Citáty neškodné jsou ty, které splňují následující podmínky.. všechny najednou:

- žádným způsobem není zkreslen význam použitých slov
- významy jednotlivých slov spolu nekolidují
- význam celého citátu odpovídá pravdě, včetně toho, že si nedělá neoprávněný nárok na úplnost

Jestli ovšem citát říká přesně to, co jsme říct chtěli, to už je věc další..

Citát: Láska není slepá

Láska není slepá, naopak vidí věci, které ostatním unikají.

Komentář:

Tahle nenápadná větička jednu velikánskou pravdu říká, a jednu ještě mnohem větší uvozuje.

Možná někdo namítne, že zamilovaní lidé si mnoha věcí právěže nevšimnou. Takové lidi bych rád vyzval – než budou číst dál – aby si napřed uvědomili, že je velký rozdíl mezi zamilováním a láskou, eventuálně aby si zjistili jaký. No a tady teď můžeme pokračovat.

Pro nás lidi, jelikož jsme vychováni v nenávisti a hledáme na ostatních hlavně hnidy, pro nás je láska o tom, najít na člověku také něco krásného, a nechat to krásné převážet. Pokud nepřeváží to krásné, je to nenávist. A tady se nám hluboká, základní lidská pravda mění v klíč, v dokonalý klíč pro naše vlastní srdce.

„Nenávist je láska bez znalosti faktů“, říká Richard Bach. Co to znamená? To znamená, že láska a nenávist je prostě to samé. Rozdíl je jen v polaritě. Láska je pro nás plus, nenávist mínus. Láska vychází z přijetí, energii nám přináší, nenávist vychází z odsudku a energii nám odečítá. A oba citátky se nám snaží říct, že nemusíme žít v nenávisti a ztrácet neustále energii, a co pro to můžeme udělat. Že jediné, co k tomu potřebujeme je začít vidět věci, které jsme dříve neviděli, neboli zjistit fakta.

Když někoho nenávidíme, je to proto, že dělá něco, čemu **nerozumíme**, a co máme strach poznat. Překonejte ten strach, zjistěte, proč ten dotyčný dělá to a to.. A nemusíte to po něm ani opakovat, nemusíte třeba brát drogy, abyste rozuměli feťákům, nechte si vyprávět jejich příběh. Pak pochopíte.. a když pochopíte, kde je jaká nenávist? Zmizela, že? Dozvěděli jste se pravdu, nenávist vystřídal porozumění, a ze srdce vám teče sou-cit. Jste v lásce, a jste v ní proto, že vidíte věci, které ostatním unikají.

Citát: Přátelé jsou jako andělé

Přátelé jsou jako andělé, kteří nás zvedají ze země, když nedokážeme otevřít svá křídla, a připomínají nám, jak se létat.

Komentář:

Tohle je dokonalý příklad citátu na samé hranici zavádějícínosti. Člověk si občas připomíná, že jsou věci, na něž se lze rozpomenout a na to, že jsou lidé, kteří to umí připomenout, což je nepochybně fajn. Ale..

Někdy tímto výrokem nutíme „přátele“, aby se nám věnovali, protože nám dělá moc dobře jejich pozornost (energie). Však to znáte: „Ještě mi to chvilku vysvětluj!“, a když už jejich energií přetékáme, pošleme je vyfluslé domů: „To by pro dnešek stačilo, dík, a zítra ve stejnou dobu!“.

A třeba pro mě už je tento citát hodně omezující. Podle mě přátelství není zase tak omezené, jak by se podle této definice mohlo zdát, a mí přátelé už vůbec ne; proklamovanou službu mi běžně prokazuje kdekdo. V každém

případě však jde o jeden celý aspekt přátelství, a navíc moc hezky popsany..

Přitom by úplně stačilo začít: „Přátelé jsou ,i‘ jako andělé...“, a v podvědomí by se vám neuložilo žádné omezení. To by však už nevypadalo jako dokonalý návod – každý by poznal, že tomu něco chybí, takže žádná žena by neměla potřebu se tím blejsknout.

Doporučení:

najděte si méně vzletnou formulaci, něco, co bude blíž pravdě. Třeba Bachovo „Učit se znamená objevovat, co už víš. Učit druhé znamená připomínat jim, že to ví stejně dobře jako ty.“. Nebude se vám zkreslovat pojem přátelství, a váš vývoj neustrne na zkreslených představách o přátelích. Přeci jen, odmítat pomoc jen kvůli tomu, že musí přijít opravdový přítel.. a navíc, časem stejně přijdete na to, že úplně všechny živé bytosti jsou vašimi přáteli.

Citát: Nekráčej přede mnou

Nekráčej přede mnou, možná za tebou nepůjdu. Nekráčej za mnou, možná tě nedokážu vést. Kráčej vedle mě a buď můj přítel.

Komentář:

no to je jedna z nejdůležitějších věcí na světě. Člověk musí umět říct druhým, co od nich čeká. Jinak si to druzí musí domýšlet, a jelikož 99% lidí je vychováno jinak než my, domyslí si to naprostá většina špatně. Pak se divíme, že nám nikdo nerozumí, že nemáme skoro žádné přátele, a že musíme čekat na to jedno procento, které je vychováno stejně nebo podobně jako my.

Aby člověk mohl říct druhým, co od nich čeká, musí to napřed sám vědět. To znamená, že napřed musí rozumět sám sobě. A teď: každé dítě si beze zbytku rozumí. Dokud nepřijdou rodiče, a neřeknou mu: „To je špatně, musíš jinak“. My se divíme, jak to ten rodič může vědět, když nám nerozumí skoro v ničem, ale rodiče do nás hučí tak dlouho, dokud se v tom neztratíme. Pak teprve jsou spokojení, protože pak jsme na ně odkázání, úplně se vším. Během času pak úplně zapomeneme na to, že původně jsme si rozuměli sami, a mnohem líp.

To rodiče nás učí, že pokud si chceme rozumět, potřebujeme názor někoho druhého, nebo aspoň aby nám náš názor někdo potvrdil. A my jim na to nakonec kývneme. Když si pak o pár let později vybíráme kamarády, vybíráme je podle toho, jak nám rozumí. Pokud chce být někdo naším kamarádem, musí nám rozumět přesně stejně, jak to čekáme, tedy jak to máme naučené od rodičů. Za kamarády si vybíráme prostě jen další rodiče. To platí i posléze, pro přátele i pro partnery.

Když pak někoho takového potkáme, máme dojem, že nám rozumí. To je ovšem velký omyl, lež zvaná romantika. Každá výchova se v detailech liší, a dříve či později prostě narazíme. Pak řekneme: můj přítel mě zradil, a mě to bolí. Jenže to není pravda. Je to lež a bolí nás ta lež, ne zrada. A žádná lež nepřebolí, dokud si nepřiznáme pravdu. Volíme-li romantiku, volíme prostě bolest.

Očekáváme porozumění beze slov, automatické, a samozřejmé.

Chápete už, jak moc jsme mimo reál? Už jen to, že každý má úplně jiné rodiče, a tedy jiná očekávání. Eh.. a když se naše očekávání různí, zahazujeme vztah a nebo si stěžujeme, že naše vztahy jsou samý kompromis. Jenže, vždyť naše vzájemné podmínky jsou téměř nesplnitelné.

Romantika nás nutí mimo jiné k pokrytectví. Partner se nám snaží udělat radost, a protože mu nikdo neřekl jak, přinese něco strašného. A my zahrajeme dojemnou scénku, jak moc nás to potěšilo.. a přemáháme zvracení.. Že? Přitom stačí tak málo: říkat lidem, co od nich čekáme. Oni pak budou dokonale vědět, na čem s námi jsou, a my budeme mít jednoduchý a šťastný život.

CITÁTY ZAVÁDĚJÍCÍ

Citáty zavádějící jsou ty, které nás sice přímo nezabíjí, ale přesto nám více či méně škodí.

Kromě výroků, které nás zavádějí na špatnou cestu sem patří pokusy okecat si některou svou vlastnost (např. bezmoc), pokusy zmanipulovat druhé a vlastně veškeré útoky na druhé lidi.

Špatnou cestou tady myslím cestu, která nás nezavede tam, kam slibuje. Nic z toho, co tu píšu vám ale nebrání si ji zkusit – nakonec, z každé odbočky získáte minimálně zkušenost, kudy ne.

Berte to tak, že píšu pro lidi, kteří už nechtějí nebo nemají čas bloudit.

Citát: Velká láska

Velká láska nepředpokládá nic více, než milovat člověka takového, jaký je.

Chyba:

Logický nesmysl. Láska nepředpokládá milovat, protože láska znamená milovat.

Použití:

člověk obhazuje svou neschopnost na sobě pracovat a vyžaduje od druhého trpné přijetí.

Přibližný překlad:

Trvání a bezproblémovost vzájemné závislosti jsou přímo úměrné naší schopnosti přijímat druhého takového, jaký je. Tupost a odevzdanost výhodou. Zn. navždy spolu.

Doporučení:

Co takhle zahodit recepty na jistotu a zkusit opravdovou lásku? Život? Smích? Bo máte-li jistotu, usycháte. Riskovat znamená žít a žít znamená milovat.

Jinak, chcete-li to vědět, proudění (nebo stav) lásky je podmíněno pouze pravdivostí k sobě samému a naprostou úctou k tomu druhému. Žádná samozřejmost, žádná automatika. To jsou základní podmínky pro čestné a opravdové jednání, a pro nezbytnou rovnost partnerů.

Citát: Život je řada průserů

Život je řada průserů, nepravidelně po sobě jdoucích.

Chyba:

zavádějící slova. Život je život, a každé další slovo, ke kterému se takhle hloupě přihlásíte, působí jako omezení. Tady se hlásíte k průserům a bohužel i k tomu, že místo abyste vy řídili život, váš život řídí vás.

Použití:

černý humor – veselé konstatování, že přes všechny průsery jsme stále tu a udržujeme si nadhled. To je samo o sobě velmi zdravé a více než doporučitelné, ovšem použitá slova podvědomí obrátí proti vám. Tohle je typicky český způsob, jak se udržet v bezmoci.

Přibližný překlad:

Věřím, že můj život si mě řídí a že jeho úlohou je přinášet mi průsery.

Doporučení:

ne všechny znaky češství jsou nám vyloženě přínosem.. ostatně naše mezinárodní pozice je toho snad dostatečným důkazem. Najděte si nějaké méně nebezpečné způsoby, jak si udržet nadhled.

Citát: Neztrácej čas

Neztrácej čas kvůli muži/ženě, co není ochoten/ochotna ztrácet čas kvůli tobě.

Chyba:

no chyba. Říďte se tím, a nepoznáte nikdy lásku.. budete jen kontrolovat, jestli toho partner investuje tolik, co vy a neužijete si vůbec nic. Pak v tomto duchu nasbíráte nějaké zkušenosti a začnete tvrdit další moudro, že všichni muži/všechny ženy jsou stejní/stejné a jde jim jen o to jedno/dvě – mužům o sex, a ženám o to mít někoho, kdo je zajistí a kdo bude muset snášet jejich nálady a stavy.

Použití:

je pohříchu časté. Pořád se ujišťujeme o tom, že nás partner ještě miluje, muži většinou přímo, ženy různě.. spíš hrůzně. Už ta samotná potřeba se o něčem tak jasném ujišťovat ukazuje na absolutní nepřítomnost lásky – ne však ve vztahu nebo v tom druhém, ale v člověku, který se chce ujistit.

Přibližný překlad:

pečlivě odměřuj, co dáváš partnerovi, abys náhodou nedal víc než on.

Doporučení:

Věc se má tak, že pokud kontrolujete, přestali jste vytvářet lásku. Proto najednou nejste v lásce, jenomže: protože jste v ní přestali být najednou a v souvislosti s kontrolou partnera, máte mylný dojem, že za to může on a vy že jste mu na to přišli. Nic však není dále od pravdy.

Od toho dojmu se co nejrychleji osvobodte a začněte lásku zase vytvářet – a hned v ní budete zpátky. A když to uděláte dost rychle, partner si toho ani nevšimne.

Citát: Láska je

Láska je ne že se dva na sebe dívají...ale že se dívají stejným směrem...

Chyba:

bohapusté omezování / znásilňování významu slova láska.. jako u většiny citátů.

Použití:

kontrola partnera, výsměch skutečné lásce

Přibližný překlad:

Řekni mi, kam se díváš, abych věděl, jestli tohle je ta láska.

Doporučení:

uvědomte si, že to rodiče vám nechtěli rozumět, a učitelé a vychovatelé. Mezi lidmi je jinak porozumění mnohem jednodušší, a mnohem častější. Kazí ho jenom naše nároky a strach, že nám někdo nebude rozumět. A propós: s porozuměním začněte u sebe, a nebudete mít problém. Začněte se učit rozumět sami sobě.. a brzy uvidíte, proč vám nemohli rozumět ostatní.. a brzy zjistíte, že se to dá velmi rychle napravit.

Citát: Jsi mé slunce

Jsi mé slunce, jsi můj den, jsi můj život, i můj sen.

Chyba:

Člověk se vzdává svého života. Slovní sebevražda. Krom toho, když mi tohle někdo napíše, vyděsím se, co po mně asi chce..?!

Použití:

někdy vyjádření čisté, spontánní vděčnosti, někdy uznání toho, co ten člověk pro nás znamená, a někdy obojí. Prostě všechno v pořádku, kromě těch slov.

Přibližný překlad:

Dal/a jsi smysl mému životu. (Zajímalo by mě, co s ním teď vlastně uděláš?)

Doporučení:

Najděte si jiný způsob, jak vyjádřit vděčnost za druhého. „Jsem rád/a že jsi!“ je stejně ohrané, ale je to pravdivé a neublíží to ani vám ani tomu druhému. A jelikož je to pravdivé vyjádření, jde už jen o to, jak ho naplníte.

Citát: Srdce až na dno

Že neodhalujeme přátelům své srdce až na dno, není proto, že bychom si nebyli jisti jimi, nýbrž sebou.

Chyba:

je to blábol. Pokud si nejste jistí sebou, máte problém, pokud si chcete být náhradou jistí někým druhým, máte problémy dva.

Použití:

Okecáváme svou uzavřenost, nebo vyčítáme druhým tu jejich.

Přibližný překlad:

Moje vina, moje vina, hlavně se mi nepřestávej věnovat, strašně na tobě visím.

Doporučení:

Pokud máte potřebu obhajovat vůči někomu stupeň své otevřenosti, nebo máte potřebu někomu něco vyčítat, jděte se léčit.

Citát: Opravdový přítel

Opravdový přítel je ten, který přijde, když všichni odchází.

Chyba:

zavádějící hloupost. Kdysi možná platilo, že v nouzi poznáš přítele, ale dnes vaši nouzi většina lidí zneužije k tomu, aby si na vás vybudovali vliv.

Použití:

ospravedlnění nedůvěry nebo rozchodu, výčitka

Přibližný překlad:

v nouzi poznáš přítele / kde jsi byl, když jsem tě potřeboval?

Doporučení:

všimněte si, že vaše srdce umí přátele rozlišit mnohem lépe než cizí poučky..

Citát: Po čem toužíš

Je úplně jedno, po čem toužíš. Hlavní je, aby tě to dělalo šťastným.

Chyba:

toužení ještě nikoho šťastným neudělalo.

Použití:

v podstatě asi jen budování vlivu na druhou osobu. Tímhle nenápadně zjistíte, zda dotyčná osoba přemýšlí. Ono pokud nepřemýšlí, vznikne u ní dojem, že vám leží na srdci její štěstí.. a tím se dostane pod váš vliv.

Přibližný překlad:

je mi úplně jedno kdo jsi a co chceš, mě zajímá jenom, jestli se necháš ovládat dobrovolně.. než zkusím něco jiného.

Doporučení:

Tohle je přímý pokus někoho ovládnout – nezapomeňte, že akce se rovná reakci, a ta přijde za vámi.

Citát: Důvěra

Důvěra je jako velmi jemná květinka... Dlouho jí trvá, než rozkvetne a snadno se zašlápne.

Chyba:

..a pokud se zašlápne a ta bota včas neuhne, květinka ji prorazí.. stejně jako by prorazila vrstvu asfaltu nebo betonu!!!

Je to stále stejná písnička. Neustále přehrávaná dojemná scénka, kdy voják odmítá střílet, protože má v cestě květinku. Je to stejná lež jako ženy hrající si na slabé a něžné, i když bublají vztekem a nevyužitou, nikdy nepřiznanou silou jako přetopený kotel, až se z toho samy dusí. Přitom to málo, co si jen tak občas odfouknou, jen tak, aby nevybouchly, jen to by dokázalo porazit vola. Ne tak když odfukuje cíleně..

..občas si říkám, co by se stalo, kdyby ženy nepoužívaly citáty a mluvily a jednaly přímo. Ale vždyť to vlastně

víme. Po pár slovech by došlo na nože a čarodějnické rituály.. „Chceme vidět KREV!!“

Tak totiž dopadly zatím snad veškeré pokusy vrátit ženám svobodu podle jejich gusta. Návratem ke krvavým orgiím pozdního matriarchátu. Ono totiž to probuzení, kdy žena pochopí, že opravdu není slabá, to může být záležitostí pouhých několika vteřin. A ten čas, kdy ženy přestanou utápět svou sílu v neplodných půtkách v ženské hierarchii, a začnou se zajímat, co teda jako bude s námi a s planetou, ten čas se už velmi přiblížil.

Použití:

Pohrůžka, co jiného?

Přibližný překlad:

vůbec se mi nelíbí směr, kterým se ubírají tvé zájmy. Vypadá to, že vůbec nemyslíš NA MĚ! Pokračuj v tom, a uvidíš, jak ti zavařím!

Doporučení:

Objevujte svou sílu a uče se ji ovládat. Je to důležité. Blíží se doba, kdy to budete potřebovat.. kdy se bez toho nepohnete. Už teď vaše občasné výbuchy dělají příšernou paseku po celém glóbusu. Nevyhrabete se ze své karmy, pokud se nenaučíte ovládat svou sílu.

Navíc, když budete ovládat sebe, nebudete mít potřebu ovládat druhé, a nebudete jim muset posílat takovéto hloupé vzkazy.

Citát: Láska je krásná

Láska je krásná, když je vzájemná, láska bolí když je neopětovaná, ale bez lásky bychom nezjistili že máme city a nepochopili bychom že nejsme na světě sami, ale jsou tu i ostatní.

Chyba:

špatná, zavádějící terminologie.. a formulace sama je tak pitomá, že bych to skoro zařadil mezi chytristiky

Použití:

člověk sám sebe oblbuje, utěšuje.. bohužel velmi, velmi hloupě.

Přibližný překlad:

Za určitých okolností se člověku prostě může zdát, že rána sekerou do hlavy je dobrá útěcha..

Doporučení:

Když vidíte, že určitý přístup nefunguje, proč ho ještě opakovat? Neopakujte chyby rodičů a kamarádů, a nebudete potřebovat takovéto bláboly, kterými svou hloupost ještě hájíte. Když vidíte, že to nefunguje – vaši rodiče a vlastně všichni známí jsou zoufalí, strašlivě nešťastní – tak začněte dělat NĚCO JINÉHO než oni. Přece, když se mi něco nedaří, neobviním partáka, ale naučím se tolik, aby se mi dařit začalo.

Uvědomte si, že láska vede k jednotě. To jest, v lásce si uvědomíte, že naopak nejsou žádní ostatní.. jsou jen individualizace jedné jediné božské bytosti.. a právě v lásce tu jednotu, jedinstvo se vším můžeme vnímat.

CITÁTY ZHOUBNÉ

Citáty zhoubné citujícím buď přímo zakládají smrtící programy do mozku, nebo používají vražedné, oslabující emoce, jako je třeba lítost.

Citát: Neřeš minulost

Neřeš minulost, stejně ji nezměníš a nevrátíš čas!

Neplánuj si budoucnost, nikdy nevíš, co se může stát!

Žij přítomností! Žij pro tento okamžik, protože to, co prožiješ teď, už nikdy prožít nemusíš.

Chyba:

Jedna velká, brutální lež.

Pokud nebudete řešit minulost, nezbavíte se karmy, a vlastně úplně sabotujete svůj vývoj. Nelze se vyvíjet jinak než řešením a poučením se z minulosti. Vracet čas nemusíte. Ne že by to nešlo, ale není to potřeba.

Budoucnost plánujete tím, co děláte „Teď“, tedy v přítomnosti. Děláte to neustále, ať chcete nebo nechcete. Předstírání, že s tím nemáte nic společného je absolutně zhoubné.. máte snad dojem, že nemáte nic společného se svým životem?

Obrat „žij pro tento okamžik“ je stejně nebezpečný, jako hloupý. Vy nemáte pro co žít, nebo co, že takhle hazardujete?

Použití:

Alibismus, totální, hnusný alibismus, posilování víry v bezmoc a oficiální zahazování zodpovědnosti za své jednání. Člověk přesvědčuje sebe nebo druhé o tom, že nemáme žádný vliv na svůj život a na své chování, a omlouvá tím situace, za které se neumí omluvit přímo.

Přibližný překlad:

Nehleď na to, kolik zla jsi komu natropil, kolik štěstí jsi rozdupal, vždyť většinou stačí říct: „Už se stalo. Už se nedá nic dělat.“ Ani omlouvat se kolikrát nemusíš.

A nesnaž se poučit nebo snad zařídit, aby se to už neopakovalo – proč by ses namáhal, když ti stejně všechno projde? Radši si to všechno užívej, a starej se hlavně o to, abys něco náhodou nepropásl.

Doporučení:

zahodit, co nejrychleji a co nejdál. A urychleně (a pokud možno systematicky) se sebou začít něco dělat, než vás to úplně rozežere (a vaše okolí).

Pokud tohle vyznává někdo z vašich známých, utíkejte, co to dá: jedná se o člověka, kterému je úplně jedno, kolik toho zničí, a komu.. když to přijde.. když spadne maska a slova se ujme jeho podvědomí. A pokud s takovým člověkem nemůžete přestat žít.. no nic, hodně štěstí. Kdyby bylo moc zle, zkuste jej nařknout z nesvéprávnosti. To je totiž přesně to, co si tímto citátem obhájí.

Citát: Není nic důležitějšího

Není nic důležitějšího pro muže, má-li se z něho stát pravý muž, než přítomnost skutečné ženy – manželky, milenky, přítelkyně.

Chyba:

je to nesmysl. Tohle říkají muži ve chvílích, kdy jim (většinou dočasně!) chybí matka. Pak to říkají ženy, když se chtějí někomu vnutit. A všichni bez rozdílu se to snaží vnutit každému nezadanému, a netuší, že jsou jako nevolník, který přišel za svobodným člověkem, a říká: „Vy nemáte okovy? Jak takhle můžete žít? Rychle si nějaké pořídte.“

Použití:

Vydírání ženy, která nám momentálně připadá jako že by tu matku mohla docela dobře nahradit, aby nedělala drahoty a poskytla nám vše potřebné. / Snaha zmanipulovat muže, který nemá partnerku, znejistit ho a vzbudit v něm dojem, že bez ženy není v pořádku.

Přibližný překlad:

Vlastoo, neděle krávu! / Ty jsi sám? A jsi vůbec člověk?

Doporučení:

Zahodit! Uvědomte si, že běžné vztahy jsou zakládány na rovnici $1 + 1 = 1$, tedy jeden muž (mužství) + jedna žena (ženství) = jeden pár (celý člověk). Pokud se člověk nenechá výchovou připravit o své mužské nebo ženské stránky a zůstane celistvý, nebude ho zajímat vztah s člověkem polovičním – což jsou všichni, kdo věří, že nejsou lidi, ale muži nebo ženy a nemohou se proto chovat lidsky, ale mužsky nebo žensky.

Díky tomu jsou lidé zvyklí vidět muže a ženy jako půlky a teprve pár jako celek. Lidé přemýšlejší v párech! Proto je tak irituje, když vidí někoho volného, a už vůbec nesnesou pohled na někoho celistvého – je sám

a šťastný, s ním určitě něco není v pořádku. Hlavně, nikdo ho nekontroluje (neovládá). Rychle ho zpacifikujte, než ho někdo napodobí a než nám dojde, jak moc jsme všichni hloupí. A co pak, co naše zavedené pořádky? A ještě by mohl narušit nějaký vztah, že? Vnuťte mu partnera, ať ho máme jak ovládat, nebo pryč s ním!

Citát: Máš-li někoho

Máš-li někoho, kdo Tě miluje, kdo je připraven se obětovat pro jediné Tvé slovo, kdo má v duši Tvé myšlenky a v srdci Tvé sny...pak můžeš mluvit o štěstí.

Chyba:

velmi zcestné myšlení. Člověk hledá tu část sebe, o kterou přišel, když uznal, že není člověk, ale chlapeček nebo holčička a která mu chybí, a hledá ji v druhém. Když ji v někom najde, má pocit štěstí, místo aby se vyděsil, že dva lidé mají dohromady jen jeden život, který je navíc umístěn v orgánech toho druhého. Tohle je nejvražednější dopad lži zvané romantika. Radujete se ze své vlastní záhuby.

Použití:

taktně sdělujeme partnerovi, že nás dokáže uspokojit pouze naprostý tupec bez vlastního názoru, hrlosti, vůle a života vůbec.

Přibližný překlad:

mluv o štěstí, protože jsi našel robota, speciálně naprogramovaného, aby za tebe žil. Až tě omrzí a pošleš ho se obětovat, tak to slovo je „Reset“.

Doporučení:

Zahodit, co jiného? Pokud řeknete „mám někoho“, lžete. Pokud tomu navíc věříte, lžete i sami sobě. Pokud je někdo připraven se pro vás obětovat, je to vyděrač a pošlete ho se léčit.

Citát: Stačí minuta

Stačí minuta, abyste si všimli člověka, hodina, aby se vám stal sympatický, den, abyste se zamilovali, ale nestačí celý život, abyste na něj dokázali zapomenout.

Chyba:

je to hovadina. Kdo ovládá vaši paměť? Kdo neumí zpracovat vaše emoce? Atd.

Použití:

vůči druhým výčitka a vůči sobě alibismus, člověk se utvrzuje o své bezmoci a pojišťuje si ji lítostí, vražednou, oslabující emocí, kdy člověk pláče sám nad sebou.

Přibližný překlad:

Kéž bych tě nikdy nepotkal.

Doporučení:

Od jistého okamžiku ve vašem dětství nejste člověk, ale chlapeček nebo holčička. Integrujte zpátky to, o co jste tenkrát přišli, a už nikdy nebudete mít potřebu okecávat si svou bezmoc, protože se už nikdy nebudete cítit bezmocní. Přestane vás totiž ovládat pohlavní rasismus naší společnosti.

A jako celistvého člověka už vás nikdy nenapadne se litovat.. na to můžete vzít jed.

Citát: Osud snad chce

Osud snad chce, aby jsi v průběhu svého života poznal mnoho nesprávných lidí, abys, až potkáš ty správné, je uměl ocenit a byl za ně vděčný.

Chyba:

Svádíme svůj vývoj na jakýsi Osud, a zbavujeme se tak možnosti si svůj život řídit.

Použití:

vůči druhým výčitka a vůči sobě alibismus: člověk se utěšuje ve své bezmoci a namlouvá si kraviny / člověk dává sežrat „bývalému“, že nebyl „tím pravým“, eventuálně tím omlouvá svoje jednání při rozchodu.

Přibližný překlad:

Už jsem zase nalítl. Já na ty vztahy prostě nemám štěstí. No ale až mi to štěstí dopřejou, budu si ho aspoň vážit. / Za všechno můžeš ty!

Doporučení:

Uvědomte si, že pokud neřídíte svůj život sami, dělá to někdo za vás. Je jen na vás, jestli ty otěže někomu necháte, nebo ne. A pokud ne, doplatíte na to zase jen vy.. ono, můžete si sice představovat, že za vaše jednání je zodpovědný ten kdo vás řídí, ale není to pravda. Poznáte to z karmické reakce – ta přijde vám. Proč tedy plnit vůli někoho jiného? Abyste nebyli za sobce? No dobrá, nebud'te.. nebudete první ani poslední, kdo zahodili svůj život!

Citát: Usmívej se

Usmívej se na toho, kdo ti ublížil, aby nevěděl, jak moc to bolí.

Chyba:

Nesmysl. Obhajoba přetvářky. Držíte svou bolest v sobě, a ona vás rozežere. A navíc, 99% lidí ani nikdy nezjistí, že vám vlastně ubližují. Trpíte stokrát, ba tisíckrát víc, než byste museli.

Použití:

Způsob, jak se dokonale zahrabat do momentálně největšího patriarchálního zla. Přetvářka a souhlas s násilím – dokonce s násilím na sobě. Člověk si sice navenek uchová hrdost, ovšem vevnitř.. pokud to neznáte sami, nechtějte snad ani vědět, co je v nitru takového člověka. Plakali byste, bolestí a vztekem nad hnusem světa.

Přibližný překlad:

Já sice nevím, proč mi ubližuješ, ale radši ti to neukážu. Možná že ty to neděláš úmyslně, ale já s tím mám špatné zkušenosti. Co kdybys z toho měl radost? To nedopustím. Radši se udusím.

Doporučení:

Rozhodně se tímto moudrem neřid'te. Pokud vás někdo přiměje trpět natolik, že začnete přemýšlet takhle zcestně, jde o zrůdu, a jděte od něj pryč. Pokud nemůžete jít pryč, jako třeba děti od rodičů, stejně se tím neřid'te. Radši uvažte, že ten člověk přestane až vás zdecimuje. Pokud něco předstírat, tak radši to, že už nemůžete. Nedělejte hrdiny, nevíte co riskujete. To už mu radši dopřejte to vítězství! A nikdy nenechávejte svou bolest v sobě.

Většina z nás se podobné reakce naučí doma, a pak už je čeká všude. To je ale hrozná hloupost. Pak nám totiž ublíží strašně moc lidí, aniž by to věděli.. no jak oni můžou vědět, že řekli nebo udělali něco, co nás bolí, když my se pořád usmíváme?

Přestaňte si myslet, že všichni mají zájem vám ubližovat. Takový zájem měl většinou jen vynervovaný rodič, učitel, nebo třeba starší sourozenec. Není proč to čekat nadále, proto to už od nikoho nečekejte. Riskujete, že se vám taková očekávání vyplní.. že se stanete všeobecným terčem.

Citát: Nejbolestnější

Nejbolestnější je vedle někoho sedět, jen tak se ho letmo dotýkat, plakat pro něj po nocích, a přitom vědět, že ho nikdy nemůžeme mít.

Chyba:

jednak tragický omyl většiny lidí, kteří si myslí, že je možné někoho mít, nebo dokonce věří, že druzí jsou tu proto, aby nám doplnili život. A pak ten nesmysl předstírání tzv. ne-sobectví: nepláčete pro něj, ale pro sebe – spíš nad sebou.

Použití:

postesknutí – oslabování sebe s pomocí lítosti, pěstování bezmoci. Někdy také – když to použijeme přímo – výčitka až vydírání.

Přibližný překlad:

Ty máš vlastnosti, o které já jsem přišel a chci je zpátky. Jenže já je nevidím u sebe. Vidím je u tebe, proto chci tebe – vlastnit, mít tě jak psa, stále k dispozici, ale ty mi v tom bráníš, a to mě hrozně bolí!

Doporučení:

zahodit! Uvědomte si, že to co opravdu chcete je vaše ztracená celistvost, ne druhá osoba. Pokud si to neuvědomíte, riskujete, že skončíte stejně jako vaši rodiče.. zcela závislí se svou vlastní energií a se svým vlastním životem na druhém člověku, a zcela odkázaní na jeho ochotu se domluvit.

Kromě toho je tady použito slovo „nejbolestnější“, což pokud si nedáte pozor, život vám dokáže, že jsou na světě věci mnohem bolestivější. A třeba jen proto, že si tak hloupě koledujete.

Citát: Nikdy se nepřestaň usmívat

Nikdy se nepřestaň usmívat, i když jsi smutný, protože nevíš, kdo se může zamilovat do Tvého úsměvu.

Chyba:

pokud se usmíváte navenek a vevnitř ne, jde samozřejmě o přetvářku – máte masku. Doufat, že se do takové masky někdo zamiluje se nápadně podobá zoufalství, a můžete si spočítat, že pokud se do vaší masky někdo skutečně „zamiluje“, bude to zase jenom zoufalec. (Akce se vždycky rovná reakci.) A co s takovým zoufalcem budete asi dělat?

Použití:

oblbování sebe sama, a dáno v plén také rádobý decentní oznámení, že **nemáme**, ač bychom chtěli.. jsme prostě na lovu.. na dost hloupém lovu.

Přibližný překlad:

člobrdík si nepoučeně argumentuje o tom, proč právě ta jeho přetvářka je v naprostém pořádku.

Doporučení:

přestaňte pohřbívat své nitro, nebudete muset shánět takové hovadiny jako „důvody“.

LÁSKA

Na tomto místě by správně měla být Pravda. Růst člověka přeci jde vždycky ze Lži do Pravdy.

Háček je v tom, že holá pravda může být velmi bolestivá.. i když každá bolest je v zásadě jen to, když se bráníte nějakou pravdu přijmout. Pravda je souhrnem všeho. Je to stejné jako s bílou barvou – obsahuje všechny barvy.. i ty, které se vám třeba nelíbí.

Nezapomeňte, že chcete-li poznat Pravdu, musíte rozpoznat Lež, včetně příslušné Krmě, Módy, Značek a Citátů, neboli příběhů, vzorů a větiček, které ve vás utkvěly a řídí váš život zpod vašeho vědomí. Počítejte s tím, že to nemusí být nic příjemného.

Láska je to, co i tu nejkrutější pravdu prohřeje natolik, že je snesitelná i nepřipraveným a není takový problém ji přijmout. Proto se tady zaměřím na Lásku a způsoby, jak ji vědomě vytvářet a žít.

Dáme si tu prostě dohromady takový recept na Lásku.. stejně po ní všichni touží.

Toužení?

Všichni touží po lásce. Pokud po lásce toužíme, znamená to, že ji nemáme. (No, obvykle netoužíme po něčem, co už máme. Když něco nemáme, a přitom to chceme, většinou to prostě vytvoříme, a většinou takovýmto postupem:

1. zjistíme, co je potřeba
2. zajistíme, co je potřeba
3. vytvoříme, co jsme vytvořit chtěli

Tento postup je platný vcelku všeobecně a všichni z nás jej dennodenně používají, u všeho možného i nemožného.. kromě lásky. U lásky děláme z nějakého důvodu výjimku.

Většina lidí lásku prostě jenom chce, aniž by se obtěžovala bodem jedna. Mnozí z nich ji chtějí jen proto, že soused, nebo třeba spolužačka říkali, že něco takového mají, proto ji musí mít také.. pokud možno dražší a tedy lepší, ale v sedmdesátiprocentní slevě.

Mnoho lidí (jako je například většina mužů), zase ignoruje fakt, že láska, sex, chtíč a třeba vášně jsou různá slova a mají proto různé významy (bod nula). Tak o těchto a podobných lidech se dál bavit snad ani nemusíme, a podíváme se rovnou na lidi, kteří lásku hledají. Necháme si od nich ukázat, co nemáme dělat, abychom se stali lidmi, kteří lásku našli.

Přeci jen, mezi „hledat“ a „najít“ je docela rozdíl.

Hledání?

Jednak jsou tu lidé, jako například většina žen, kteří zjišťují, co je potřeba, ovšem většinou hledají špatně. Touží po lásce, proto nenachází to, co je k lásce přivede, ale to, co je osloví.. přeci jen, když akce se rovná reakci, co můžu dostat, když toužím..?

Většina hledačů se tak spokojí se slovy básníků a spisovatelů, i když ti vlastně vypsali jen své touhy. Naši hledači jsou však spokojeni: našli krásná slova, která odráží jejich stav – touhu po lásce, a myslí si, že to je to ono, že to už je ta láska.

Jenže, touha po lásce není láska! Naopak!

Touha po lásce znamená, že lásku nemáte, protože jinak byste po ní netoužili. To si však lidé – a především ženy – málokdy uvědomí, i když jde o nejzákladnější myšlenkový pochod. Ale co byste čekali od bytostí, které poskytují nebo přijímají sex jako odměnu, nazývají to dáváním a přijímáním lásky a nechápou nejen to, že pak nemohou mít radost ani z toho sexu, a lásku nemohou potkat už vůbec?

Sex si nemůže dost dobře užít ten, kdo jím odměňuje, a ten druhý sice ano, ale tím pádem bohužel sám. To je přece jasné. Tady je mimochodem jedna příčina ženského předstírání orgasmu, a také příčina zařazení i citlivých a uznalých mužů za šovinistická hovada.. protože prostě sex nepoužívají k vyjádření lásky nebo náklonnosti, ale jako platidlo. Vždyť je to stejné, jako kdybyste se chtěli udělat při dávání nebo přijímání peněz.

Takže tu máme lidi, kteří najdou vzletné vyjádření své touhy, toho důkazu, že lásku nenašli. Vyzbrojeni tímto

slovním zrcadlem své touhy jdou na bod číslo dva (respektive s bodem číslo dva jdou na partnera, jelikož v partnerovi vidí sebe), a zákonitě pohoří. Zrcadlo je na střepy, kterými takoví lidé bodají do partnera, protože kdo jiný za to (podle nich) může?

A vztah umírá.

Zkušenosti lidí z této skupiny jsou ten hlavní důvod, proč je láska obvykle pokládána za nedosažitelnou, a proč si tak moc lidí myslí, že láska je toužení a toužení je soužení. Taková hloupost.. lež jménem romantika. A začíná to hned, když vám matka vykládá pohádky a zamilovaných princích a šťastných vztazích až do smrti: z každého matčina slova o lásce a štěstí zaznívá touha, a vy si to prostě spojíte – její touhu se slovem láska.

Jen velmi málo lidí z toho vybředne, zapojí při zjišťování i mozek a postoupí tak do další skupiny. S pomocí mozku už se zavádějící realita cizích slov dá odhalit i překonat, a dá se s ním najít i pravda. Bohužel, nejvýraznějším rysem většiny lidských mozků je strašlivé množství předsudků, proto se většina lidí k pravdě ani k lásce prostě nedostane.

Přitom stačí tak málo...

Dostupnost

Láska je tu. Je tu pořád, neustále. Je to energie, ze které je vytvořen vesmír – vesmír by zanikl, kdyby „došla“ láska. Každý z nás může být v lásce, hned teď. Každý z nás se jí může účastnit, neustále. Každý z nás může kdykoliv zapnout, a kdykoliv vypnout. Proč si však myslíme opak?

Důvodů, proč je láska pokládána za nedosažitelnou je vícero. Jednak lidí, kteří tento nesmysl prohlašují je většina – jsou to ti, kdo odmítli opustit jistotu a vstoupit do víru života. Od nich to slyšeli další, a získali předsudky, které jim zabrání lásku poznat.. ti to prohlašují snad ještě zasvěceněji, důrazněji.. jako všichni, kdo hlásají přijatou víru místo aby mluvili o svých zkušenostech. Atd.

A jednak si naprostá většina lidí myslí, že k lásce potřebuje někoho druhého. Jsme tak vychovaní. Jsme vedení nevidět sebe v sobě, ale v někom druhém. Tohle je hlavní kámen úrazu veškerého lidského konání, nejen nedostupnosti lásky.

Existuje spousta podružných důvodů, které však většinou vycházejí z těchto dvou hlavních mystifikací, nebo jsou jejich kombinací. Například miliony pověr. I když, miliony pověr, to už ukazuje na třetí nejzásadnější problém, kterým je patent žen na lásku. Tento patent popisují jinde, resumé pro tento text je to, že patent, ať už oprávněný nebo ne, znamená jistotu, a zase tedy vede směrem od lásky.

Z těchto tří důvodů se nám zdá, že dostupnost lásky je nulová, i když fakticky je láska všude kolem nás – jen se jí nadechnout a začít ji žít.

LÁSKA – NENÁVIST

Všichni touží po lásce. Pokud po lásce toužíme, znamená to, že ji nemáme. Proč však nemáme lásku?

Odpověď je jednoduchá: protože nám ji kdysi dávno někdo upřel a odnaučil nás ji vytvářet. Chtěli po nás jenom energii, tu nejhrubší, násilně branou nebo vynucovanou energii, proto Lásku prostě nevytváříme. Díky povinnému odevzdávání energie je naším hlavním snažením vytvořit jistotu, což však odporuje povaze lásky. Láska je život, a život je změna. Změna je jediná jistota, kterou život poskytuje.

Láska prostě není jistá, proto většina z nás časem pod tlakem výchovy získá dojem, že se nevyplatí ji vytvářet. Nikoho kupodivu ani nenapadne zvolit nejistotu a zůstat v lásce. To už radši budeme žít v nenávisti. Nenávist, to je jistota, lásku však ještě nikdy nikdo nespoutal. Nejde to. Naopak: každé pouto lásku zabije (kolikrát k tomu stačí podpis sňatkového protokolu) a vede tak k lhostejnosti nebo k nenávisti!

Co je nenávist

Kořenem slova je návist. Ve starší literatuře se občas vyskytuje výraz mít někoho v návisti, což by ukazovalo na původ ve slovesu náviset (na někom). Je zřejmé, že staří si uvědomovali mnohem lépe než my, co se děje na energetické úrovni.. že na svých milých prostě visíme..

Slovo nenávist je tím pádem slovo, které by se mělo rovnat lhostejnosti. Jenomže lhostejnost, to je naše největší noční můra, pravděpodobně už od dob, kdy si pralidé začali uvědomovat svou osamělost a strašlivou zranitelnost. My na tom nejsme o nic lépe – naše citění se od těch dob v podstatě nevyvinulo. Nikdy jsme se

nevyrovnali s faktem, že příroda, bohyně-matka i bůh-otec jsou takřikajíc božsky lhostejní – nechávají nás samotné se zákonem karmy, abychom se sami poučili o tomto světě.

O lhostejnosti prostě nechceme nic slyšet; ten největší strach máme právě z ní, proto i slovo nenávist muselo dostat jiný význam. Když bychom chtěli někoho, komu jsme lhostejní, nesneseme představu, že jsme mu lhostejní a raději si představujeme, že nás nechce. Proč?

Protože „nechce“ znamená, že zájem tu je a je jen zapovězený, zatímco lhostejnost znamená, že zájem nikdy nebyl. Takže dnes když někoho nenávidíme, znamená to, že k dotyčnému máme odpor, a je jedno, jestli ten odpor vzešel ze závisti, ze strachu nebo z jeho lhostejnosti.

A jak funguje

Jdeme životem, potkáváme lidi, a ti nás buď zaujmou, nebo ne. Zájem je přitažlivá síla, je to náš, lidský způsob gravitace. Tahle přitažlivost se může projevat dvojím způsobem, jako láska, nebo jako nenávist.

Základem lásky i nenávisti je zvědavost.. zájem, touha něco nebo někoho poznat. Poznejte, dostanete uspokojení, porozumění a lásku, odbud'te ji, a dostanete zklamání, nenávist a strach. Zájem je klíčem k našemu životu. Obecně by se snad dalo říct, že nenávidíme:

- lidi, kteří mají něco, co nemůžeme mít (rodiče nám to nekoupí, nebo by nás s tím nepřijalo okolí) – příčinou je závist, potažmo strach z toho, že něco nebude (nezbude) neboli z nedostatku,
- lidi, kteří dělají něco, čemu **nerozumíme**, a co z nějakého důvodu nemůžeme poznat (třeba máme strach nebo nám to někdo zakáže..) – příčinou je závist, strach z nedostatku nebo i ohrožení,
- všechno, co nám zošklivili jako špinavé – příčinou je strach ze znečištění,
- atd., úplně obecně nenávidíme skoro všechno, z čeho máme strach – obecnou příčinou je tedy pocit ohrožení.

Nenávist není přirozená! Žádné malé dítě nežije ani v nenávisti ani vteřinu. Ne samo od sebe. Nenávist vám prostě musí někdo zařídit! Nejobecnější a nejrozšířenější způsob je vštěpování, a ten si trochu přiblížíme..

Nenávist vštípená

Je to dobře vidět třeba u kuřáků. Po mnoho set let nebylo na kouření nic špatného. Pak provedla společnost ten skvělý tah – nalhalo se lidem, že kouření škodí zdraví, že vytváří rakovinu, aby se od lidí dalo vybírat „na výzkum“. Ono se to teda po mnoha letech zase odvolalo.. po mnoha letech, kdy několik lidí mělo skvělé příjmy.. byl to prostě pokus přizít se na tabákovém průmyslu. Pokus, který vyšel, protože lidé netušili zradu, a uvěřili.

Z vůně cigaret či doutníků (jak kouření popisuje dobová literatura) se postupně v mnoha očích stal obtěžující zápach, z holdování cigaretám závislost, která by se měla léčit. Lidé postupně dostali strach, a z kuřáků a nekuřáků stali smrtelní nepřátelé, i když za to ani jedni nemohou.. to jen některé pokladny se smějí.. a hlavně jejich správci.

Vždyť, kolik desetiletí šťvaly vlády nekuřáky proti kuřákům? Kolik peněz se nainvestovalo jen do protikuřáckých kampaní? A kolik se nainvestovalo do výzkumů, které měly potvrdit hypotézu o tom, že kouření zapříčiňuje rakovinu?

Hodně lidí dodnes kuřáky nenávidí. Ale nejsou to jen lidé, kteří kuřákům nerozumí. To je jen jedna skupina, a to ještě ta menší. Lidé z této skupiny, aby nemuseli žít v nenávisti, tedy aby mohli kuřákům rozumět, museli by zjistit, co takový kuřák z toho kouření má, a to si zjistit buď dovolí a nebo ne.

Mnohem více lidí však kuřáky nenávidělo proto, že peníze na antikuřácké výzkumy šly z jejich daní.. A konečně dnes jsou kuřáci nenáviděni jen proto, že jim někdo nenávist ke kuřákům prostě vštípil.

V každém případě, račte si povšimnout, že to nejsou kuřáci, kdo žije v nenávisti. Nejsou to ani ti, kdo antikuřáckou kampaň zorganizovali.

V nenávisti žijí jen ti, kdo se nechali proti někomu poštvat!

Takoví lidé jsou odsouzeni k životu v nenávisti, a jejich naděje poznat lásku je menší než malá.. je téměř nulová. Vštípená nenávist se totiž rovná znásilnění – vzniká bez vašeho zájmu, a abyste se jí zbavili, musíte se znásilnit ještě jednou – musíte poznat něco, co vás původně vůbec nezajímalo. Pak teprve pochopíte, proč tu kterou věc nenáviděl ten, kdo vám svou nenávist vštípil, a tím teprve se jí můžete zbavit.

Kudy ven?

Abyste se z toho dostali ven, musíte překonat strach, který vám vštípili, a dovolit si poznat zakázané, neboli uspokojit svůj původní zájem. Poznáte špínu a rozeznáte skutečnou čistotu. Rozpoznáte strach a objevíte lásku. Takže si musíte dovolit poznat to, co vám předhazují coby zlo, abyste mohli rozpoznat a skutečně zakusit dobro.

Právě tímto způsobem se záhy dopracujete k nirváně, a pochopíte, že čistému je doopravdy vše čisté. Jinými slovy, objevíte to, co se vám společnost urputně snaží zatajit, totiž že špína má svůj božský účel – špína dává smysl čistotě, stejně jako tma dává smysl světlu.

Jak dává tma smysl světlu a špína čistotě?

No, dokud ji nepoznáte, tak nijak. Musíte poznat, co je to špína, a pak poznáte, co je to čistota: přestanete vidět čistotu jako nepřítomnost špíny, a tím se dostanete do Pravdy. Po pravdě je to totiž obráceně: to špína je pouhá iluze.. ne čistota. To špína je jednoduše nepřítomností čistoty, stejně jako tma je pouhou nepřítomností světla.

Abyste se z nenávisti dostali, potřebujete poznání. Musíte poznat, porozumět. Překonejte svůj strach, obejděte zákaz, nebo co, ale zjistěte, proč ten, koho nenávidíte dělá to, za co jej nenávidíte. A nemusíte to po něm ani opakovat, nemusíte brát drogy, abyste rozuměli feťákům. Nechte si vyprávět jejich příběh.

Pak pochopíte.. a pokud pochopíte, kde je jaká nenávist? Zmizela, že? Dozvěděli jste se pravdu, nenávist vystřídal porozumění, a ze srdce vám teče sou-cit. Jste v lásce.

LÁSKA – POSUZOVÁNÍ

Rodiče nás celé dětství posuzují, každé slovo a každý pohyb. Už tohle je samo o sobě absolutně nesnesitelné. Teď si vezměte, že podle výsledku nějakého jejich soudu nás vždycky buď nás přijmou, nebo odsoudí. To je zcela nelidské, a řadě lidí trvá velmi dlouho, než se poddají, a uznají tento systém jako nevyhnutelný, tedy ho přijmou za svůj.

Od toho okamžiku se však nemůžeme dočkat, až bude něco záviset na nás. Pak totiž budeme my „ti důležití“, a ale my budeme mnohem spravedlivější. (A pomstíme se.) A tak najednou soudíme také.

Jak to probíhá? Vážíme. Zneužíváme naši logiku a střádáme argumenty. Sami víte, že stejné argumenty mohou mít různou váhu.. podle momentálních sympatií a antipatií.. chci říct, že se spravedlností naše soudy nemají společného vůbec nic. Plusu dosáhneme tak, že necháme převážet to dobré, mínus znamená, že jsme dali přednost zlému.. stejně jako jsme to viděli u rodičů. Řada z nás se dokonce spokojí se soudy přejatými – od rodičů, od učitelů, od televize.. tomu pak v záchvatech pravdivosti říkáme předpojatost, a ještě lépe předsudky.

Váhy a soudy

Uvědomte si, že jste to vy, kdo převáží tu nebo onu miskou, uvědomte si, že to vše se děje jen ve vaší hlavě. A uvědomte si to rychle a důkladně. Podle výsledku totiž člověka někdy (no dobře, většinou) odsoudíme, a netušíme, že jsme právě odsoudili sebe.. třeba právě k životu v nenávisti. Změna se totiž dotkne jenom nás.

Vždyť lidé si většinou ani nevšimnou, když je začneme nenávidět, a musíme je na svou nenávist nějak upozornit. Takže použijeme úšklebky, osočení, a pomluvy. Pak teprve lidé zaregistrují, že k nim chováme antipatii. Tím však začalo z nenávisti vycházet naše jednání, a náš život nabral tuto kvalitu! Náš život! Ne jejich!

Láska ani nenávist nemá prostě nic společného s ostatními.

Nakonec, tohle poznáte nejlíp na sobě. Kolikrát jste už zažili, že vám byl někdo nesympatický už od pohledu? A kolikrát vás „osud“ donutil toho dotyčného poznat, a vy jste zjistili, že vás první dojem klamal? Možná vám někdy i došlo, že vám jeho výraz prostě jenom někoho nepříjemného připomněl, někoho, kdo vám kdysi dávno zavalil nějakou příčinu k nenávisti.

Láska i nenávist vzniká v nás, a platí jen pro náš život.

Samy se svým posuzováním rozhodujeme pro život v lásce nebo v nenávisti. Takhle. Když někdo zaujme nenávistnou pozici vůči mně, rozhodne se tím žít v nenávisti. Co to má společného se mnou? – Vůbec nic. Dělal jsem snad já jeho rozhodnutí? Nedělal, dělal si to sám, i když třeba vidí chybu ve mně. Žiju snad já jeho rozhodnutí? Nežiju, žije si ho sám.

Je to jen naše rozhodnutí, co ke komu cítíme.. a má vliv jen na náš život. Mnoho lidí sice dělá nenávist jen proto, že ten druhý s tím začal (dokonce i když si jen myslí, že s tím ten druhý začal), ale i to už je zase jen jejich rozhodnutí.

Kolik z nás volí umělou lhostejnost, aby nemuselo žít v nenávisti, vůči „svým nejbližším“? Je normální vyrůstat v takzvané rodině, nikoho z těch lidí vůbec neznat a vidět v nich jen šed', nutné zlo každodenního života. Jak ale za těchto okolností dosáhnout stavu lásky? Je to vůbec možné?

Možné to v zásadě je. Není to vůbec ani těžké, i když pro většinu z nás je to hodně hodně nezvyklé.

Uvědomte si, že láska **nevzniká** v ostatních, a není na ně ani **nijak vázaná**. Jste přeci schopní milovat člověka, který vás nemiluje?! Láska vzniká v nás, v nikom jiném. A pokud něco vzniká v nás, jsme schopni naučit se to ovládat.

Počítejte však s tím, že naše společnost je velmi proti tomu, abyste žili v lásce, a má na vaše snahy nachystané pastičky.

Sedmero překážek

1. Tak předně strach a nejistota. Každý by si chtěl být jistý, ještě než se o něco vůbec pokusí. Nutí nás k tomu okolí – čekají na naši chybu a pak se nám vysmívají nebo nás za ni trestají. Přes to se musíme prostě přenést. Jak jsme se učili chodit?
2. Pak ta věc s tou impotencí.. naše společnost vyznává hrubou sílu a její zneužití – násilí. Síla, která se nedá zneužít – tedy použít k násilí je označena za neprokazatelnou a brána jako impotence. Není jednoduché srovnat si v hlavě, že láska síla je, i když se nedá zneužít.. a to nedá: při prvních negativních myšlenkách nebo pocitech nenávisti láska mizí. Tohle zažijete mnohokrát – dobře si všimněte, o co slabší se cítíte, když láska přestane proudit. Po nějakou dobu může být tato zkušenost vaším jediným důkazem o síle lásky.
3. Nežádoucí asociace – může se stát, že vám něčí výraz připomene nerudného rodiče, vychovatele nebo učitele a najednou dostanete strach (z trestu, z odmítnutí atd.). Tohle je nepříjemné a stane se vám to asi hodněkrát. Někdy to nepůjde ani rozdýchat. Tyhle věci je třeba rozebírat a brát si poučení propříště. Pak, časem to povolí.
4. Všudypřítomné soupeření. Chceme-li lásku prožívat, musíme se přestat s ostatními poměřovat, soupeřit. Jedno tajemství vám prozradím: pokud s někým soupeříte, nevnímáte krásu. Láska se ve vás neprobudí. Dělejte to často a zadusíte ji úplně. Váš pojem rozkoše bude znát pouhé dva významy: pár okamžiků orgasmu a pár okamžiků radosti z porážky druhého. Většina z nás soupeří i s partnerem. Rodiče soupeří s vlastními dětmi, snaží se z nich vyždímat nějakou tu energii pro sebe. Děti soupeří mezi sebou o rodičovův čas, o jeho pozornost. Děti ale potřebují pozornost dospělého, ke svému růstu, jinak se učí být dospělým od ostatních dětí, nebo od televize, chrámu našeho hlavního boha (násilí). Všichni, kdo něco potřebují od druhého musí dost často soupeřit s televizí, s internetem nebo papírovými novinami, jakož i s oblíbenou kapelou dotyčného.
5. Posuzování. Udělejte to v lásce, a okamžitě ji ztratíte – jakože tohle už se stalo asi každému. A pokračování? Jak si vyložíme ztrátu povzneseného stavu? No přece si domyslíme, že se ostatní nechali táhnout, a to že nás vysílilo. A nikomu není divné, že to vysílení vždycky přišlo až v okamžiku, kdy jsme pojali podezření a počali kontrolovat ostatní.. že? A pak začíná boj: „Vrať mi mou energii!!!!“
6. Automatika ve smyslu samozřejmost. Pokud náš partner nebo vlastně kdokoliv od nás vezme cokoliv jako samozřejmost, může to dost zamrzet a otrávit nám naši lásku. Část tohoto problému souvisí se sedmým bodem, část s lidskou vypočítavostí, a pořád ještě zbývá velká část, kterou můžeme ovlivnit. Pokud chcete žít v lásce, musíte si uvědomit a připomenout si, že to vy chcete žít v lásce, že jste to či ono nedělali pro reakci toho druhého, ale pro sebe. Jinými slovy je nutné nechávat druhým svobodu volby..
7. Návratnost lásky. To je snad to nejdůležitější. Většina z nás má úplně ztřeštěná očekávání, co se týká návratnosti energie. Pokaždé, když se necháme strhnout a energii do něčeho nainvestujeme, hned pak kontrolujeme ostatní, jestli náhodou nenainvestovali méně.. jestli se jen tak nevezou.. jestli nás v tom prostě nenechali. V tom okamžiku však posuzujeme..

Uvědomte si, že jediná odměna za vytváření lásky je v tom, že budete žít v lásce.

To je ta návratnost. Ta jediná, která funguje. Nic dalšího už nečekejte, a už vůbec ne od konkrétní osoby, ušetříte si zklamání. Je možné, že si z vás nějakí lidé vezmou příklad.. samozřejmě, pokud jim ho nebudete vnucovat. To je pak něco jako bonus... :-)

LÁSKA – ŽIVOT

Láska v nás vzniká, když vnímáme krásu ve všem kolem sebe. To je pro většinu z nás strašně těžké, protože jsme zvyklí na všem hledat (a najít) aspoň nějakou hnidu. To děláme proto, že známe své chyby a připadáme si tak v nevýhodě vůči objektu, jehož chyby neznáme, ať už je tím objektem člověk nebo třeba kámen. Napřed proto vždycky soudíme a odsuzujeme. Tím se uklidníme, a teprve pak (pokud ovšem objekt nezaútočí), býváme ochotni přiznat zkoumanému objektu něco dobrého.

To je takový vcelku základní důvod, proč v našich životech není láska. Vždyť i každé zamilování, což je obecně stav, který by k lásce měl vést, je doslova závodem, kdo dřív najde na tom druhém více chyb. Každý chce být ve výhodě pak, až to opadne, až začnou ty šílené boje o nainvestovanou energii. Ve výhodě proti svému milovanému..?

Snad právě proto si za celá staletí jen několik lidí všimlo, že láska vzniká v nich, když všemi smysly obdivují to božské, co lze nalézt ve všech věcech (i lidech), když totiž obdivují krásu Stvoření. Čtete dobře, bylo jich za ta staletí několik. Zbytek se svým životem prostě prosoudil, stejně jako to děláme my.

Jak žít Lásku

Něco vám řeknu. Nedokážete milovat druhého, dokud nezačnete milovat sebe. Nejde to.. tedy, nejde to dlouho, protože pokud nemilujete sebe, nedáváte partnerovi příklad, jak k vám přistupovat s láskou, partner pak brzy sklouzne k vašemu zneužití, a pak se to, že ho milujete, rychle změní v to, že na něm visíte. Samozřejmě, nemusí to být až tak striktní, ale princip tak funguje.

Pokud tedy nebudete žít v lásce sami se sebou, nemůžete žít v lásce s partnerem. Na druhou stranu, pokud budete žít v lásce se sebou, budete žít v lásce i s celým svým okolím.. popravdě, i s celým vesmírem. Lásku totiž doopravdy vytváří každý sám v sobě, svým vnímáním krásy Stvoření.

Najděte něco krásného na všem, co potkáte, a budete žít v lásce. V zásadě je to přesně takhle jednoduché. Ostatně, jednoduché = božské, že? energii nám však nedodává samotné nalezení krásy, energii nám dodá její obdivování, oceňování, nebo, chcete-li, kochání se, vlastně se živíme pohledem kolem sebe, takže, co, jak, a kdy oceňovat?

U lidí hledáme nějaký krásný či oduševnělý rys ve tváři, a to hned ze dvou důvodů. Jednak je to to jediné, co není ostatním zvlášť nápadné či nepříjemné, a jednak napomáháme i tomu člověku se soustředit a mluvit to, co v něm naše energie probudila. Když budeme u lidí oceňovat něco jiného než tvář, nedozvíme se, co ten člověk pro nás má. Lidé (zatím) neradi říkají podstatné věci, a nedívat se jim do tváře povětšinou znamená nechat je uhnout.

U zbytku světa se zase učíme za vším vidět inteligenci, která stvořila vesmír, přírodu, i nás. Pozorujte a oceňujte nádherné dílo přírody, tu neuvěřitelnou vyváženost, kterou ve svém zběsilém strachu porušil až člověk. U přírody se nemusíme bát oceňovat i zvuky, v přírodě jsou totiž přirozené a nikdy neobsahují vražedné emoce.. což se o lidech říct nedá.

Způsoby smyslů

Řada lidí ještě nezjistila, že smysly je možno používat i na laskání.. ne jen na získání informací, které pak posuzujeme a používáme proti druhým. Proto málokdo věří laskavým dotekům od neznámých lidí. Většina z nás snese dotek jen od lidí, které máme nějakým způsobem přivázané či pojištěné. Nezbyvá nám tedy moc možností, jak oceňovat krásu.

Víte vůbec, že to není množství jídla, ale kvalita chuti, co nám dodává energii? Jíme denně tři hromady jídla, kterému musíme dodávat cizí, návykové chutě, abychom ho vůbec pozřeli. To nás zabíjí, a to se zase neslučuje s láskou. Zkuste i něco jiného, než je solamyl, kečup, majonéza a dresing. Nakupte zeleninu z ekofaremu a dovozte svému jazyku, aby vás informoval o skutečných chutích. Oceňujte tu chuť, a to vás naplní energií.

A pak by tu byla pochopitelně vůně.. i vůni se dá nasytit, ba i opít.. přesto je vůně už jen takový bonusek k tomu, co nám může přinést dech.

Pozorováním dechu se dostáváme životu úplně nejbliž. Řada z nás však dýchá automaticky, a to je škoda, protože pak automaticky i žijeme. Totiž žijeme. Život automatický není život, ale přežívání. Život vědomý se jmenuje láska. Proto platí, že Život = Láska (= Radost atd.). (Tohle je jedna z věcí, na které se shodli všichni Mistři všech věků.)

No a toho všeho my při našem vytváření lásky využijeme.

Život v lásce

Pokud se naučíme nacházet a oceňovat krásu Stvoření v každém jeho projevu, bude z nás láska doslova tryskat, na všechny strany, a projasní svým dotekem všechno, čeho se dotkne. To samozřejmě nezůstane bez důsledků. Člověk se ocitá v těsné blízkosti zázraku života, a odhalí tak mnohá jeho tajemství. Úplně mimovolně mu začnete rozumět.

James Redfield pro nás vymyslel úžasný termín: vdechování krásy. Spojil tak nejjednodušší s nejučinnějším. Je jedno, jestli vdechujeme krásu rostlin nebo třeba hor – důležité je, že vědomě dýcháme a vnímáme krásu. Když je tma, něco krásného si představte a vdechujte to..

Kdybyste byli natolik v úzkých, že byste museli najít krásu dejme tomu v kusu betonu, uvědomte si, že to co se tváří jako kus betonu jsou ve skutečnosti molekuly a atomy.. miniaturní sluneční soustavy.. jádra, kolem kterých víří droboučké částice, stejně jako je tomu ve vašem těle nebo třeba ve vzduchu, který dýcháte. To víření je projev toho, čemu říkáme život. Uvědomte si, že je to ve všem, pořád.

To jen vy to buď vidíte, nebo ne.

Rozumíte, co chci říct? Když to nepůjde samo, dejte si s tím prostě trochu práce – vyplatí se to. Příště to půjde lehčeji. A za týden to půjde samo. Během týdne můžete pevně zakotvit v lásce, ve skutečné lásce, nezávislé na partnerovi nebo na šéfově náladě.

Láska proudící

Je to vaše láska, která proudí před vámi a dělá vám cestičku ke každému srdci, které potkáte. Nemá smysl čekat na to, až tu cestičku někdo udělá za vás, protože nejenže se nejspíš nedočkáte, ale hlavně by váš život závisel na tom, jestli se vám někdo otevře. A už vůbec by nebylo jisté, jestli se vám otevrou ti, které potřebujete.

Uvědomte si, že naučit se můžete jen to, čemu se otevřete, od lidí, kterým se otevřete (a nejen od lidí!). Otevřít se dokážete jen tomu a těm, k nimž máte důvěru. A důvěru získáte jen k tomu, co nebo koho si zamilujete, tedy k tomu, co pro vás posvětila vaše láska. No a teď jste se naučili, jak milovat všechno. Takže..?

Takže dál už sami. Začít můžete tímto cvičením:

Zpomalte a prohlubte dech. Uvědomte si, že dýchá i kůže.. vtahujte vzduch celým povrchem těla. Představte si, že vesmír je plný božské energie – lásky. Představujte si ji jako zlato, tekuté světlo, a při příštím nádechu ji vdechněte. Vdechujte ji celým tělem, a posílejte ji (představou) do každé buňky. Během dvou tří takových nádechů začne láska přetékat, a proudit z vás ven.

Další proudění lásky pak zajišťuje vaše představa, že z vás láska proudí! Ze začátku vám pravděpodobně každou chvíli „zhasne“ – nic se neděje, stačí ji znovu rozproudit. Aspoň v tom rychle získáte praxi. To je celé.

Přeji hodně zdaru.

DUCHOVNÍ INTERPRETACE REALITY

DIROSLOVÍ.CZ